

GAUSZ TIBOR S.J.

P
A
L
GYÖRGY.

ÉNEKELJEN
SZÍVED IS

· K O R D A · R T · K I A D Á S A · B P E S T ·

ÉNEKELJEN SZÍVED IS!

IRTA:

GAUSZ TIBOR S. J.

BUDAPEST, 1942

K O R D A R. T. K I A D Á S A

Nr. 986/1941. Imprimi potest. Budapestini, die 10. Octobris 1941.
Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hung. — Nihil obstat.
Dr. Josephus Bárány censor dioecesanus. Nr. 2233/1941. Imprimatur.
Szatmarini, die 1. Octobris 1941. Carolus Pakocs vicarius generalis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Bpest, VIII., Csepregy-u. 2.

ELŐSZÓ.

Gausz páter a „Ragyogó szemek” s a „Jeggyűrűért” nagy könyvsikere után újabb művel kedveskedik hűséges és nagyszámú leányolvasói számára.

Jelen művében az egyházi esztendőt mutatja be, ezt a legzseniálisabb „forgatókönyvet”, mely évről-évre az élet közelségébe hozza a krisztusi élet drámáját s benne a saját magunkét.

Nagyon ügyesen, művészi fokig jutott egyszerűséggel forgatja az egyházi év lapjait és tárja fel változatos szépségeit, lelki mélységeit és hatalmas gazdagságát.

S míg az egyházi év hangulatát ébresztgeti és érzékelteti valóságait, ugyanakkor igen természetes módon és ötletesen fűzi be tanításait a lelki harc állomásairól. Szinte észrevétlenül ad aszkétikát. Megtanít imádkozni, lelkiismeretet vizsgálni, jól gyónni és áldozni, eredményesen hallgatni szentmisét és erőt gyakorolni önmagunk felett. Az egész könyvet mint a kék égbolt keretezi a mennyei Atyába vetett bizodalom.

A könyv kiegészítője a szerző korábbi műveinek s bizonyos, hogy a leánytársadalomban sok olvasóra talál.

MIHALOVICS ZSIGMOND

A SZERZŐ ELŐSZAVA.

Az isteni Gondviselés jóságos rendelése megengedte, hogy a leányok számára megint megjelenhessék egy könyv. Hogy milyen munkát hivatott betölteni, hány leánynak jelent újabb erőt, lendületet, lelki elmélyedést, mindezt előre még csak sejtteni sem lehet. A Szent Szív pártfogásába helyezve mégis a legtöbbet reméljük, hiszen az ő védelme, az ő hatalma a mult példája szerint is egyenesen csodálatos.

Lehet, hogy az itt is alkalmazott módszer egyesek szerint talán nem lesz elég hatékony, mert a levélrészletek mögött nem ragyog még a szentség gloriolája és az idézetekből hiányzik még az élettapasztalat súlya. Lehet, hogy igazuk van.

Mégis így jelenik meg, mert teljesen a leánypsychológia szolgálatában áll. A leányok gondolkozásáról akar tájékoztatni. Rá akar mutatni, milyen kérdések égnék a leányok szívében, mit nem értenek, mire kérnek feleletet, milyen a leányok vallásos élete. Lélektanilag is különös erőt jelent a könyv fejezeteiből kisugárzó modern leánylelkület, mely nem a mult kimagasló egyéneinek egyedülálló életét, hanem a nagy leányvilág közös megnyilatkozását tükrözi vissza. Ennek a módszernek előnyeiről eléggé beszél az ugyanilyen alapon megírt előző két könyv rendkívül nagy sikere. A leányok

itt ráismernek önmagukra, szinte saját kérdéseiket olvassák mások levelében. Viszont rádöbbennek, hogy a mai körülmények között is lehetséges az eddig talán elérhetetlennek gondolt keresztény élet, hiszen társnők szinte egészen hasonló környezetben megvalósították. Így nagyon sokan életükbe is átviszik az olvasottakat.

Hogy ez mind lehetővé vált, azt annak a sok leánynak köszönjük, akik kitárták szívük legtitkosabb rejtekét és mindazoknak, akik bármikép is hozzájárultak a könyv megjelenéséhez. A jó Isten fizesse meg jószágukat!

A könyv további gondját és a lelkekhez való irányítását az Úr Jézus szent Szívére, az ő gondviselésének jószágára hagyja

odaadó bizalommal

A SZERZŐ.

BEVEZETŐ.

Mint mindennap, december 24-én is imádkozom a zsoltoszmát. Szívesen teszem, hiszen Istenhez emel. Már a legelső mondat, a legelső gondolat megragad: Ma eljön az Úr!

Elgondolkozom. Karácsony vigíliája van, este eljön az Úr. Világszerte melegség lopózik az otthonokba. Láthatatlan angyalkezek millió kis gyertyát gyújtanak. Az emberek szívében is világosság, boldogság honol. Én is az ima betűi között ezer és ezer lángocskát látok... ezer és ezer boldogságra gondolok és tovább mondom:

„Jertek, örvendezzünk az Úrnak. Ujjongjunk szabadtér Istenünknek. Járuljunk eléje magasztalással! Vigadjunk előtte zsoltárokkal...”

Ahogy így imádkozom a templomban, valóságosan-e vagy csak képzeletben, már nem tudom, de megszólal az orgona és játssza, játssza: Fel nagy örömré, ma született, aki után a föld epedett!”

Befejezem a zsoltoszmát. Elhagyom a templomot. A karácsonyi gondolat fogva tart, szinte megigéz. Ünnepi hangulattal megyek az emberek közé. De — bevallom — megdöbbenek. Azt hittem, mindenki ünnepel... mindenki örül... mindenki boldog... És csupa közömbös, sőt gondterhes arc mered elém. Az üres tekintetű szemekben semmi sincs karácsony gyertyás csillogásából.

Mi történt? — kérdezem magamtól.

Ó, semmi — hangzik a néma válasz.

Valóban semmi sem történt. Ezekben a lelkekben, ezek mögött a hideg tekintetek mögött rejtőző szívekben semmi sem történt. Nem tudnak örülni,

*mert nem tudnak elmélyedni! Nem tudnak ünne-
pelni, mert nem tudnak szívből énekelni.*

*Egyszerre világossá válik előttem az emberek
közönye, a leányok gyors hangulatváltozása. Ma
vallásosak, holnap nem. Ma hisznek, holnap hitet-
lenek. Ma lelkesednek a templomért, holnap kö-
zömbösek minden iránt. Már megérték mindent,
mindent!*

Reád gondolok, kedves húgom!

*Most vallásos vagy. De lehet, hogy egyszer
téged is elhagy a buzgóság. Miért? Mert már üres-
nek tűnik előtted az ima, megszokottá válik a
harangszó, semmi újat sem mond már az orgona.
Lelkedből kialszik az ünnepi láng! Szívedből, ajkad-
ról elhal az ének.*

*Pedig te más is lehetnél! Te mindig ünnepel-
hetnél. Neked sohasem kellene közömbösnek len-
ned! Lelkedben magasra csaphatna föl a szeretet
lángja! Te boldogságot szórhatnál a világba! Szíved
mindig énekelhetne! Énekelned is kell! A te hiva-
tásod: az énekkel örömet, melegséget, szeretetet
vinni az életbe!*

*Ezért írtam neked és testvéreidnek ezt a köny-
vet! Hogy mindig ünnepeljete! Hogy mindig
hossannázzatok! Hogy a templom, az erdő vissza-
adja dalotokat! Hogy ne csak ajkad, szíved is
énekeljen mindig!*

*Olvasd hát a könyvet olyan figyelemmel, ami-
lyen gonddal írta mindig javadat és boldogságodat
kereső*

BÁTYÁD.

ÜNNEPLŐ LÁNGOCSKA

Jelige: Énekelni és ünnepelni akarok!

„CSAKHOGY FELÉBREDTEM!”

Érdekes kijelentés.

Érdekes azért, mert a leányok nem ébrednek föl szívesen, főképen akkor nem, ha az álom édes birodalmában pihentek, vagy ha az ábrándképek tündérvárában andalogtak.

Ilyenkor fájó a fölébredés.

Van azonban ijesztő álmokép is, melyből mégis jó fölébredni. Talán te is álmodtál már hajmeresztő üldözésről, szörnyű boldogtalanságról. Szíved alig vert, a lélekzeted is elállt... Végre hirtelen föliadva önfelédten kiáltottad: Csakhogy fölébredtem!

De az előbb említett leány nem ilyen álom után sóhajtott fel így. Mégcsak nem is álmodott. Csak elképzelte, hogy boldog lesz olyan úton, mely épp ellenkező irányba, a boldogtalanságba vezet. Mások rábeszélése és saját „nagy bölcsesége” után indult, elengedte azt a jóságos kezet, mely biztosan

megsegítette volna minden szenvedésében, bajában, bánatában.

Beszéljen azonban ő magál

„Lelkiismeretem nagyon vádol. Azt hiszem, azért, mert szinte egészen Isten nélkül éltem, lelkemmel semmit sem törődtem. Sem este, sem reggel nem imádkoztam. A templomot is elkerültem... Mégis minden naptól vártam valami újat, valami érdekeset. Azonban egyik sem hozott semmit. Csak a már megszokott szórakozásokat, bűnöket. Nem volt egyetlen egy estém sem, amikor meglegedettség szállt volna a szívembe...

Írigyeltem azokat a leányokat, akik tudnak hinni, imádkozni. Írigyeltem azokat, akik tudnak lelkükben is ünnepelni. De én nem is sejtettem, hogy mi az a vasárnap, hogy mit adhat a templom karácsonykor és húsvétkor, májusban vagy Jézus-Szíve hónapjában.

Istenem!

Csakhogy fölébredtem. Csakhogy megjavulhatok! Milyen nagy kegyelem ez! Milyen nagy hálával tartozom neked, édes Istenem, hogy megmutattad, hogyan kell az igazi boldogságot keresni!"

Hány ilyen szegény leány van, akik nyíltan vagy titokban így panaszkodnak világosabb óráikban! Milyen jó volna, ha megismernék, ha rádöbbenének, hogy miképpen tölti be a leányszíveket a mennyei Atyába vetett hit, remény és szeretet, az ima, az a sok ünnep, mely változatossá, széppé teszi életünket!

Azt hiszem, sejtet már, kedves húgom, hogy ha figyelmesen tovább olvasod a könyvet, egészen új világ bontakozik ki előtted — egy új világ, eddig talán nem is sejtett gyönyörűséggel, boldogsággal! Így lassan tüzet fog szívednek talán már hamvadó karácsonyi gyertyája is, hogy rajta minden leányszív meggyulladva, útrakeljenek a karácsonyi gyertyácskák, a boldog, meleg leányszívek s világítva énekeljenek vagy inkább énekelve bevilágítsák a

szeretetlenség, a boldogtalanság, az örömtelenség rideg éjszakáját.

UNNEPLŐ LÁNGOCSKA.

Valaki azt írta magáról, hogy ő „ünneplő lángocska”.

Mit gondolsz, mit jelenthet ez?

Megmagyarázom. Hogy azonban ez könnyebb legyen, a leányokat vallásosságuk szerint két csoportba kell osztanom.

Vannak leányok, akik mindig, mindenben a felszínen maradnak, akik vallásgyakorlataikat csak megszokásból, nem ritkán divatból végzik. Ezek a leányok nem mélyednek el hitünk titkaiba, igazságainak erejébe, szépségébe. Számukra a parancsok mély értelme felfoghatatlan, azoknak boldogító, védő bilincse teher és mindig igyekeznek lazítani rajta. Vasárnapi misére még eljárnak, hiszen mindenki megy és így saját új divat szerinti ruhában tündöklő alakjuk sem hiányozhat. Talán pergetik is — a jövődő korzón járó gondolatok között — ezüst rózsafűzérüket, de mindez csak felszínesség, átlag náluk. Vallási életük nélküli a szilárdságot, a lükettető életet, a tevékeny erőt!

Az ilyen vallásosság természetesen nem boldogít. Az ilyen vallásos élet csak teher. Annyira teher, hogy néha összeroskadnak a parancsok súlya alatt. Panaszkodnak, sírnak, jajveszékelnék: ez az előírás milyen nehéz... Miért is kívánja ezeket az Egyház... stb., stb. Az emberek látják ezek életét és megállapítják: Ime, a vallás sem nyugtat meg, ellenkezőleg elviselhetetlen terhet ró az emberek vállára... A vallásos ember sem lehet boldog.

Az Egyház parancsai miatt sok leány hitében is megínog. Az a kérdés mered eléje: érdemes-e vallásosnak lennie? Érdemes-e a hitet gyakorolnia?

A leányok másik csoportjának vallásossága

mély, vagy ha ezt a szót jobban szeretted: elmélyedő. Ők nem maradnak a fölszínen. Nem kezelik a valóságot csak félvállról. Az ima számukra nem sebtében, únottan, kényszerűségből odadobott szó az Istenhez. Számukra mindez életszükséglet. A parancsokban is megtalálják azok mély értelmét. Meglátják bennük az élet pilléreit. A vasárnap hangulatát is megsejtik. Engedik szívükre hatni karácsony, vízkereszt, húsvét, pünkösöd lélekemelő igazságait. Szinte átélik mindent.

Minden ünnep egy-egy élmény számukra!

Figyeld csak meg ezeket a beszámolókat:

„Én ünnepi lélek vagyok. Ünnepek alkalmával különös dolog történik velem. Ilyenkor úgy érzem, mintha a tegnapi énem megszűnt volna és valami új, ragyogó szívdárványos lélek kelt volna bennem életre. Én, aki tegnap még gondjaim súlyától roskadoztam, ma az ünnep hatására csodálatos könnyűséget érzek. Láthatatlan szárnyak ragadnak a magasba, ahová már nem ér el a hétköznapi élet dübörgő zaja. Ilyenkor szinte hallom az ünnep fenséges muzsikáját és égre néző szemmel, ünnepelni vágyó lélekkel köszöntöm Uramat, a jóságos Istent!”

„Kimondhatatlan érzést vált ki bennem valamennyi ünnep. Alig tudom leírni azt, amit itt belül, szívemben érzek ilyenkor. Keblem meleg boldogsággal telik el. Amikor felcsendül az orgona hangja és feltör az ének, akkor én is fölemelkedem az ének és imák szárnyain a jó Istenhez, az Úr Jézushoz, a Szűzanyához, a szentekhez. Ünnepelek a templomban, de ünnepelek otthon is, néha napokon, sőt heteken át, néha addig, míg az új ünnep be nem köszönt.”

Ünnepelő lángocskák!

Mély lelkek! Akik a szívükben égő kis lángot, a keresztségben gyújtott kis lángot, a hit lángját szeretik, ápolják, táplálják. Nem engedik kialudni! Sőt ellenkezőleg, minden lehető alkalommal elviszik a templomba. Ott új erőre kap. A világ

Világossága, Krisztus új fényt ad nekik, mely világit és boldogít!

ÖRÖK PÉLDAKÉP.

A Szűzanya, mint egész lelki életünknek, az ünnepi lángnak is örök példaképe. Ő nemcsak elmélyedő, hitből élő lélek, hanem valóságosan maga a hit, maga az elmélyedés. Isten végtelen kegyelme folytán, amint értelmét használhatta, mindjárt az Istenre, a hitre fordította egész figyelmét. Lelke élményekben, belső meglátásokban végtelen gazdag. Mária sohasem unatkozott!

Mint kisleány gyermekded bájosssággal ragaszkodik mennyei Atyjához. Kis kezeit összetéve, összeszedetten, bizalommal imádkozik. Számára az ima boldogság, mert avval beszélhet, aki őt legjobban szereti, az Istennel. Amikor még fel sem fogja az ünnepek jelentőségét, máris ünnepi lélek, mert az imával a hétköznapot is ünnepé varázsolta.

Mint serdülő és nagyleány a templomba kerül. Az Úr szolgálatára rendelték szülei, Mária szíve szerint is ez után vágyódott legjobban. Itt tudott csak igazán ünnepelni. A lelkében égő láng fényesen ragyogott az Isten házában. És mert nagyon mélyen érzett, áhítattal is tudott imádkozni. Imájának központja a Messiás volt. Várta az Üdvözítőt. Imádkozott érte. Ez a Megváltó után sóvárgó imádság, az avatta igazán ünnepi lélekké, olyanná, aki sohasem unatkozik, mindig gazdag belső hangulatokban és lángjával környezetét is bevilágítja.

Ez a belső gazdagság a végtelenségig fokozódott, lelke szinte állandóan ujjongott, hozsannázott, amióta az édes Jézusnak anyja lehetett. Egyszerű helyen él, sok jelentéktelen vagy éppen fájdalmas esemény követi egymást. A közönséges ember belefáradna az egyhangúságba. Ünne az életét is. —

Mária más, ő mindig ünnepelni tud. Mindig ragyog a boldogságtól. A szívében égő lángot folyton erősíti a kicsi, később a nagy Jézus.

Az Úr Jézus azonban, amint befejezte megváltói munkáját, égbe ment. A Szűzanya látszólag elvesztette a legszebbet, a legjobbat, az ő mindenét, édes szent Fiát. S talán most megszűnt ünnepelni? Talán kialudt az ünnepi láng szívében?

Ő nem!

Mária emlékezetében élénken ott éltek a nagy események. A hónapok, a hetek egyes napjai, órái eszébe juttatták a saját és Jézus életének megrázó mozzanatait. Minden évben újra átélte a Jézuska-várást, a betlehemi utat, Jézuska születését, az egyiptomi futást, a három király hódolatát, a názareti csendes életet, az édes Jézus kínhalálát, a föltámadást, a mennybemenetelt, a Szentlélek Úr Isten eljövetelét stb., stb. És ahogyan az ünnepek lélekben újra meg újra átélte, máris fölébredtek szívében a leggazdagabb, a legboldogítóbb érzések. Másszóval: Mária tudott a szent titkokban elmélyedni, tudott ünnepelni. Mária szívében folyton égett az ünnepi láng.

Szeptember 8-án, Kisboldogasszony napján, Szűz Mária születése ünnepén emeld szívedet a legtisztább és legragyogóbb ünnepi lánghoz, az édes Szűzanyához, az ünnepelni tudó lelkek példaképéhez. Ezen a napon többek között kérd tőle a kegyelmet, hogy te is ünnepi lángocska lehess! Hogy te is átérezhesd a magad módja szerint az ünnepek mélységét és ezzel jól megértsd az ünnepi lángocska szerepét.

LÉGY TE IS AZZÁ!

A lelkünkben felgyújtott hit lángjának élesztéséhez olajra van szükség. Ezt az olajat jelentik az ünnepek. Az ünnepi lángocska viszont nem tesz

mást, mint egy-egy ünnep alkalmával magába-szívja az olajat, mely élteti a lángot, sőt erősebbé, élesebbé, fényesebbé teszi.

Az ünnepi lángocska jelkép, szimbolum. Jelképe az ünnepelni tudó léleknek. Így tehát az ünneplő lelket jelenti. Ebben az értelemben is használjuk itt, ebben a könyvben.

Sok leány míg fiatal, addig sok érdekeset talál hitében, sok új gondolatot, szépséget lát meg az imában, az ünnepekben. De később, amikor elfakul az ünnepi láng, elhagyja magát, köznapiaszá lesz, elhidegül a vallástól, elszokik a templomtól. Az ünnepi lángocska ezzel szemben drága hitét, hitének lángját, szívének örvendező énekét megvédi a világ vihara ellen is. Az orkán sem olthatja el, legfeljebb szítja, hogy a láng még tisztábban égjen, a szív még boldogabban énekeljen!

Sokan — mert földhöztapadt szürke emberek — ünnepnapon is köznap munkát végeznek, fáradnak, görnyednek. És ha nincs munkájuk, akkor is mindennel elfoglalják magukat, csak hogy ünnepelni ne kelljen. Az ünnepi lángocska ellenben ilyenkor megpihen. Hacsak teheti, ünneplőbe öltözik. És ha dolgoznia is kellene valamilyen súlyos ok miatt, akkor is megtalálja a módját, hogy lelke fölemelkedjék a poros világból, hogy levesse a hétköznapiság szürke köntösét.

Az ünnepi lángocska engedi, hogy az Egyház az ő szívárványos színű ünnepeivel szebbé tegye életét. Engedi, hogy ezek a szép ünnepek föltárják gazdag titkaikat és elbeszéljék, szinte a jelenbe varázsolják a mult gazdag élményeit, melyek a szívet, a lelket fölemelik, lelkesítik. Az ünnepi lángocska odaadja kezét egy láthatatlan biztos vezetőnek, aki a legszebb vidékekre, a legfönségebb helyekre vezeti, eltölti lelkét mély érzelmekkel, tartalommal, boldogsággal úgy, hogy szíve is énekel.

Sokat nyersz avval, ha te is ünneplő lángocska leszel!

Lelki életed egyszeriben gazdag lesz. Elmúlik majd sok fájdó érzésed, helyébe nyugalom és emelkedett hangulat lép.

Tégy meg tehát mindent, hogy ünneplő lélek lehess!

„HISZEN OLY EGYSZERŰ!”

Tudom, kedves húgom, kissé tartózkodva mondanád:

„Én szívesen ünnepelek. Én szívesen leráznám magamról néha a szürke napok közömbösségét, hangulatlanságát. De nem tudom, hogyan tegyem ezt. Nem tudom, hogyan lehetek ünnepi láng, mely önmagát is felmelegíti és másoknak is világít.”

Nem lesz nehéz. Ez az egész könyv bőséges útmutatást ad.

Ha megismered a módját, akkor te is ezt mondd majd: „Én eddig nem éreztem át az ünnepek mélységét. Én eddig észre sem vettem az Egyház szép, kimagasló napjait. Most, hogy megismertem, nem is tudom megérteni, miért nem jöttem rá ennek a boldogságnak erejére, hiszen oly egyszerű!”

Egyszerű, mert minden megvan ahhoz, hogy ünnepi lángocska légy!

A naptárak piros betűi, a munkaszünetek, az emberek ünneplő ruhája... mind jelzik, hogy a léleknek fel kell emelkednie Istenhez. Ezek mind figyelmeztetnek: ma ünnepelhetsz, ma valami lelki élmény vár reád. Ma lélekben megújulhatsz. Ma egy fokkal boldogabb lehetsz!

És megszólalnak a harangok. Bár mindig egyformán csengenek-bonganak, mégis mást és mást zsonganak. Elsietsz a templomba és ott új meglepetés vár. A miséző pap más és más színű ruhába öltözik, amint más és más ünnepnek emlékére mutatja be a szentmiseáldozatot. Megszólal az orgona. És hol a krisztusvárás epedő dallamára zendül, hol boldog

örömré szólítja fel a híveket. Majd mély gyászt, könnyeket csal a szívekbe, majd ismét allelujával tölti be a templomot. Az emberek pedig az orgona lágy akkordjai mellett a legszebb, a legváltozatosabb énekeket zengik. A szívek megtelnek új, ünnepi gondolatokkal. Ezeket a gondolatokat a miseszövegek, az imakönyvek oly szépen fejezik ki, hogy a lelkeket valóban mélyen kielégítik. Mindezek megmondják, hogy mit üzen az Isten és mit kell nekünk az Isten hívó szavára felelnünk.

A templom, a harangok, a miseruhák színei, az énekek felemelő szövege, a szentmise imája oly változatos, oly mély, tartalmas és szép, hogy a leánylkek valóban fölemelkednek a lélek szárnyain, önkénytelenül is tüzet fognak és máris ég az ünnepi lángocska, máris énekel a leányszív.

Igazat írt egy leány:

„Tudom már, miért nem éltem magam eddig bele az egyes ünnepek hangulatába. Nem hallgattam oda, mit is mond az ének, mit búg az orgona, mit beszélnek a harangok, mit szólnak a szószékről. De most fel akarok figyelni ezekre. Most meg akarom érteni ezeknek a szavát. Így könnyű lesz!”

Valóban, körülbelül így lesz a lélek ünnepi lángocska.

Mert ha az örökmécset valaki elfújta, nem kell semmi mást tenni, csak újra lángragyújtani, közel vinni hozzá a lángra lobbantó tüzet, azonnal égni kezd. Épp így, ha valamiképp kialudt a szívből a buzgóság tüze, nem kell mást tenni, mint közel kell vinni hozzá az Egyház ünnepi tüztét, mely ott lebeg a harangok között, ott ég az orgona sípjában, ott imbolyog a dallam éterhullámai közt, ott ragyog az ünneplő emberek szemében és világít az oltár örökmécsében.

A legfontosabb azonban az ének. Mert az ének szövege és dallama, melyet hallasz és énekel, átjárja lelkedet és ha nem zárkózol el, lángra gyújtja

szíved is. A szív éneke pedig melegít, hangulatot ad és átlendít az élet nehézségein.

Ó énekelj az Egyházzal, kedves húgom. De necsak ajakkal, hanem szívvel is! Necsak az ünnepeken, hanem köznapokon is! Necsak a templomban, hanem otthon is!

Hogy pedig egészen könnyű legyen számodra ennek a boldogságnak elérése, hogy szinte játszva megtanuljad az ünnepi láng elragadó szerepét, sok kedves leánytestvéred szívfüggönyét szétvonom, hogy beleláss a lelkükbe, hogy megérezd, mi rejlik a leányok vallásos élete mögött. Oly sok szépet olvasol majd, hogy már előre is örömmel tölt el engem a te ámuló boldogságod.

Olvasd tehát a következő részeket, tanulni vágyó, nagy figyelemmel.

NÁLA OLY JÓ MEGPIHENNI!

Jelige: Mennyei Ayámra bízom sorsomat!

VENI SANCTE!

Vége a nyárnak. A naptár már szeptembert mutat. A gyermekek beiratkoznak, kicsik, nagyobbak iskolába mennek. Új munkaév kezdődik. A templomokban, iskolákban, egyesületekben fülhangzik az ének: „Jöjj el, Szentlélek Úr Isten! Veni sancte Spiritus!”

Neked is ezzel a kis fohással kell kezdened az új évet, drága húgom: Jöjj el, Szentlélek Úr Isten! De nemcsak kis fohással, hanem mély lelkeséggel is. Ezekben a napokban különösen Isten felé kell fordulnod, az ő segítségét kérned. Mert az Isten hatalmas gondviselésével kormányoz. Esdő könnyörgésünkre segítséget küld.

Amikor tehát a nyárnak vége, amikor meglátod magad mellett az iskolába siető fiúkat, lányokat, jusson eszedbe, hogy a mindenható Úr Istennel kell ezt az évet kezdened. Valamiképen úgy, mint ezt a következő leány tette:

„Gyönyörű nyárvégi nap volt. A kertben már észre lehetett venni az ősz közeledtét. Reggel a hajnali napsugár már a szobámban játszadozott, amikor fölébredtem. Első tekintetem a fényözönben úszó feszületre esett. Ekkor hirtelen eszembe jutott a munkaév kezdete. Ma Veni Sancte van. Lelkem eltelik örömmel. Új munkaévet kezdhetek. Újból dolgozhatom. Számomra a munka nem robot, hanem öröm.

Amint így az első érzelmek magukkal ragadtak, odahajoltam a kereszthez, az édes Jézushoz és megcsókoltam. Az első csókom, az évkezdő csókom legyen az Ővé, az Úré!

Sietve öltöztem. Sietségem szüleimet is magával vonzotta. Az új munkát, illetve a régi munka folytatását az új munkaévben Istennel, szentmisével akartuk kezdeni. Már idejében ott voltunk a templomban. Szinte magam előtt láttam a megnyílt eget a teljes Szentháromsággal. Előttük térdeltem én, a gyermekük, telve hódolattal, hálával és reménnyel. Meleg szívvel fölajánlottam magam Atyámnak, kértem áldását, hogy a következő munkaévben is ő irányítson mindent, ő küldje reám a Szentlelket is, ő adja nekem az édes Jézust is.

Megnyugodva, boldogan imádkoztam végig a szentmisét. Hálátelt szívvel mentem ki a templomból. Tudtam, hogy Atyám áldása kísér mindenhová. Tudtam, hogy egy éven át ismét különösen vigyáz reám.”

Igy kell kezdeni az évet, kedves húgom, neked is!

Hogy pedig az ilyen imádság a te szívedből is önként szálljon az égbe, a következő fejezetekben szeretnék rámutatni arra, hogy ki is a mennyei Atya. Miért kell benne bízni? Milyen hatalmas a segítségben. Hogyan bíznak benne a leányok? Mit kaptak már tőle?

Mélyedjünk hát el a következő részben, hátha

felfedezünk valamit, valami olyat, aminek nagy hasznát tudod venni.

OLY FELEMELŐ A GONDVISELÉS!

A Szentírás egyes helye oly szép, oly megkapó, annyira igaz, hogy az olvasót nem egyszer azonnal magával ragadja, meggyőzi az igazságról. Ilyen a Gondviselésről szóló rész is! Olvasd csak!

„Nézzétek az ég madarait, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrökbe nem gyűjtenek és a ti mennyei Atyátok táplálja azokat. Nem értek ti többet azoknál?... Nézzétek meg a mezők liliomait, mint növekednek, nem dolgoznak és nem fonnak; pedig mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem volt úgy öltözve, mint egy ezek közül. Ha pedig a mezei fűvet, mely ma vagyon és holnap kemencébe vetik, az Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsiny hitűek! Ne aggódjatok tehát, mondván: Mit eszünk, vagy mit iszunk, vagy mivel ruházkodunk? Mert mindezt a pogányok keresik. Hiszen tudja a ti Atyátok, hogy mindezekre szükségték vagyon. Keressétek azért először az Isten országát és ezek mind hozzáadottnak nektek!”

Sajnos, sok leány ezt a gyönyörű szép szöveget nem is ismeri. És ha ismerik is, nem érzik át ennek megnyugtató boldogságát. Így valami hiányzik szívükből. Mások viszont annyira ismerik, hogy tartalmát szinte vérükké változtatják át. Ezeknek a lelkülete különösen derűs, különösen boldog. Figyeld csak meg napsugaras hangulatukat!

„Bizalmam határtalan. Nem lehet nem bíznom az én Isten-Atyámban, olyan jól Mi is lenne a betegekkel, szegényekkel, ha Istenben sem bízhatnának? Mi lenne, ha nagy bajukban nem volna kihez fordulni? És ki az az ember, akit előbb-utóbb valami baj nem érne? Milyen jó ilyenkor tudni, hogy van

az égben valaki, aki segít, aki jót akar, aki a túlvilágon biztosan megjutalmazza a szegényeket, elhagyatottakat, betegeket! Ezért bízom nagyon az Istenben. Ha valamit kérek is tőle, mindig rábízom, hogy úgy legyen, ahogyan ő akarja. Biztos vagyok ugyanis benne, hogy akár teljesíti kérésemet, akár nem, mindig a jobbat akarja. Ezért mindig nyugodt és boldog vagyok!"

„Olyan jó érzés a bizalom, Péter! Olyan könnyűnek találom a szívemet, mert tudok bízni, tudok jó Atyámban feltétlenül remélni. Kell is benne bíznom, hiszen Ő végtelenül szeret engem, nem akar rosszat. Oly közel érzem magamat Atyámhoz. Kezem az ő kezébe helyezem és ez oly jó érzés, oly nyugalom hat át, mint mikor egy három éves gyermek nagy, erős édesapja kezét megfogja, hogy el ne essék. Így fogom én is az Isten kezét erősen és soha el nem hagyom. Így bízom én is Atyámban, követem, bárhová visz. Tudom, hogy nem történhetik semmi bajom."

Még sok beszámoló fekszik előttem. Kár, hogy nem közölhetem mind. De már ezekből is láthatod, hogy milyen boldogító a bizalom, mennyi megnyugvást, békét, biztonságérzetet nyújt.

Neked is Istenbe kell helyezned minden bizalmadat. Akkor a te szívedet is eltölti az a bizonyos jó érzés és nyugodt boldogság!

„MERT NAGYON SZERETEM!"

' Amikor megkérdeztem egyik leánytól, hogy miért is bízik annyira a mennyei Atyában, azt felelte: „Mert nagyon szeretem, és az ő isteni erős szeretét is szüntelen érzem. Akik pedig szeretik egymást, azok segítik egymást öröm, bánat és megpróbáltatás idején is."

Ez a leány, mint a legtöbb, szívére hivatkozott. És igazat mondott. Istenben azért kell bízunk, mert

ő szeret bennünket. És ha szeret, akkor jót akar nekünk és megtesz értünk mindent, hogy eljussunk az örök boldogságra.

Azonban a szeretet nem volna még elég önmagában. Hányszor fordul elő, hogy szeretünk valakit, de nem tudunk rajta segíteni. Mint az egyik leány írta vőlegényével kapcsolatban: Látom, hogy szenved, és képtelen vagyok rajta segíteni.

Abban lehet bízni igazán, aki hatalmas. Aki nemcsak szeret, hanem tud is segíteni. Akinek módjában áll a bajt megszüntetni, aki sokaknak parancsol. Minél hatalmasabb valaki, annál jobban lehet benne bízni — ha szeretete is van.

Ámde a leghatalmasabb az Isten. Ő a semmiből teremtetten a világot. Ő int, és minden meghajlik akarata előtt. Az Úr Jézus is, mint Isten, kimutatta hatalmát. Betegeket gyógyított hirtelen, a távolból is. Halottakat támasztott föl. Kenyeret szaporított. Vizet borrá változtatott . . . De nem sorolom föl mind. Már ezekből is láthatod, milyen hatalmas az Isten, a mindenség Ura.

Hozzájárul ehhez, hogy a jó Isten végtelenül bölcs. Mi emberek sokszor nem tudjuk, mi válik hasznunkra és kárunkra. Mi nem tudjuk még azt sem, hogy mit hoz a holnap vagy a következő óra. Mi nem tudjuk, hogy hol, mi fenyeget. Nem is sejtjük, hogy hol szerzünk betegséget, de azt sem, hogy a betegség mennyi bűntől óv meg, mennyi erényre ad alkalmat.

Ellenben a jó Isten végtelenül bölcs. Ő nemcsak azt látja, ami most történik a városokban, országokban, az egész világon, hanem pontosan tudja, hogy mi lesz egy fél év múlva és tíz, száz esztendővel később. Ő előre lát mindent. Ő azt is tudja, hogy mi lesz, ha egészségesek maradnánk, vagy mi lenne, ha ilyen, olyan betegséget kapnánk. Szóval Isten mindent, de mindent tud.

Az Isten tehát mindenható, bölcs és szeret bennünket.

Mi viszont gyengék, sokszor tehetetlenek és nagyon is rövidlátók vagyunk. Csöpp eszünkkel nem tudjuk fölérni, mit akar a jó Isten velünk. Nem látjuk, hogy mennyire jó lesz nekünk mindaz, amit a jó Isten rendel. Akárcsak a gyermek sem látja, mire jó a sok tanulás, édesapjának a szigorúsága.

Nem jó-e, nem okos dolog-e tehát, kedves húgom, arra hagyni mindent, aki bölcs, hatalmas és szeret bennünket? Nem a legbölcsebb tervezgetés-e az Istenre, a mi jó mennyei Atyánkra bízni mindent, de mindent? — Nem okatlan-e az, aki saját kis feje szerint akarná életét intézni?

Mennyire igaz, amit egyik leány írt, amikor ezekről fölvilágosítottam:

„Most már látom, Péter, hogy Istenben bízni a legbiztonságosabb, legokosabb dolog. Kiben bízhatnánk, ha benne nem? Isten eddig még soha senkit sem csalt meg. Ő a mi mennyei Atyánk, aki tud is és szeretetből akar is segíteni rajtunk. Azért én már ezentúl nem azt nézem, hogy nekem mi tetszik, mi nem, hogy mit látok jónak, mit nem... hanem egyszerűen mindenben Istenre hagyatkozom, megnyugszom az Ő szent akaratán. Tudom, bizonyos vagyok benne, hogy Ő mindent úgy rendez el életemben, ahogy az nekem, gyermekének legjobban javamra válik. És ez oly megnyugtató. Oly nyugodt így az élet, oly könnyű a szenvedés. Hiszen tudom, hogy az Ő szerető gondviselése teljesül be, az Ő gondviselő szeretete irányítja az én életemet.”

„BIZTAM.” — „NEM BIZTAM.”

Nagyon sokszor hallottam már a leányoktól ilyenféle kijelentéseket: „Én nagyon bízom a jó Istenben, mert eddig mindig meghallgatta imámat...” „Bízom a jó Istenben, mert édesanyámat kérésemre meggyógyította...” „Multkor a felelés

előtt imádkoztam, segített a Jézuska... azóta bízom benne."

Viszont nem egyszer hallani másfajta megnyilatkozást is: „Kértem valamit a jó Istentől, már másfél éve... nem adta meg... azóta sem tudok benne bízni...” „Mégse gyógyultam meg, hiába bíztam, most megrendült a reményem Istenben...” „Nem bízom, mert multkor sem hallgatott meg."

De nem folytatom. Úgyis látod már, hogy ezeknél a leányoknál a bizalom téves alapokon nyugszik. Ezek azt hiszik, hogy a jó Isten, mint valami jó szolga, ellesi a lányok gondolatát és siet azt teljesíteni. Ha nem, akkor vége a bizalomnak. Ezek a leányok azt hiszik, hogy ők az okosabbak, ők a bölcsebbek, ők az előrelátók.

Ugye milyen balgák!

Ugye milyen vakok!

A bizalom lényege abban áll, hogy Istent a legbölcsőbbnek ismerjük el, önmagunknál is sokkal bölcsőbbnek. Ezért bárhogy is irányítja életünket, bármi is történik velünk, mindig tudjuk, hisszük: ezen az úton leszünk boldogok, ott és úgy, ahol és ahogy mennyei Atyánk akarja!

Ezért nagyon okosan írta egy leány:

„Én meg akarom magam győzni, hogy az Isten szeret engem, hogy mindent szeretetből enged meg, s a bajban is reá kell hagyatkoznom. Én nem a magam feje szerint akarom Istent befolyásolni, ellenkezőleg: én akarok alkalmazkodni hozzá. Mert hiszem, hogy mindaz, ami velem történik, javamra válik, ha Isten akarata szerint megnyugszom és a jóra fölhasználom."

Igen, kedves húgom, ez a bizalom!

Azért te ne légy olyan oktalan, hogy a kérések meghallgatásától teszed függővé bizalmadat. Neked sokkal okosabbnak kell lenned!

Néhány leány bevallja tévedését és tökéletlenségét:

„Istenben való bizalmam eddig nélkülözte a

tudatos alapot, azért nagyon tökéletlen volt. Engem nem a szívemen és eszemen át vezettek az Istenhez, hanem egyszerűen kötelességemmé tették, hogy bízzam benne. Ezért, ha tervem nem sikerült, gyakran kishitűvé váltam...”

Egy másik leány ki akar emelkedni oktalanságából és így ír:

„Most, hogy már nagylány vagyok, meg akarom tanulni, hogy ne csak azért bízzam az Istenben, mert belém nevelték, hanem meggyőződésből. Hála Istennek, most már rájöttem, hogy neki köszönhetek mindent, hogy minden szép tőle van. Ő végtelenül szeret engem és a parancsokkal és szenvedésekkel is a javamat akarja. Ezért nem bánom, ha vágyaim nem is teljesednek. Bízom benne. Ha valamit parancsol, ha valamit meg kell tennem, ezután vakon teljesítem, mert Ő okosabb, mint én, és egyedül Ő tudja, mi használ nekem.”

Ilyen mély, ilyen öntudatos legyen a te bizalmad is!

A SZENVEDÉSBEN IS!

Nagyon fájdalmas jelenség, amikor a leányok a bizalmatlanság mellett egyenesen zúgolódnak Isten ellen. Mert ez is előfordul. Amikor a jó Isten előttünk elrejtett okok miatt megengedi a szenvedést, akkor megtörténik, hogy ilyen hangosan tompítják a Gondviselés erős harmóniáját.

Olvasd csak, milyen szomorú:

„Egyszer édesanyám panaszkodott nehéz helyzete miatt. Ekkor azt mondtam: Igazán, még az Isten sem igazságos. Nem érdemelt ő ilyen mostoha sorsot az Istentől... Akkor nem gondoltam még arra, hogy a szenvedés sokszor a választott lelkek osztályrésze, akiket Isten nagyon próbára tesz, hogy utána annál nagyobb boldogsággal jutalmazza őket, ha talán nem is a földön, de a mennyországban biz-

tosan. Különben is eddig elméletben mindig gyönyörűen vallottam, hogy Istenben bízni kell, de ha kis bánat ért, akkor mindent sötétben láttam, kétségbeestem, sőt a jó Istentől is elfordultam!”

Ugye milyen leverő sorok ezek! Mennyire kitűnik, hogy milyenek azok a leányok, akik hagyták kiégni szívük mécsesét. Láthatod, hogy a szenvedés, a megpróbáltatás a leányokat vakká teszi és vakágukban legfőbb jóakarójukat, az Istent bántják.

Pedig a jó Isten a szenvedést is valóban szeretetből engedi meg. Ha türelmesen viseljük bajainkat, akkor a szenvedésért nagyon nagy jutalmat kapunk. Isten néha a csapásokat figyelmeztetésnek is szánja, hogy hibáinkat elhagyjuk, hogy megtérjünk. Tehát ezt is szeretetből teszi.

Erről is sok levél beszél. Hála Istennek, sokkal több emelkedett és bízó lélek van a leányok között, mint csüggedő, fénytelen. Néhányat leírok:

„A jó Istenhez mindeddig olyan bizalommal voltam, mint atyámhoz. Hányszor nyugodtam meg a fájdalomban is e jelszóval: Majd megsegít az Isten! Vagy pedig: „Legyen meg a te szent akarod!” A szenvedések idején sem rendült még meg bízalmam, mert meg tudok nyugodni abban, hogy Isten semmit sem küld a nélkül, hogy valami célja ne lenne vele, hogy valami nagy jó ne származnék abból. Boldoggá tesz az a gondolat: „Ki Istenben bízik, nem csalatkozik.”

„Én eddig minden körülmény között bíztam a jó Istenben. Bíztam akkor, ha valami nehéz dolog várt rám; bíztam, ha valamire szükségem volt; bíztam, hogy átsegít a nehézségeken és velem lesz egész életemben. Engem jó édesanyám tanított meg apuka súlyos betegségénél, hogy ha a földön már semmi sem segít, ha mindent fel kell adni, akkor még mindig segíthet a jó Isten, sőt akkor kell benne bízni legjobban. Ez vezetett minden szenvedésen át. Akkor tanultam meg, hogy mindent megnyugodva fogadjak szent kezéből.”

SIESS ATYÁD KARJAIBA!

Itt szeretném lelkedre kötni egyik nagyon komoly tanácsomat:

Minél nagyobb bajban vagy, annál inkább bízd sorsodat Istenre. Hagyd rá magad. Tégy meg mindent, amit okos embernek meg kell tennie, de bízzál a jó Istenben, engedd át neki sorsod irányítását! Mindíg, minden körülmények között! Szent Ignác is azt mondja: „Annál jobban bízzál Istenben, minél kétségbeesettebben állnak ügyeid!” Ez legyen a te elved is. De hogy ezt jobban megvalósíthasd, menjük vissza a leányok életébe.

„Páter, én árva vagyok. Sem édesanyám, sem édesapám. Mikor meghaltak, ezt a nagy fájdalmat is az Isten kezéből vettem. Nem zúgolódtam. Nem tudom ugyan mindig felfogni bölcs rendelkezését. De nem is fontos. Elég, ha Ő tudja, mit miért tesz. Azóta a jó Istent és a Szűzanyát tekintem édesatyámnak és édesanyámnak. Ha édes szüleim nagyon hiányoztak, a templomban találtam enyhülést. Egyszer nagy kérdőjel meredt elé: Milyen lesz jövő életem, milyen pályát válasszak? És nem tudtam felelni rá. Borzasztó volt számomra a bizonytalanság érzete... Végre, hosszú vergődés után rájöttem, hogy teljesen céltalan ez az önemésztés. És akkor ismét rábíztam magam a jó Istenre. Azóta megint nyugodt és boldog vagyok. Tudom, hogy a jó Isten a legjobb úton vezet, amelyen biztosan elérem a mennyországot. És ez a legfontosabb.”

Igen, kedves húgom, ez a legfontosabb! Gondolj sokszor arra, hogy sorsod Isten kezében van, Ő a legbölcsebben rendez el mindent. Így nem kell félned a jövőtől sem. Még a szenvedésbe, a „rossz sorsba” is bele kell nyugodnod, mégha látszólag az emberek gonoszsága is okozza azt. Istennek megvan ugyanis a terve a szenvedéssel is és amikor azt megengedi, a te javadra engedi meg. Ez így van még akkor is, ha ezt most nem is látod be. Ezért

bízd magad egészen az Istenre. Az Ő jóságának, bölcs kormányzásának tudatában mosolyogj mindig... mindenre... rózsafára, keresztfára! Tégy úgy, ahogy ez a leány tette:

„Az a rengeteg bánat, ami már eddig ért, majdnem megfosztott egyik legnagyobb kincsemtől, a vidámságomtól. De volt bennem mindig annyi remény és bizalom, hogy a szenvedésben is Istenre hagyatkoztam. Ez segített újra vidámnak és mosolygósnak lenni. Nehéz időben Atyám karjaiba bújtam és akkor akárhogy is fájt a szívem, mosolyogtam, mert tudtam, hogy Atyám véd engem és a szenvedést is szeretetből küldi. És ha javamra válik, akkor miért lennék szomorú?”

Súlyos eseteidben tégy te is így! Sok bánat, megpróbáltatás fog érni, ez bizonyos. De ne ijedj meg! Siess Atyád karjaiba! Nála pihenj meg. Ne aggódjál semmit! Minden javadra válik. Mindenért százszoros jutalmat kapsz.

Ezért légy vidám, mosolyogj a nagy szenvedések idején is! Édes megnyugvással susogd Sík Sándor gyönyörű versrészletét:

*„Jó nekem, hogy kezéd kitapogatta,
Hol roskad a szív legjobban alatta,
Hol a legfájóbb, legjobban hol reszket
S odacsókoltad lángoló kereszted...
De jó nekem a Te kezedbe esnem.
Soha ne engedj más helyet keresnem,
Most, most Uram! most nincsen másom,
látod?! ...
Jöjj, melengesd fel halvány kis virágod!
(Jó nekem, Uram.)*

AZ ÉDES MEGNYUGVÁS.

Ezt a fejezetet kis levéllel kezdem:

„Oly boldogság Istenben bízni! Oly jó, hogy elmondhatom neki bajaimat, hogy elpanaszolhatom keserveimet, hogy bocsánatot kérhetek tőle bűneimért! Ilyenkor úgy érzem, hogy velem van, megsimogatja arcomat, letörli könnyeimet. Hallom, mintha mondaná: Miért sírsz? Miért búsulsz? Hiszen veled vagyok! Várlak, haza várlak az én országomba! Ne sírj tehát! Viseld a szenvedéseket erős lélekkel! Bíz magad énreám! Ilyenkor nagyon boldog vagyok... Ilyenkor úgy tudok bízni az Istenben! Olyan nagy a bizalmam iránta, hogy nélküle nem is tudnék élni. Ő fogja kezemet, vezet engem. Én engedem. Szó nélkül átmegyek a tuskés utakon is. Ha néha könnyes is a szemem, ha megsebzem is lábamat, megyek utána. Semmit sem aggódok. Semmiért. Ő vezet, én megyek utána. És ez oly boldogság!”

Ez a levél a tökéletes bizalomnak a tükre. De annak a boldogságnak is, mely a tökéletes bizalomból fakad. Ha te is ilyen boldog akarsz lenni, ha meg akarod ízlelni az édes megnyugvás békéjét, ha élvezni akarod az Istenben bízó szív énekét, akkor mindenképen sajátítsd el a tökéletes bizalmat menyeyi Atyád iránt!

Hogy miben áll ez?

Abban, kedves húgom, hogy mindent, ami történik veled, a jó Isten kezéből fogadsz. Ha rossz idő jön, ha túlságos nagy a meleg, ha beteg leszel, talán gyógyíthatatlan beteg, ha meghal az, akit legjobban szerettél, ha nagy reményeid közül egy sem teljesedik, szóval bármi ér, mindig Isten kezéből fogadd. Még ha igazságtalanul bánnának is veled, azt is fogadd Isten kezéből, aki mindezt, előtted ismeretlen úton javadra fordítja.

Abban áll a tökéletes bizalom, hogy az Isten parancsait is mindenben megtartod. Mindenben és

mindíg. Akármit mondanak is a „tudós” emberek, jogászok, orvosok. Az ember nem lehet bölcsebb az Istennél. És ha az emberek tanácsa összeütközik az isteni akarattal, paranccsal, akkor te feltétlenül, ingadozás nélkül az Atya akaratához símulsz... bármi is következik. És még ha ez valóban több szenvedést is von maga után, akkor sem leszel hűtlen Isten akaratához, mert tudod, hogy az az igazán boldog, akié a végső győzelem boldogsága!

Abban áll a tökéletes bizalom, hogy a szívedben fölébredő félelmet, kicsinyességet, emberi gondolkozást (mert ilyen is lesz, főképp eleinte) kitartó nyugalommal háttérbe szorítod. Egyszerűen nem engeded ezeket a gondolatokat uralkodni. Mindíg a mennyei Atyához menekülsz. Reá bízol mindent.

Hogy mikép lehet ezt elérni?

Imával és akarattal

Imádkozzál a tökéletes bizalom kegyelméért. Kérd a Szűzanya közbenjárását. Erős akarattal gyakorold a bizalmat. — Bármi ér, mondd: Legyen meg a te szent akaratod! — Akármilyen nagy a szenvedésed: mondd: Atyám, tudom, hogy szeretsz engem. — Bármilyen sötét is a jövő, modd: Atyám, bár nem értem, nem látom isteni gondviselésed bölcsességét, hasznát — de tudom, hogy Te jó vagy, nagyon szeretsz engem, s én teljesen rád hagyatkozom. Édes megnyugvással akarlak szeretni!

Az édes megnyugvás egyik legfontosabb támaszod lesz az életben!

Az édes megnyugvás a legnagyobb vigaszoddá válik!

Az édes megnyugvást, drága húgom, testvéri szeretettel helyezem szívedbe. Ide menekülj mindíg. Legyen ez a talizmánod az életben, legyen ez életed minden mozzanatának dallama! Meglásd, az egész életed muzsika lesz, melynek végső akkordja az Istenben halkul el.

MINDENSZENTEK.

Elérkezik az év folyamán Mindenszentek ünnepe is. Egyike a hozzánk, emberekhez legközelebb álló ünnepeknek. Azért is említem fel itt, a Gondviseléssel kapcsolatban, mert rajtuk már beteljesedett az a sok remény, amelyet mi még csak szívünkben táplálunk. Ők igazán érezték önmagukon az Isten gondviselésének boldogságát.

Figyeld csak meg életüket! Bármelyiknek életét! Akár a vértanúkét, akár a hitvallókét, akár a szüzekét. Mindegy! — Mind nagyon sok önlegyőzést vállalt. Életükben nagyon sok volt a szenvedés. Az Isten tőlük sokkal több áldozatot kívánt, mint bárki mástól.

Gondolj csak arra, hogyan kínozták a vértanúkat! Gondolj csak a római üldözésekre... vagy a vad népek kegyetlenkedéseire... a legmodernebb hősökre! Mennyit kellett szenvedniök! De még a szüzek és hitvallók is kivették részüket a szenvedésből. — Emlékezzél csak vissza Kis Szent Teréz életére. Milyen bájos kis szent. Milyen mosolygós! És mennyi áldozatot, lemondást, testi és lelki gyötördést engedett meg neki is az Úr.

Igen, mert a szentek útja a szenvedés! Ezen az úton váltak hőskké!

A másik ami föltűnik életükben, hogy a szenvedés ellenére is megelégedettek, sőt boldogok voltak. Az áldozatokat szívesen vállalták. Örömmel! Ők a szenvedésre is rámosolyogtak. Ebben teljesen követték Mesterüket, az édes Jézust!

Tudod, miért volt béke, derű szívükben? Tudod, miért voltak olyan hősök? Csak azért, mert ők átlátták a szenvedést nyújtó atyai kéz jóságát is. Ők mindig ezt nézték! Mindig arra gondoltak, hogy ezt is a mennyei atya, az édes Jézus küldte. Vagy arra, hogy az édes Jézusért, a lelkekért szívesen vállalták mindezt. Vagyis: ők egészen Isten akarata szerint szenvedtek. Teljesen Istenre hagytakoztak. Édes

megnyugvással az isteni drága akarattal egybesímultak. Nem zúgolódtak! Sohase panaszkodtak. Megkeresték a boldog szenvednitudás kulcsát. Ezért váltak hősökké, szentekké!

Most pedig milyen boldogok! Már itt a földön is megnyerték jutalmukat, a belső békében. De ott a mennyországban százszoros jutalmat kapnak.

Mindenszentek ünnepén gondolj tehát erre. Amikor szinte megnyílva látod az eget... amikor az angyalok között, a Szűzanya körül ott látod a szenteket, jusson mindez eszedbe! Gondolj arra, hogy ők szenvedtek csak igazán! De boldogan, megnyugvással!

Gondolj arra is, hogy ők hozzád hasonló emberek voltak. Sokszor ők is gyöngék! és ide jutottak, a mennyországba. Példát adtak, miképen lehetsz te is boldog itt a földön és a túlvilágon is!

Nincs is más hátra, mint hogy kövesd őket a földön és így együtt lehess velük a mennyországban is!

HALOTTAK NAPJA.

Ez a nap mindenkinek szívébe markol. Nemcsak azért, mert nincs olyan ember, akinek nem volna halottja a közeli vagy kissé távolabbi rokonságban. Hanem azért is, mert mindenki rádöbbenhet a nagy tényre: egyszer értem is eljön a halál.

Ezért, amikor a Halottak napjára való előkészületet látod, amikor sírokat díszítenek a temetőben, koszorúkat fonnak, imádkozzál csendben szíved mélyén, gyakorolj sok önmegtagadást az elhunytak lelkiüdvéért. Sok jót tehetsz így. Szent hitünk tanítása szerint ugyanis azok a lelkek, akik a kegyelem állapotában haltak meg ugyan, de hibáikat még nem vezekelték le, a tisztítótűzben szenvednek. Ezeknek szenvedését enyhíti, néha meg is szüntetheti a buzgó imádság, az önmegtagadás, a szenvedések türelmes

elviselése. Minél többet ajánlasz fel ebből, annál többet segíthetsz rajtuk. De a leghatékonyabb mindig a szentmise felajánlása, a halottakért való szentmiseáldozat bemutatása. Halottak napján gondolj erre is, mondattál-e szentmisét kedves halottaidért!

De gondolj arra is, hogy egyszer érted is eljön a halál. Egyszer te is a temető lakója leszel. Lelked fölszáll az Atyához.

Lám, megint az Istenhez jutottunk. Ő teremtet akkor, amikor akart. Ő visz át a túlvilágba is, akkor, amikor majd akarja. Milyen boldogok lesznek azok, akik mindenben őreá hallgattak, akik egészen reá bízták sorsukat!

Nem lehet a jó Istent kikerülni. Nem lehet! Azoknak sem, akik Őt letagadják. Hiába tagadják! Az élet egyszer véget ér. Azután már semmi bölcesség sem számít, csak egy, amit Krisztus mondott! Megjelenünk az Isten előtt. Mindenki elveszi jutalmát vagy büntetését, a szerint, ahogyan élt.

Halottak napján erősítsd meg hitedet, akarodat, bizalmadat. Add át magad egészen mennyei Atyádnak. Kérd, úgy irányítsa életedet, hogy biztosan a mennyországba kerülj. A többi nem számít. Bármit is küld, bármennyi szenvedést, csak a vége biztosan a mennyország legyen. Csak biztosan és egyenesen haladjon életed kis hajója az égi kikötő felé.

Igy a Halottak napja is édes megnyugvást hoz, mint ennek a leánynak:

„Halottak napja van. Komoly hangulat ül minden ember arcán. Nálunk, a mi családjunkban is gyászolnak. Apukának édesapja, anyukának testvérei jutnak eszébe. Külsejükön észreveszem belső fájdalmukat. Engem a jó Isten — hála legyen érte — még nem fosztott meg sem szüleimtől, sem testvéreimtől. Mégis fáj a szívem. Eszembe jut nagyapa, aki még csak röviddel ezelőtt közöttünk volt s nagyon szeretett bennünket. Most kint nyugszik a temetőben. Virágot, gyertyát vásárolok, két húgom-

mal kimegyek a temetőbe. Hűvös őszi nap van. Kissé fádom. De a szívem meleg, hiszen úgy szerettem nagyapámat. Szüleim is kiérnek. Együtt imádkozunk. Lassan besötétedik, ezért elbúcsúzunk drága halottunktól és hazamegyünk.

A város szélétől megegyeszer visszanezek a gyertyalángokkal kivilágított temetőbe. Eszembe jut az a nap, amikor én is nagyapa mellett pihenek majd. Aztán csendes ima száll szívemből az ég felé: „Atyám, legyen meg a te akaratod. Csak azt add meg, hogy úgy éljek a földön, hogy boldog legyek az égben. Amen.”

„MILY BOLDOG VAGYOK!”

Az édes megnyugvás nagy boldogságot ad. Az a tudat, hogy mindig, mindenben segít valaki, hogy minden szenvedés egyszer majd boldogsággá változik, mert minden szenvedést javadra fordít jó menyneei Atyád: ez a tudat csak fokozza a boldogságot.

Ha pedig állandóan élvezni akarod ezt az örömet, akkor szállj fel sokszor Atyádhoz az égbe, éspedig az ima könnyű szárnyain.

Mert kétségtelenül nagy öröm számunkra az is, hogy beszélhetünk a mi Atyánkkal. Ő leereszkedik hozzánk, mi fölemelkedünk hozzá. Az ima egyesíti szívünket vele. Az ima összeköt az éggel, a mi Atyánkkal.

Milyen jó az, kedves húgom, amikor a gondterhes hétköznapiokból, a sok keserű szenvedésből egy-egy időre kiszakíthatod magad és megpihenhetsz, megnyugodhatsz egy boldog, szép világban, önála, a te Atyádnál.

Mennyit veszítenek viszont azok a leányok, akik nem tudnak fölnézni, nem tudnak imádkozni, csak sírnak és egyedül küzdenek az élet ezernyi bajában. Ezeknek nincs vigaszuk. Nincs számukra

megnyugvás. Nincs kinél keressenek enyhülést. Őszinte szívvel sajnálom őket.

Mennyivel boldogabbak az imádkozni tudó leányok!

Figyeld csak meg őket:

„Egy időben azt hittem, hogy csak azért imádkozom, mert megtanítottak. Volt idő, amikor valóban csak gépiesen imádkoztam. De lassan rájöttem, hogy most, amikor már mégis kissé önállóbb, öntudatosabb az életem, most miért kell imádkoznom. Milyen fontos és milyen jó egy-egy pillanatra elfelejteni az élet gondjait és egy sokkal szebb, értékesebb világba, a lélek világába visszavonulni. Itt mindent elmondok jó Atyámnak, megvigasztalódom, új erőt, lendületet nyerek. Ima után valahogyan sokkal könnyebb az életem.”

„Mily kegyelmes, mily jó a hatalmas nagy Isten, hogy még a legkisebb szolgálóját is meghallgatja. Szeretek imádkozni, mert akkor úgy érzem, hogy az Isten közelében vagyok, leborulok előtte, ölébe teszem összekulcsolt kezem és így beszélgetek vele. Oly jó így imádkozni!”

Lásd, milyen boldog megnyugvást ad az ima. Az imára kulcsolt kéz mindennél erősebb, minden ékszersnél értékesebb!

Szeresd tehát az imát nagyon!

HOL A HIBA?

Sok leány panaszkodik s bizony elég gyakran, hogy nem tud imádkozni. Talán a te szívedet is bántja ez! Ha nem is állandóan, de időnként nálad is előfordul ez a baj. Ezért olvasd figyelemmel az alábbiakat.

Egyik leány a következőket írta:

„Valamikor nagyon szerettem imádkozni. Most is szeretnék, csak sajnos, nincs hozzá elég lelki

erőm. Hogy mi az oka ennek? Nem tudom. Talán az, hogy más környezetbe kerültem és az ártott. Addig mindig csak jót gondoltam az emberekről, de most, hogy jobban megismertem őket, szinte csömört kaptam tőlük. Azóta imádkozni sem tudok. Szeretném, ha volna valakim, aki megint megtanítana imádkozni.”

Ennek a leánynak nem is annyira a jó imáról voltak hiányos fogalmai, hanem a lelkülete hiányzott és nem látta meg az ima lényegét.

Talán a te imádságos lelkületed is hiányt szenved, te sem tudod lelked áhítattal Istenhez emelni. Bizalmod megrendült. A földi csalódások, az élet nehézségei kibillentik lelkedből az imádságos lélek harmonikus egyetértését Istennel. Érzed lelkedben az ürességet, érzed a földiek iránti csömört s mégsem találod az utat a megnyugvás felé. Nézd, itt a híd, mely összeköt bennünket a jó Istennel. A híd, mely átvisz a földi élet szakadécai fölött: az imádság!

Ha tehát finom, ideális beállítottságú lelked megretten az emberi gonoszság láttára, lépj erre a hídra, imádságos lelkülettel emelkedj fel az Istenhez. Ő a legtisztább, a legjóságosabb. Nála nem veszélyeztetni fehér köntösödöt semmi. Sőt az Ő erejével másokra is hatással leszel. Így az ima által nemcsak magad mented meg, hanem enyhítet a földi élet nyomorúságát.

Ilyen lelkülettel járj tehát e földi élet szakadécai között. Becsüld így az imát!

A legtöbb leány azonban más irányban kér segítséget. A szórakozás elleni harc, küzdelem köti le őket. Szeretnének az áhítatos, összeszedett imamódra szert tenni, de nem tudják, hogyan.

„URES A LELKEM.”

„Az első és talán a legsúlyosabb nálam az, hogy nem tudok áhítattal imádkozni. Van idő, amikor olyan üres, hideg a lelkem imádság közben! Legtöbb-

ször este fordul elő, aminek részben talán a fáradtság is az oka, hogy imádkozom és egyszer csak egészen elszórakozom. Újra kezdem. Erőlködöm. De addigra már minden áhítatom elszállt. Tessék mondani, mit csináljak ilyenkor?"

„Az imádság nálam, sajnos, csak megszokás. Egyetlen dologért tudtam csak bensőségesen könyörögni: az áhítatéért. De bármennyire is próbáltam és akartam, képtelen voltam és vagyok érezni az áhítatot. S mivel az érzelmek nagyon erősen hatnak rám, így az áhítatnélküliség károsan befolyásolja hitemet és vallásosságomat. Nagyon elkeserítettek az eredménytelen próbálkozások. Ezért már több hónapja nem voltam szentmisén és a közömbösség mindjobban hálójába kerített.”

Lám, milyen nagy baj, ha a leányok nem tudnak szívből imádkozni.

A szórakozás és áhítat hiánya miatt nagyon sok leány kér tanácsot.

Legelőször is ki kell emelnem, hogy Isten különös kegyelme nélkül nem lehet mindig a szórakozást elkerülni és áhítattal imádkozni. A sok munka elfáraszt, a rossz hangulat elbágyaszt. Ilyenkor hosszasan, buzgón, figyelemmel imádkozni szinte lehetetlen. Ezt tudnod kell! Ebbe bele kell nyugodni! Nem sikerülhet mindig minden úgy, ahogyan mi szeretnők.

Ilyenkor talán ne is imádkozzunk?

De igen! Sőt nagyon is imádkozzunk!

Ez a küzdő ima a jó Istennek különösen tetszik. Kedves előtte, ha minden zavaró hangulatunk ellenére is kitartunk mellette, ha áldozatok árán is imádkozunk. Amikor Ő vigaszt, jó hangulatot, áhítatot küld, akkor nem nehéz az imádság, akkor szinte nem is nagy érdem, ha sokáig imádkozunk, mert a jutalmat azonnal meg is kapjuk. De ha kitartunk a szárazság idején is, akkor, amikor szinte únjuk magunkat, akkor szerzünk ám csak érdemet, akkor mutatjuk meg, hogy mennyire ragaszkodunk

Atyánkhoz, akkor bizonyítjuk be, hogy önzetlenek, hősök, értékes leányok vagyunk.

Tehát tarts ki hősiezen a szárazság, szórakozás idején is. Az imát ne hagyd el soha! Azt megteheted néha, hogy kissé rövidebbre vonod az imát, hogy buzgóbban imádkozhass, de a legjobb lenne, ha mindent végeznél rendesen úgy és addig, ahogy azt megbeszélted lelkiatyáddal. Nagyon szép egyik leánynak idevágó beszámolója:

„Esténként, bármilyen álmos vagyok is, sohasem imádkozom kevesebbet. Valahogy mindig az jut eszembe, hogy Jézus meghalt értem, és én öt percig se tudnék kedvéért fennmaradni?”

Légy te is ilyen nagylelkű! De egyszer-egyszer, például amikor beteg vagy és valóban képtelen a rendes imádságra, elég, ha szívből egy kis röpimát mondasz, körülbelül ezt: „Jó Atyám, édes Jézus, most nagyon fáradt vagyok, nem tudok hosszan imádkozni. Tudjátok, nagyon szeretlek titeket! Nektek ajánlom szívemet. Tiétek vagyok egészen. Amen.” Jó mennyei Atyád és az édes Jézus nagyon megértenek. Továbbra is nagyon szeretnek. Csak arra vigyázz, nehogy sokszor imádkozzál így!

Most pedig arra szeretnélek megtanítani, hogy miképpen lehet szórakozás nélkül és áhitattal imádkozni.

TUDNOD KELL, KI Ő!

Egyik leány ezt írta:

„Eleinte imámat csak gyorsan elhadartam, siettem, hogy minél előbb meglegyen. Csak szokásból imádkoztam, sohasem gondoltam át, miért is imádkozom.”

A hangulat nélküli imának egyik oka ez. A leányok nem tudják, hogy kihez és miért is imádkoznak. Így természetesen sem figyelemmel, sem áhitattal nem lehet imádkozni!

Az első szabály tehát: Gondold meg ima előtt, hogy ki is az a jó Isten.

„Én nagyon jól tudom, — írja egy leány — hogy számomra kötelesség az ima. Ezzel tartozom a jó Istennek. Kell a napi 24 órából egy kis időt neki is szentelni, hiszen egészen kezében vagyok. Keresztvetéskor eszembe jut, hogy kivel beszélek és így igyekszem összeszedni gondolataimat. Imádom Istent, mint Uramat és Teremtőmet.”

Az imádás az imádságnak egyik különös faja. Az imádás önként fakad a leány szívéből akkor, amikor átgondolja, hogy Isten a legnagyobb Úr, a hatalmas Teremtő.

Az imádás valami olyan, mint mikor az emberek hódolnak a király és királynő előtt. Sőt az imádás ennél is több. Egyedül az Istent illeti meg. Gondolj néha erre is! Borulj le te is néha a nagy és hatalmas Isten előtt. Imádd Őt, a világ nagy alkotó Urát, a te Uradat, Istenedet, aki jóságból teremtett, hogy egykor boldoggá tegyen a mennyországban.

Egy másik leány imádság közben úgy tekint az Istenre, mint mennyei Atyjára.

„Most hirtelen magam előtt látom azt a drága embert, akit atyámmá rendelt ezen a földön az Úr. Látom jóságos szemét, látom jóságos tekintetét, látom, mint igyekszik rajtam segíteni. Ő az én édes, jó atyám. Hogyne szeretném, hogyne fordulnék hozzá mindenben!

Amikor imádkozom, ugyanígy magam elé képezem az én legjobb mennyei Atyámat. Mert mit is teszek, amikor imádkozom? Hálát adok neki végtelen jóságáért, irgalmasságáért, a nekem adott javakért, kegyelmekért és aztán elbeszélgetek vele. Elmondom neki minden bánatomat, minden örömömet, mindent, ami csak velem történt. Tudom, hogy Ő mindezt nagyon jól ismeri már, de mégis jól esik azt el is mondanom. Olyan nyugodt vagyok, ha tudom, hogy a napi elfoglaltságom mellett édes mennyei Atyámról sem feledkeztem meg.”

Ha így imádkozol, akkor nem szórakozol majd el!

Az ilyen imával Istent még jobban megismered és megszereted. Mert Ő valóban Teremtő, Atyád, aki a legszebb, leghatalmasabb és legjóságosabb is.

Imádságod célja legyen ezután az is, hogy őt jobban megismerd és megszeresd!

Ilyen bensőséges ima nélkül nem is lehet komoly katolikus életet élni. Az igazi katolikus leány ugyanis tudja, hogy végső hivatása az Isten, hogy a földi élet csak átmenet. Tehát sokat gondol a mennyországra, igazi otthonára. Sokat és sokszor beszélget azokkal, akikkel a halál után mindig együtt lesz, a Szűzanyával és a szentekkel. Ha így sokszor fölemelkedsz az igazi hazába, akkor úgyis élsz, ahogy az a katolikus leányhoz illik. Viszont aki nem imádkozik, az nem is gondol a mennyországra, annak nincs is ereje, hogy hős legyen, az mindig csak a földi örömek után fut, még ha bűnös is az. Nehogy ilyen légy, hanem igazi katolikus leány — ezért imádkozzál Istenre néző szemmel, bizakodóan!

„KÖNNYEBB A SZIVEM!”

A jó ima második szabálya: Tudnod kell, miért!

„Páter, kérem, nekem mindig nagyon sok kérni és köszönni valóm van ima közben és utána mindig könnyebb lesz a szívem.”

„Én nemcsak magamért, hanem másokért is imádkozom. Azért, hogy szüleim, rokonaim, ismerőseim, vezetőim boldogok legyenek, hogy a bűnösök megtérjenek, a tisztítótűzben szenvedő lelkek enyhülést nyerjenek, hogy a misszionáriusok sikeresen dolgozhassanak, hogy jó lehessenek, jól dolgozhassam, hogy mindenkinek örömet szerezhessenek, hogy a szeretet tündére lehessenek.”

Látod, mennyi mindenért lehet és kell imádkozni! Mennyi kérni és köszönni valód van neked

is! Önmagadért! Jövő boldogságodért, terveidért!
Lelkedért! Szüleidért és szeretteidért! A bűnösökért!
Az Anyaszentegyházért! A hazáért!

Ha szenvedés vagy öröm ért, kihez fordulhatsz?
Kinél keresel elsősorban segítséget? Kinek köszö-
nöd meg a sikereket?

Sejted már, mennyi életet lehet vinni az
imába is?!

Amikor azonban valami kéréssel fordulsz a jó
Istenhez, bízd mindig reá, hogy teljesíti-e vagy sem.
Ő tudja egyedül, mi a legjobb. Ne menj a magad
feje után. Hidd el, hogy a jó Isten sokkal okosabb
nálad és jobban is szeret, mint te önmagadat! Eze-
ket most nem fejtem ki újból. Már sokat írtam az
előbbi fejezetekben a bizalomról.

Tehát kérj sokat, de nyugodj bele az Ő akara-
tába és adj hálát mindenért a jó Istennek!

Ha így imádkozol, akkor az ima könnyű és
tartalmas lesz. Ha így szívből fakad az imádságod,
akkor nem szórakozol el és nagyon jólesik majd
elbeszélgetni Istennel, kiönteni neki szívedet.

„Bánat és öröm idején is Hozzá megyek. Le-
hűnyom a szemem és látom jóságos szent arcát. Lel-
kem megnyugszik. Lelkiismeretemen keresztül szól
hozzám: „Én nem hagylak el, gyermekem!” Még ha

bűnbe is estem, Ő mindig megbocsát és felemel. Nagyon szeretek a jó Istennel beszélni, mert olyankor lelkiismeretem nyugodt és boldog vagyok nagyon. Ha pedig valami öröm ér, rögtön a templomba kiváncszom, hogy elmondjam nagy örömömet és hálát adjak a jó Istennek."

Amint látod, a jól imádkozó leányok úgy beszélgetnek ima alatt a jó Istennel, mint atyjukkal. A gépies, elhadart, értelmetlen ima szinte kicsúfolása az Istennel való beszélgetésnek. Ilyenkor természetesen, hogy elmarad az ima hatása is. Viszont a szívből jövő, Istenbe kapcsolódó ima felemel, boldoggá tesz! Ha pedig valami kész imát mondasz, például az Üdvözlégyet, akkor gondolkozva, elmélkedve imádkozzál. Gondolj arra, miképpen mondta az angyal: „Üdvözlégy, malasztal teljes...” — Így nem szórakozol el. — Legalább nem olyan könnyen.

Ha mégis elszórakoznál, akkor valami hasonlót tégy:

„Én inkább beszélgetek a jó Istennel. Néha azonban elszórakozom. Ilyenkor imakönyvből imádkozom, lassan, elgondolkozva. Ez szokott segíteni."

„Ima alatt gyakran megtörténik, hogy a sátán szórakoztató gondolattal megzavar. Ilyenkor forró fohászt küldök Istenhez a sátán elűzéséért és alázattal kérem mennyei Atyám segítségét! Így mindig győzők!"

Ha tehát szórakoztató gondolatok bántanak, vagy nem érzel áhítatot, tégy valami hasonlót, ami neked legjobban megfelel. Kísérletezz így-úgy, míg meg nem találsz a neked megfelelő hangot.

Mindezek ellenére lesz idő, amikor hiába is kísérletezel, nem tudsz elmélyedve imádkozni. Mint mondtam, ilyenkor is tarts ki! Ilyenkor is mutasd meg, hogy szereted Atyádat és buzgóságodból semmit sem engedsz!

A szórakozás emberi hiba. A szentek is elszórakoztak. Kis Szent Teréz például ima alatt el is aludt egyszer. Mikor fölébredt, bájos melegséggel

bocsánatot kért az édes Jézustól, megmondta, hogy nagyon fáradt volt, ígéretet tett, hogy ezután kétszeres buzgósággal akar imádkozni és erre áldásért, kegyelemért könyörgött.

Ha ilyen bájos leszel, akkor még a szórakozásból is hasznot merithetsz, az édes Jézus, a mennyei Atya még jobban megszeretnek!

URAM, LEGYEN MEG!

A szorgalmi év első gondolatkörét most már megismerted. Év elején imával kértük a Szentlélek Úr Isten áldását. Az ő világossága vezetett tovább, hogy megértsük a mennyei Atya jóságát is, az ima értelmét, hasznát is.

Ezt a gondolatkört most elhagyjuk, hogy újabb szépségekre bukkanjunk. Mégis mielőtt továbbmennék, szeretném mélyebben szívedbe vésni a bizalmat. Szeretném két leány lelkületét megismertetni veled. Az egyik prózában számol be Istenbe vetett hősies bizalmáról, a másik versben énekli meg szívének mély érzelmeit.

Az egyik leány nagyon szeretett egy fiút. De ezt a szerelmét valami ok miatt, úgy látszik, a jó Isten nem hagyta jóvá. A leány kétségbeesés és zúgolódás helyett így imádkozik:

„Édes Jézus, tudod, hogy mennyire szeretem Őt és nem a szerelemről mondanék le akkor, ha Őt elveszíteném, hanem arról a lélekről, akiről azt hittem, hogy nékem teremtetted. Uram, gondolj arra, mily boldog lenne a mi családi életünk. Köztünk maradnál, mert mindketten Téged szeretünk. De ha kell, Róla is lemondok. Legyen meg a Te szent akaratod.”

És a másik leány:

Uram, bocsásd meg, mindig büszke voltam,
még Előtted sem hajtottam fejet,
de Rádtékintő könnyes két szememben
mindíg megláthattad a lelkemet.

Uram, bocsásd meg, sokszor nagyravágytam:
én meg akartam fogni a kezéd.
De látod, itt lent mindig árva voltam,
s a szívemet csak Te könnyítheted.

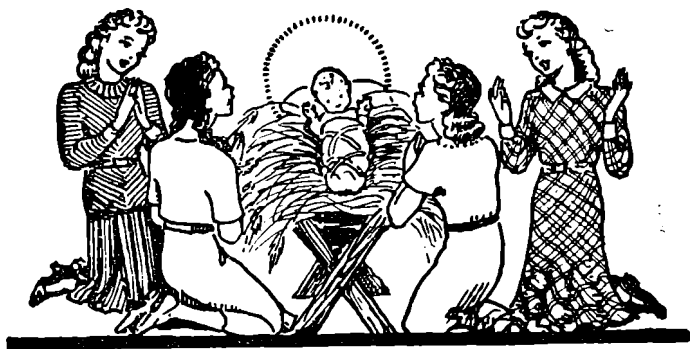
Uram, bocsásd meg: zárva volt a szívem.
Sok földi furcsasággal lett tele;
ha fájt is kissé, nézd, már mind kidobtam,
Uram, most kérlek, költözz Te bele.

Uram, bocsásd meg mind, amit hibáztam,
Uram, töröld le szánó könnyemet,
s fogadd el tőlem tépetten, cibáltan,
repülnivágyó, szédült lelkemet.

(Lőrinczy Edit: Csak egy szóval mondd . . .)

FEL NAGY ÖRÖMRE!

*Jelige: Mindig jobb leszek
az édes, kicsi Jézusért!*

JÉZUSKA-VÁRÁS.

Advent első vasárnapjával kezdődik az egyházi év. Ez a szó rövidített latin szó, magyar jelentése: eljövétel, az Úr Jézus eljövetele.

Ebben az időben minden egyházi ima, minden ének az Úr Jézus várásával van tele. Amint régen, Jézus születése előtt a népek és nemzetek vágyva vágyódtak a Messiás, a Megváltó után, úgy kell nekünk, katolikus keresztényeknek is várva-várni, ismét mélyen átélni az Úr Jézus eljövetelét.

Olvasd csak el, milyen szépen várja ez a leány a karácsonyt.

„Minden ádventkor újra kisgyermek leszek. Ilyenkor előveszem régi karácsonyi mesekönyveimet és a nagyleány mesét olvas. Mesét, mely tiszta és kedves. Így tettem most is. Már kívülről tudtam majdnem mindegyiket, de mégis új volt, mégis sze-

rettem őket. A mesékben szó van a kis Jézuskáról, a gyermekekről, akik boldog szívvel várják Őt. Némelyikben a karácsonyfák, a téli erdő éhező madárkái dicsőítik és várják a Világsszabadítót. Egy másikban angyalok szállnak a földre a kis Jézus ajándékaival.

Szinte hallottam akkor a szárnyak suhanását és sírni szerettem volna. Föleszméltem a karácsonyvárásból. Hiszen nem vagyok már gyermek, hiszen az ajándékokat nem Ő hozza nekem. Majd eszembe jutott, hogy igenis, mégis Tőle kapunk mindent. Minden a jó Istentől jön... Ekkor a korcsolyapálya helyett a templomba mentem, hálát adtam a kis Jézusnak, hogy annyira szeret engem."

Szeretném, kedves húgom, hogy az ádventi énekek felcsendülése után te is elmélyednél kissé a karácsonyvárás, a Jézuska-várás hangulatába. Sok minden segít erre. Már maguk az énekek is. Ha erre figyelnél! Ha engednéd, hogy az ének szövege behatoljon szívedbe! Ha kissé elgondolkoznál fölötte! Mindjárt egészen különös érzés, boldogság, vágyódás venne rajtad erőt. Az imádságok, a szentbeszéd, az olvasmányok stb. ezt a Jézuska-varást csak fokoznák benned — de a jó érzést is!

Zsongjon hát a lelked, teljék meg várakozással és csendüljön szívedben a dal:

„Lelkünkben kis jászolocskát készítettünk néked,
Puha, meleg takaróba göngyölgetünk Téged.”

MIÉRT JÖN JÉZUS?

A Jézuska-várás akkor lesz értékes számodra, ha világosan látod, miért is jött Jézus közénk, mit jelent tulajdonképpen a karácsony.

Nem akarom most a megváltás tanát kifejtetni. Ily rövid fejezet keretei szűkek ahhoz. Mégis két gondolatot szeretnék kiemelni és azok közül is csak egyet pontosabban megtárgyalni.

Az Úr Jézus azért jött el, hogy megváltson minket a bűn, a sátán rabságából és hogy megmutassa nekünk, életre hívja bennünk az erényekben gazdag istengyermeki életet, és így a mennyországban örökké boldogok lehessünk.

Az Úr Jézus legelőször is a bűnöket akarja száműzni a földről, a szívekből. Tiszta, szép lelkeket akar látni, hogy ezekbe a tiszta emberszívekbe az Ő isteni életét, erényeit elültethesse.

Ez az oka annak, hogy Keresztelő Szent János is az első ádventkor a bűnbánatot hirdette. Hogy milyen fontos az Úr eljövele és annak előkészítése a bűnbánat által, arra világosan rámutat a Szentírás. Figyeld csak meg, hogy a bevezető időmeghatározás is milyen ünnepélyes már!

„Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Poncius Pilátus helytartója vala Judeának, és Heródes negyedes fejedelme Galileának, Fülöp, az ő testvére pedig negyedes fejedelme Itureának és Trachonitis tartományának, és Lizániás negyedes fejedelme Abilinának, Annás és Kaifás főpapok alatt, lőn az Úr igéje Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. És elméne a Jordán egész környékére, hirdetvén a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára, amint írva vagyon Izaiás próféta beszédeinek könyvében: A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, egyenesítsétek az ő ösvényeit...

Mivel pedig a nép várakozásban volt és mindenki tanakodott szívében János felől, vajjon nem ő-e a Krisztus, felelé János mindnyájuknak, mondván: Én ugyan vízzel keresztelek titeket, de jön, aki erősebb nálamnál, kinek nem vagyok méltó sarusziját megoldani; ő majd Szentlélekkel és tűzzel fog titeket megkeresztelni.” (Lk. 1. és 15.)

Ahogy az első ádventben készültek az emberek az Úr eljövetelére, úgy kell nekünk is készülnünk. Bűnbánatot kell tartanunk. El kell hagynunk hibáinkat, eddigi üres életünket.

Neked is így kell a karácsonyt várnod. Tiszta szívvel. Nemcsak úgy, hogy egyszer meggyónod hibáidat. Nem, ez kevés lenne. Hanem úgy, hogy komoly munkával a hibák gyökereit is irtogatod. A rossz szokásokat is legyőzöd. Mindenáron azon leszel, hogy egész egyéniségedet megváltoztatod.

BŰNOK NÉLKUL.

Gondold csak el, milyen rossz olyan családban az élet, ahol nincs meg a szeretet és az egyetértés. Hallottam olyan családokról, ahol a férfi sokat ivott, az asszony meg ütötte-verte a gyermekeit. Rettentetes volt. Abban a házban nem volt egy nyugodt perc sem. Nappal az asszony kiabált folyton, a nagyobbak viszont feleseltek, a kisebbek sírtak. Este a részeg férj borította fel a rendet. — Ez így ment napról-napra, hétről-hétre.

De hallottam olyan családról is, ahol egyetlenegy nagyleány okozott rengeteg keserűséget. Új ruhák, bálók miatt szinte zsarolta szüleit. Ha nem kapott, akkor sírt, duzzogott, fölforgatott mindent. Végre is, hogy béke legyen, lemondtak a legszükségesebbekről is, agyondolgozták magukat a szülők, leányuk szeszélye miatt. És talán hálás volt? Ó nem! Mindent kritizált. Finnyáskodott. Lustálkodott. A viláért sem segített. Éles nyelvével mindenkit vérgig sértett.

Milyen borzasztó olyan környezetben, szomszédok, barátnők között élni, ahol napirenden van a veszekedés, a harag, az irigység, a gyűlölködés.

Milyen fájdalmas csapás a háború. Nem más, mint fegyveres gyűlölködés. Annyira mennek az emberek, hogy lövik, bombázzák, gyilkolják egymást... Mert nem tudnak vagy nem akarnak békésen megegyezni.

Ezzel szemben boldogítóan szép a harmonikus családi élet. Az a családi élet, melyben a férj és

feleség megértik, segítik, támogatják egymást; ahol a gyermekek jók, hálásak, szeretet-tündérek.

Milyen áldás egy-egy önfeláldozó nagyleány a családban, aki nem veszekszik, nem finnyáskodik, nem okoz kis civakodást, békétlenséget sem. Szülei és testvérei kívánságait is ellessi. Folyton mosolyog. Mindenkinek segít. Mennyi örömet vihet be egy-egy ilyen leány a családi fészekbe!

És ha az országban sok ilyen otthon lenne! Sok ilyen puha, meleg otthon, ahol a leányok elsimítják a gondokat, bajokat! Milyen boldog lenne ez az ország!

De a boldogság tetőfoka lenne a békés meg-egyezés népek és nemzetek között! Ha a háborús rendelet nem szólítaná el a férjeket, édesapákat, vőlegényeket a hitvesektől, gyermekektől és meny-asszonyoktól!

Milyen szép lenne mindez!

És mi az akadálya mindennek?

A bűn, a szenvedély, a benned és minden emberben lévő önzés! A kényelemszeretet. A szemek bűnös kívánsága. Az élet kevésége. A test megfektegetlen vágyai. A hiúság, a kényelemszeretet, a kapzsiság.

Ez az akadálya mindennek!

Most már világosan láthatod, mit akar az édes Jézus, amikor a hibákat akarja eltüntetni az életből. Most már átérezheted, milyen nagy jelentőségű az Ő megváltói gondolata! Most már tudod, miért kell kiirtani a bűnöket szívedből.

Mert így teljesedik rajtad a megváltás. Így váltod meg önmagad az édes Jézus erejével és segítségével a földi sok bajtól, békétlenségtől. De nemcsak magadat, hanem testvéreidet és szüleidet, sőt környezetedet és bizonyos fokig a hazát, a nemzeteket és a népeket is!

Most már tudod, mi a megváltás egyik főgondolata! Már tudod, miért jön az édes Jézus. Már világos előtted a karácsony jelentősége. Már semmi

sem tarthat vissza a karácsonyvárás legfőbb feladatától, hibáidnak elhagyásától!

A SZEPLŐTELEN.

Adventi időbe, december 8-ra esik a Szűzanyának egyik legszebb ünnepe: a Szeplőtelen Fogantatás. Ez az ünnep szinte varázserővel hat mindig a leányokra is. Nem csoda, hiszen a Szűzanyáknak lelki szépségét ünnepeljük ezen a szép napon, azt a szépséget, mely szeplő nélküli.

December 8-án valahogy úgy tündöklük előttünk az édes Szűzanya, mint ahogy fénylett, ragyogott 1858-ban az első Lourdes-i megjelenéskor. A kis Bernadette nem is sejtette először, hogy maga a Boldogságos Szűz Mária az a csodaszép asszony, aki fényáradatban, rózsafüzérrel a kezében megjelent. Úgy hatott rá ez az égi jelenés, hogy önkénytelenül is térdre hullott, imádkozni kezdett. Szíve tele volt gyönyörűséggel, nem tudta eléggé bámulni Őt, a szeplőtelenül Szépet. Csak nézte, nézte. És először nem is fogta föl, hogy ez a csodás szép asszony miért mondta, hogy Ő a Szeplőtelen Fogantatás. Nem értette, nem érthette, de nem is kellett értenie!

Mi azonban már értjük, egész lényegében fogjuk a szeplőtelen fogantatás szépségét. És talán ez az, amiért december 8-a olyan felejthetetlenül mély nyomokat hagy a leányok lelkében. Ez az oka annak, hogy bár nekünk már nem jelenik meg láthatóan Ő, a Szeplőtelen Fogantatás, mégis úgy tesz nekünk, mintha Ő maga állna előttünk, mintha a csillagoknál fényesebben és valóságosan is ragyogna, ránk nézne az Ő áldott két szeme.

Mi csak térdelünk előtte, isszuk az Ő szépségét szomjasan, szinte szenvedélyesen. Lelkünkbe pedig beköltözik valami földöntúli öröm, boldogság és nagy világosság!

Itt áll előttünk a hófehér szépség, a szeplőtelen gyönyörűség, de egyúttal az erős, a sátántipró Szűz is.

A sátán ugyanis meg akarta fosztani Máriát attól a fénytől, melyet a megszentelő kegyelem ad a léleknek. Azt gondolhatta, ha Ádámot és Évát bűnre viszi, akkor minden ember, Mária is, a megszentelő kegyelem nélkül jön a világra, Ő is az eredeti bűnben fog születni. Ha ez sikerül, akkor Mária szívén, lelkén hiányzott volna az a kimagasló, minden emberi elképzelést is felülhaladó bájosság, mely a megszentelő kegyelemből fakad, legalább is egy ideig nem ékesítette volna a Szűzanyát.

Azonban minden máskép történt!

A jó Isten, a mennyei Atya olyan édesanyát akart adni az Úr Jézusnak, aki a lehető legszebb, akinél szebbet még álmodni sem lehet. A mennyei Atya nem engedhette meg egy percre sem, hogy valami is hiányozzék az édes Szűzanya lelkéből, ami tökéletesebbé, értékesebbé teheti. De nem tűrhette azt sem, hogy a sátán csak egy picit is háttérbe szorítsa a Szűzanyát, csak egy kicsit is árthasson neki. Az nem lehetett, hogy a Szűzanya, az Úr Jézus édesanyja akármilyen rövid ideig is bűnben legyen, ha csak az eredeti bűnben is.

Mindezért a jó Isten úgy rendelkezett, hogy az édes Szűzanya már léte első pillanatától kezdve ment legyen minden bűntől, még az eredeti bűntől is. Azt akarta, hogy a Szűzanyát fogantatásának első pillanatától kezdve a megszentelő kegyelem ékesítse. Így, amint a Szűzanya szívét-lelkét megteremtette, azonnal a megszentelő kegyelem fényébe öltöztette, hogy tündököljék, ragyogjon, minden csillagnál is szebben és magasabban álljon minden angyalnál.

Ezért oly kedves előttünk is a szeplőtelen fogantatás ünnepe.

AZ ÜNNEP EREJE.

A szeplőtelen fogantatás ünnepe azonban nemcsak gyönyörködtet bennünket, hanem arra is ösztönöz, hogy mi is mindinkább a bűn szeplője nélkül éljünk. Nekünk is arra kell törekednünk, hogy minél jobban megközelítsük a jó Szűzanyát... hogy hibáinkat lassan elhagyjuk... hogy a sátán hatalmának bilincseit kezünkről lerázzuk.

A Szűzanya ebben a törekvésünkben hatalmas segítségünkre siet. Hiszen a Szűzanya sem lett volna oly szép, oly tündöklő, ha a mennyei Atya ki nem emeli a sátán cselszövényeiből. Viszont a Szűzanyának is később egész akaratával a jó Isten mellé kellett állnia, hogy az ingyen ajándékot megőrizze, fokozza.

Ezért a szeplőtelen fogantatás ünnepén kétszeres szeretettel segít rajtunk. Egyrészt úgy, hogy rengeteg kegyelmet közvetít. Szinte kegyelmi esőt küld a földre, hogy azok, akik kis jóakarattal vannak, kiemelkedjenek a bűnből. Másrészt felszólít, ösztönöz arra, hogy mi is minden erőnkkel közreműködjunk az isteni kegyelemmel.

Evvel a kettővel pedig a győzelmünk biztos. A Szűzanya által közvetített kegyelemmel és akaratunk komoly közreműködésével hibáinktól valóban meg tudunk szabadulni. El tudjuk hagyni bűneinket, gyöngeségeinket. Ebben áll a szeplőtelen fogantatás ünnepének különös ereje, hatása.

Láthatod már, hogy miképpen kapcsolódik bele december nyolcadika az ádventi gondolatba: Amint a Szűzanya hófehéren, bűn nélkül, fölékesítve a megszentelő kegyelemmel készült az édes Jézus befogadására... úgy kell nekünk is elhagynunk bűneinket, fokozni magunkban az erényeket, a megszentelő kegyelmet. — Amint a Szűzanyának szükségessé voít ehhez Isten különös jóakarata, úgy kell nekünk is a jó Isten segítsége. Ezt a segítséget meg is adta az édes Szűzanyában.

Tehát ragadjuk meg erősen a Szeplőtelen kezét! Kérjük nagyon az Ő segítségét! Így készülünk karácsonyra.

A KIS INGECSCSKE.

Sok házban, iskolában, leányok között szokás Jézuska számára kis inget készíteni. De nem ám selyemből, arannyal hímezve — ez nem melegítené Jézuskát. Egyszerű papír ingecske ez, sok-sok önmegtagadással díszítve. Ez illik az édes kis Jézushoz, aki maga is szegény volt és már a jászolban is sok önmegtagadást gyakorolt.

Talán te is ismered ezt a kis inget. Könnyű előállítani, te is készíthetsz magadnak. Papírból kivágsz egy kis ingformát, aztán ollóval kis félköralakú vagy hegyes fogacskákat vágsz bele egymásmellé, köröskörül több sorban is. Most aztán ha egy önmegtagadást gyakorolsz, akkor egy fogacskát fölhajtasz.

Egyik leány ezt írta: „Ádventben lehetőleg mindig eljártam a rorátéra és oly sok önmegtagadást gyakoroltam, hogy három kis ingecskét is felhajtottam és karácsony estéjén a karácsonyfára helyeztem.”

Hogy örülhetett ennek az édes Jézus!

Hogy örülne a te ajándékodnak is, amikor karácsony este nemcsak szüleidet, testvéreidet, hanem magát az édes kis Jézuskát is meglepnéd a legszebb ajándékkal, az önmegtagadással fölékesített kis ingecskékkel! Mennyire melegíti ez Jézuska szeretetre vágyó isteni Szívét.

Ne mondd, hogy már nagylány vagy! Ne mondd ezt! És ha mondd, akkor ne felejtse el, hogy kétszeresen is kell szeretned az édes Jézust. Minél nagyobb vagy, annál okosabb vagy, annál jobban megérted a karácsonyt, annál jobban szeretted az Urat, annál inkább kell neki kedveskedned, annál

több önmegtagadást kell gyakorolnod. Hidd el, hogy ha nagylány is vagy, az Úr Jézusnak szabad így, ilyen bájosan kedveskedni. És különben is az Úr maga mondta: Ha nem lesztek olyanok, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába!

Nem mondom, nem kell éppen a kis inget így megvalósítanod! Mégis nagyon szép lenne és különösen is serkenthetnéd, ellenőrizhetnéd magad, hogy jól felkészülj a legszebb ünnepre!

A lényeg az, hogy hibáid ellen komolyan küzdj!

LELKIISMERETVIZSGÁLAT.

Ha eljön az advent, végezz lelkiismeretvizsgálatot, hogy annál jobban megismerd hibádat és a harc biztosabb legyen.

Néhány leány lelkiismeretvizsgálatát itt leírom:

„Apró hiúságokért tudtam sok áldozatot is hozni, de Krisztusért csak ritkán. Már egy bálnál is megakadtam. Adventben bálról volt szó. A tisztelendő úr is intett, hogy ne menjek el. Én azonban

megfontolás után is elhatároztam, hogy elmegyek. Sőt, ezért még az elsőpénteki áldozásról is lemondtam, mert így nem lehetett volna gyónnom. Rettegetesen szégyelem magam ezért. Most látom, hogy az édes Jézus iránti szeretetem semmit sem ér. De megfogadom, hogy az idén másképp lesz.

Ezenfelül sok bánatot okoz, hogy nem tudok hangulataimon uralkodni. Mindig kiszalad számon a rosszkedvű szó, a türelmetlen felelet, az ingerültség. Evvel sok bánatot okozok jó szüleimnek, testvéreimnek.

Húgommal többször veszekszem. Szüleimmel szemben engedetlen és makacs vagyok...”

„Most, hogy elgondolkozom hibáimon, most látom csak, milyen felületes vagyok. Ebből fakad nagyfokú hanyagságom is. Semmit sem veszek komolyan. Munkámat elhanyagolom. Lusta vagyok.

Valósággal élesnyelvű vagyok. Olyan hirtelen, meggondolatlanul odavágok egy-egy sértő megjegyzést. Pletykálok. A torkosság is nagy hibám. Ebédnél meg nagyon válogatós vagyok. Nagyon bánt még az is, hogy társaságban szeretem a nem-igen illő beszélgetést. Nevetésemmel jelzem, hogy tetszik nekem.

Azt is be kell vallanom, hogy hiú voltam és a külső megjelenésem, a hajam, az arcom, a ruhám volt számomra a legfontosabb! Belső értékekre, erényekre alig adtam valamit...

A fiúkkal való viselkedésem is helytelen. Sokat engedtem meg...

A végtelenségig önző vagyok. Ha nem én vagyok a központ, legalább is otthon, — vérig sértve érzem magam.

Nagyon gőgös vagyok. Kimondhatatlanul nehéz nálam fiatalabbnak akár csak egy cérnaszálat is felvenni. Akaratomat mások akaratának alávetni nem akarom...

A magam igazát védem és abból nem engedek. Amit jónak látok, történjék bármi, azt véghez-

viszem. Például hegedülnöm kellett. Nem akartam. Eleinte kedvetlenül, majd mindig morcosabban, végül mérgesen mentem órára. Addig zsörtölődtem, míg édesanyám azt mondta, jó, ha nem akarok, ne tanuljak . . .”

Állítsd össze magadnak, kedves húgom, így, ilyen őszintén hibáidat. Láss egyszer világosan. És a legfájóbb ellen kezd meg a komoly harcot. Bármibe kerül! Tudod már, miért! Az Úr Jézus eljövetelért. Hogy kedveskedjél neki. Hogy rajtad így is megvalósuljon a megváltás!

A Jézuskának készített ingecskék száma fokozza majd karácsonyi boldogságodat is!

MINDEN ERŐDEL!

Az első napok hősies önlegyőzése után könnyen beállhat nálad is az ellanyhulás. Lehet, hogy gyorsan belefáradsz. Lehet, hogy a sikertelenség lever. Lehet, hogy talán hiábavalónak ítéled a küzdelmet.

Pedig a valóság az, hogy a legkisebb győzelem is örömet okoz az Úrnak. Minden siker — bármilyen pici is — alakít jellemeden. Egy csöpp víz még nem oltja szomjadat, de egy pohár csöppjei együttevén már igen. Ne gondold tehát, hogy hiába küzdesz! Még akkor sincs hiába, ha pár nap múlva visszaesel régi hibádba!

Nem szabad csüggedned!

Akik kitartanak, azoké a győzelem.

Az Úr Jézusnak is sok-sok áldozatot kellett hoznia, hogy a megváltást be is fejezze. Neked is így kell! A jászolban lévő kicsi Jézusra nézz mindig, amikor ellankadsz. Most, ebben a hónapban csak érte! Mindent érte! Az édes Jézusért!

Akármilyen nehéz! Akármilyen kedvetlen vagy! Mindegy! Akármennyire céltalannak látszik is! Újból legyőződ magad! Újból erőt veszél magadon!

Igy lesz értékes a készület. Így lesz boldog a karácsony.

Egyik leány gyöngeszárnyú madárhoz hasonlítottatta akarátát. Hiába is kísérletezik, nem tud fölemelkedni. És ha föl is emelkedett egy picit, ismét visszaesik a bűnök porába.

Ez a hasonlat elég jó. Lehet, hogy a te akaratom is ilyen. De ne csüggedj el. Ha vissza is esel... a sok próbálgatás közben a szárnyak megedződnek, megerősödnek — és egyszer vígan fölrepülhetsz a végtelen magasságba — az édes Jézushoz!

Tehát csüggedés nincs! Küzdj minden erőddel — a győzelemig!

KÖZELEDIK KARÁCSONY.

A pislákoló olajmécses jobban föllángol, erőteljesebben bearanyozza a templomot, amint kissé megigazítják, új olajjal táplálják. Az ünneplő lángocska befelé nagyobb békét fakaszt, kifelé melegben világít, amint mélyebben átélte az ünnep gondolatát. Te is boldogabb leszel, másokra is nagy hatással lehetsz, ha így odaadóan készülsz karácsonyra.

Hogy mennyire igaz ez, azt sok-sok leány levele is igazolja. Egyik olyan szép, érdemes leírni:

„Most, hogy már itt van a karácsony, hogy már csak pár nap választ el, különös csengést-bongást hallok, mintha angyalok hárfáznának a szívemen. Meleg áramlások keletkeznek a lelkemben, a szeretet hullámaait érzem magam körül, árad a fény belülről és mindent megvilágít, ami addig homályban volt, már nincsenek kétségek. Minden elveszti a jelentőségét, csak egy a fontos, a Szeretet.

Lábujjhegyen járok, halkán beszélek, szelíd vonások rajzolódnak az arcomra és végtelen békét érzek. Még a lélekzetemet is visszafojtom olykor-

olykor. Így várom a bekövetkezendő csodát, amire a tisztaszívű pásztorok is vártak csillagos éjszakákon. De nemcsak én várok, hanem minden, ami körülöttem él, az egész mindenség, az egész alvó természet . . . Minden kitágult szemmel figyel, a csodás esemény bekövetkeztét várja.

De erre a csodára nem elég várni, erre készülni is kell. Mindennap egy fokkal jobbnak kell lenni. Mindennap jobban melegíteni a lelket a nagy ádvent beteljesedésére, mert különben nem részesülhetünk a legszebb ünnep örömeiben.

Aranyos lélekfonalak szövődnek a szívemre és elindulnak velem, elvisznek azokra az utakra, amely utakon az aranyos lélekfonál másik végén levőknek minél több örömet szerezhetek, de közben nagyon kell vigyázni, mert az aranyfonál hamar elszakad, minden szeretetlenség tönkre teheti, s akkor oda az ünnep! Én pedig megyek az aranyfonál útján. Közben mindjobban távolodom magamtól, saját énemtől (hibáimtól). Mind közelebb jutok azokhoz, akiket szeretek. Végre felvirrad a csodálatos nap, amikor már minden megérett és felkészült az Istenember fogadására.

Érzem, nekem ma többet kell adnom a Jézuskának — és odaadnom hibáimat. Hófehérre mosom lelkemet. Sőt testvéreimet, szüleimet is elviszem a templomba. A Jézuska-várás, a fenyőillat, az örökmécs csöndes beszéde eltölt egészen. Boldog vagyok szeretteim között.

Tudom, így kell várnunk a karácsonyt. Így kell visszamennünk otthonunkba. Így legboldogabb a karácsonyest.”

A jó előkészület után, kedves húgom, elmélkedjünk magáról a legszebb ünnepről, a szeretet ünnepéről.

Mert karácsony a szeretet ünnepe.

Karácsonykor minden a szeretetről beszél!

Karácsony vigiliáján a szentmise evvel a szentírási résszel kezdődik:

„Ma megtudjátok, hogy eljön az Úr és megszabadít minket: reggelre meglátjátok az ő dicsőségét...”

Valóban! Karácsony vigiliájával egészen közel jutottunk a szent titokhoz. Karácsony vigiliájával befejeződik az előkészület és szívünk melegével várjuk az édes Üdvözítő eljövetelet. Ma megtudjuk, hogy eljön az Úr. Ma megtudjuk, hogy ő megszabadít minket a sok bűntől. Ma meglátjuk, mennyire szeretett bennünket!

Valahogy a hideg világ is megérzi Krisztus megváltó erejét: a szeretetet. Ez a nap a szeretet ünnepeinek előnapja. Ezen a napon mindenki iparkodik kedveskedni szeretteinek. Ma mindenki — aki csak a karácsonyra gondol — mosolyog, derűs, hangulatos.

Szeretném, ha te is átéreznéd, átélnéd ennek a napnak fönséges hangulatát! Szeretném, ha a te szívedből is a szeretet, a jóság, a kedvesség mosolya, dallama áradna az emberek felé. Oly jó lenne, ha te már hajnalban evvel a gondolattal ébrednél: Ma jön a Jézuska! Ma egészen ünneplő lángocskának kell lennem! Ma mindenkit derűre, mosolyra kell készítenem!

Milyen szép is ez!

„Mindig karácsony vigiliája volt számomra az év legkedvesebb napja, de tavaly különösen nagyon vártam. Napok óta készülődtem rá. Mikor végre érkezett, boldogan ébredtem. Tekintetem a falon függő feszületet kereste és megigértem a Jézuskának, hogy a szeretet ünnepén én is szeretetet szórok mindenki felé. Nem vártam meg, míg édesanyám szólít, hanem kiugrottam a puha ágyból, bármilyen nehezemre is esett. Hamar öltözködtem, bár más-kor ez sem tartozott jótulajdonságaim közé.

Édesanyám elküldött vásárolni. Közben az úton édes melegség volt a szívemben. Csak azon csodálkoztam, hogyan lehet egy-egy ember még ma is komor. Hiszen én úgy szeretném megölelni az egész világot! Bementem a templomba és leborultam az Úr Jézus elé. „Jézuska! Te ma éjjel lejössz a földre. hogy mindenkinek a szeretetet hirdesd. Add, kérlek, hogy ezeknek a komor embereknek szívébe is beköltözzék a szeretet! Ma örüljenek ők is!” Jézuska megnyugtatóan. Amikor kimentem, már nem találtam olyan komor embert. Mindenki mosolygott, minden örült. A havas utca és a kopár fák is! Egész nap jókedvűen végeztem dolgomat és boldogan dúdolgattam: „Az Ige megtestesült...”

Délután segítettem édesanyámnak a karácsonyfát díszíteni. Arra gondoltam, milyen boldog is lesz az ötéves kisöcsém, mikor majd csenget az anyyalka. Hogy tapsikol majd örömeiben, ha a csillogó karácsonyfát és az ajándékokat meglátja! Milyen édesen imádkozik majd, amikor megköszöni Jézuskának ezt a sok mindent! Minden kis díszet megsímogattam, hogy ennyi örömet fakaszthassanak...

Mily szép ünnep a karácsony!

Mily széppé, mily gazdaggá teszi a leány-szíveket!

SZOMORÚ VIGILIA.

Van szomorú karácsonyest is. Sokan sokat szenvednek. Talán kétszeresen karácsonykor! Látják ugyanis mások boldogságát, mosolyát... ők nem tudnak, nekik nem lehet, nem szabad mosolyogni!

Figyeld csak meg egy-két leány panaszát!

„Nekünk sohasem volt otthon szép, nyugodt, tiszta karácsonyunk. Mindig összeszorult a szívem,

amikor barátnőim szent izgalommal várták a karácsonyt...”

„Most az jutott az eszembe, hogy nálunk talán a legszomorúbb ünnep a karácsony. Eddig az adott némi melegséget, hogy engem becézgettek a szüleim, nekem okoztak örömet és átvették az én vidámságomat. De én már megnőttem, bennem van a felnőttek tartózkodása és már nem is merek kitörően örülni... Hozzá annyi bánatom van... Karácsonykor mindenki ajándékot ad a kis Jézusnak is, én csak az összetört lelkemet adhatom... És Ő még megbocsátaná ezt, az én szívem így is szereti. De az embereknek is csak ezt tudom adni...”

Lehet, kedves húgom, hogy egyszer rajtad is erőt vesz ehhez hasonló érzés. Lehet, hogy komoly okod lesz a szenvedésre. De mégsem lehet komoly okod a levertségre! Jézuskának, igen, Jézuskának odaadhatod összetört lelkedet, de csak azért és csak úgy, hogy mindjárt utána az embereknek meggyógyult, boldog szívet és sok mosolyt adhass!

Minél nagyobb leány vagy, annál inkább!

Minél komolyabb vagy, annál bensőségesebbet, melegebbet!

A karácsonyi kis Jézuska nem ezt tette? Nem fájt-e neki az emberek gonoszsága? Nem volt-e ő a legszegényebb, legelhanyagoltabb az istállóban, állatok között? Nem utasították-e ki Őt a jobb, a melegebb helyről? Az emberek szívtelensége, önzése — nem fájt-e Neki?

És épp ezzel a sok szenvedéssel, önmaga feláldozásával mutatta meg, hogy mennyire szeret minket. Épp ezért van annyi ereje az Ő jóságának. Épp ezzel ad példát nekünk, hogy mi is legyőzzük a mi szenvedéseinket! Mi is a mi törött lelkünk bánatát másoknak juttatott mosolyunkkal, szeretetünkkel, önfeláldozásunkkal gyógyítsuk!

Ha nagyon fájna a lelked karácsonykor, akkor tégy valami jót! Néha egy mosoly, egy mese is

elég! Légy találékony! Tégy mást boldoggá! Így magad is boldog leszel!

„Nagy pelyhekben hullott a hó! Este volt. Karácsonyest. A szegény szomszédék háza előtt álltam angyalruhában, kis karácsonyfával a kezemben. Bezörgettem. Az édesanya kijött, arcán az öröm meglepődése tükröződött. Bementünk. A kis szobában a gyerekek áhítattal néztek rám. Egypár szót szoltam hozzájuk és elhelyeztem a karácsonyfát. A kis Mancika nagy, ragyogó szemével csak engem nézett. Végül megszólalt, még most is fülemben csengenek ezek a szavak: „Szép kis angyalka, én ezután mindig jó leszek!” És az angyal a boldogságtól majdnem könnyezett! Hogy milyen boldog voltam, azt az érzést leírni nem lehet. Bebizonyítottam magamnak, hogy mennyivel jobb adni, mint kapni. Édes Jézusom, én mindig is a szeretet angyala akarok lenni, hogy boldog legyek és boldogságomon át másokat is azzá tegyek!”

Ha karácsonykor nagyon fáj a szíved, tégy valami hasonlót!

SZENTESTE.

Ha már mindenkivel jót tettél, ha a szeretet tündére voltál, ha Jézuska számára is erénygyakorlatokkal puha jászolt készítettél, akkor boldogan várhatod a szentestét, akkor szívedben is megszületik az édes Jézus.

Mert a karácsonykor megszületett Jézuska maga a szeretet!

A karácsonyest is lényegében a szeretet ünnepe!

Evvel a szeretettel szívedben lépj a karácsonyfa alá, hogy a szentest hangulata csak még fokozza és kitörölhetetlenül vésse azt szívedbe! Itt a karácsonyfa alatt kell minden évben átélned, hogy nemcsak az édes Jézus lényege a szeretet, hanem min-

den igaz katolikus leányszívnek is mindene a szeretet, az önfeláldozó jóság!

Amikor kinyílik az ajtó, amikor szeretteddel a díszben álló karácsonyfához lépsz, amikor könnyes szemmel, elfogódott lélekkel elimádkozzátok a Miatyánkot és eléneklitek a hangulatos karácsonyi éneket, akkor tudnod kell, hogy a kis Jézus ott van köztetek, az ő kis keze fűzi össze aranygyűrűként, egészen szorosan a kis családot a legerősebb kapcsolattal, a krisztusi nemes szeretettel!

„Ott álltunk a karácsonyfa körül. Őcsi és Baba határtalanul boldogok voltak. Azt sem tudták, hogyan fejezzék ki örömüket. Hol az ajándékokat ölelgették, hol bennünket. Aztán ámulva nézték ismét a fát. Újból megcsókolták a jászolban pihenő kis Jézuskát. Békés boldogság uralkodott a családkban. Az én legnagyobb örömöm mégis édes-apa, édesanya közötti feszültség, félreértés megszűnése volt. Ők is szeretettel megcsókolták egymást és én tudtam: két szív megint találkozott. Apa is nagyon aranyos volt. A hangulat, a szeretet varázsára leült a zongorához, és szép, elragadó karácsonyi énekeket játszott, mi meg énekeltünk, mosolyogtunk, boldogok voltunk. Pedig én nem azt kaptam, amit szerettem volna. Egy kézitáskát kaptam, pedig egy jó könyvre vágytam. De azért mosolyogva, boldogan köszöntem meg az ajándékot. Örömmel adták, örömmel fogadtam. Az én örömöm az volt, hogy ők boldogok. Az én örömöm csak visszfénye az elsőnek. Az is olyan jól esett, hogy mindenkinek adhattam valamit. Nem sokat, de jó szívvvel, boldogan. A kis Jézus ünnepén így forrtunk mi össze a szeretetben.”

Amikor így a karácsonyi szeretetről bizonyosságot tettél, amikor minél több szívben szeretetet gyullasztottál, boldogságot láttál, akkor nincs más már hátra, mint hogy elmenj a szeretet forrásához, az élő Jézushoz, aki ismét megszületik, ismét megjelenik az oltáron.

Dús, nehéz pelyhekben hull a hó. Fehér takaró föd mindent. Az utcán kis lámpácskák imbolyognak, a misére siető emberek kis lámpái. Úgy tűnik fel, mintha ezek a lámpák az emberek hitét jelképeznék, elhomályosodnak, újból föl villannak... és mennek a nagy fényességhez... erőért... szeretetért... kitartásért...

A felhők mögött ragyognak a csillagok. A templomban vár Jézuska.

„Szüleimmal, testvéreimmal mentem az éjféli misére. Én édesapámnak segitettem. Szegényke rokkant. Karomra támaszkodott. Oly jól esett segíteni, vigyázni rá a sikos úton... Lábunk alatt a fehér, csillogó gyémántok ezrei mintha minden lépésünkre azt susogták volna: Menjetek! Ma született a kis Jézus. Imádjátok őt! Mi is hódolatból szállunk a földre...

Jól esett látni a sok templomba siető embert. Hiába, mégiscsak van szeretet az emberek szívében. A kis Jézus azt is előcsalja.

A templomhoz értünk. Szinte már tömve volt. Amikor beléptem, úgy éreztem, mintha álmodnék. Az oltár körül hatalmas karácsonyfák álltak arany-szállal, angyalhajjal megrakodva. A gyertyák fényesebben ragyogtak. Az orgona bűgött, a hívek szívvel-lélekkel énekeltek. Nekem úgy tetszett, mintha nem is emberek, hanem az égből leszállt angyali kar énekelte volna: „Ó gyönyörű szép titokzatos éj, ég-szemű gyermek, csöpp rózsalevél, Kisdedként az édes Úr jászolában megsímul szent karácsony éjjeli!”

Megkezdődött a szentmise. Lelkem ujjongott! Boldog voltam. Az ének és az ima kettős szárnya fölemelt az égig. Csak az úrfelmutatás hozott vissza a jelenbe. Tudtam, átéltem, hogy most valóban itt van közöttünk az édes Jézus. Újból megszületett! Áldó kezével megsímítja az emberek szívét. Szere-

tetet sugároz mindenki felé. Mindenről elfelejtkeztem magam körül, csak az édes Jézussal beszélgettem. Oly boldogító érzés volt, hogy az élet Királya leszáll közénk, emberek közé a templomba, hogy önmagát adja nekünk, hogy szerethessen minket.

Dél előtt még egy misére elmentem. Úgy éreztem, hogy az angyalok hívnak, a kis Jézus kitért a karra vár. Szívére akar ölelni. Az én legforróbb vágyam találkozott Jézus végtelen jóságával. Szívemben már napok óta meleg jászolt készítettem neki, tehát boldogan siettem az oltárhoz. Boldogan fogadtam a szívembe. Mint a pásztorok, én is odaraktam eléje minden örömet, bánatomat, vágyamat, mindenemet. Aztán elbeszélgettem Vele. Kértem szeretteim számára az Ő édes kegyelmeit.

Már nem írok többet. Csak azt az egyet még, hogy a karácsonyi kis Jézus olyan szeretettel töltötte el a lelkemet, hogy minden karácsonyi ajándék eltörpült mellette. Szerettem volna meghalni, hogy mindig Vele lehessenek. És ekkor megígérttem az édes Jézusnak, hogy én mindig az Ővé leszek, mert nála jobban nem szerethet senki. Azt is megígérttem, hogy a szeretet tündére maradok mindig, mindig!"

JÉZUSKA ÉS TE.

Az Úr Jézus megszületett. Karácsony napján és utána is áhitattal térdelnek le az emberek a fölállított betlehemek előtt. Maguk elé varázsolják azt a drága szent időt, amikor az eleven Jézuska feküdt a jászolban.

A pásztorok buzgósága az embereket is megragadja. Mindenki szeretne adni valamit a kis Jézusnak. Mennyi fohász, mennyi szeretetlángocska, mennyi ígélet száll az emberszívekből karácsonykor Jézuska felé. Menj el te is a jászol elé. Imád-

kozzál! Bármennyien is vannak körülötted, nem baj, most beszélgetsetek. Jézuska és te!

Gondolkozzál csak! És lásd meg a valót! Jézuska mindig, mindenkre rámosolyog. Szegényre, gazdagra, gyermekre, felnőttre, igazakra, bűnösökre! Jézuska mindenkre rámosolyog. Jézuska minden-
kivel jót tesz. Megtölti szívüket melegséggel...

Te is mosolyogj vissza az édes Jézusra! Add oda neki szívedet és tégy szent ígéretet. Igérd meg, hogy mindig is, de főképen most karácsony ünnepkörében szeretetet szórsz mindenfelé, Jézuska mosolyát viszed mindenkihez. Hiszen amit egynek tesznek a legkisebbek közül, nekem teszitek — mondja a kis Jézus. És neked most sok jót kell tenned Jézusért, mert Ő is sok jót tett érted!

Szeretném, ha benned is hasonló gondolat ébredne, mint ebben a leányszívben: „Ez a karácsony különösen jó volt, mert az ünnepek alatt mindig az a boldog tudat élt bennem, hogy Jézuska nagyon szeret engem és nekem is nagyon kell szeretnem az embereket... Most minden reggel, amint föl-
ébredek, megígérem a Jézuskának, hogy a szeretet kis tündére leszek. Örzoangyalom segítségét kérem, hogy napközben mindig figyelmeztessen erre a fel-
tételre, ígéretemre.

Azért is olyan fontos nekem a szeretet gyakorlása, mert bizony eddig nem bántam mindenkivel úgy, mint kellett volna, mint ahogy Jézuska megkívánja tőlem. Akik nekem nem tetszettek, azokkal szemben nyers és hideg voltam, néha kiállhatatlan. De ez most már nincs így! Nagyon örülök annak, hogy a szeretetet választottam. Most találtam meg önmagamat. Most tudom, hogy a leánynak, aki csak picit is szereti a kis Jézust, mindig, mindenfelé szeretetet kell sugároznia. És ez olyan jó! Úgy örülök, amikor szeretetet adok mindenkinek, tekintet nélkül arra, hogy ő milyen volt hozzám. Sőt sokszor sikerült már nagyon kedvesen visszamosolyognom azokra is, akik engem bántottak.

Igaz, sokszor még elfeledkezem a tündérfeladatról, de már elértem azt, hogy ha valaki szól hozzám, akkor nem szólok vissza neki keményen, nem vagyok hideg, mint máskor, mint azelőtt voltam. Ha még sokáig gyakorlom a szeretetet, akkor nemsokára a szeretet tündére leszek, ragyogó szemű, értékes leány, a szeretet napsugara.

De amúgy is sok jót tudok tenni. Nyíltan is és titokban is. Ez utóbbit jobban szeretem. A rejtett jó azzal a meleg tudattal tölt el, hogy ilyenkor biztosan csak a Jézuskáért teszem. Ne tudjon senki róla, csak a kis Jézus. Ha nem lehet titokban, nyíltan is gyakorlom a szeretetet. A fő az, hogy folyton, minél több jót tegyek. Mindjárt karácsony másnapján, ahogy szentmiséről jöttem, korán reggel egy szegény nénikén segítettem. Kint álldogált a hidegben. Behívtam, meleg teával kínáltam meg. Az ő boldogsága engem is boldoggá tett..."

Karácsony ünnepkörében ehhez a leányhoz hasonlóan gyakorold a szeretetet. Tégy sok jót, minél többet. A szeretetben, az önfeláldozó jóság gyakorlásában semmi sem sok! Gyakorold addig a szeretetet, amíg jóságban megközelíted az édes Jézust.

Ha pedig annyira megragadta a szeretet szíve-

det, hogy egészen a szeretet tündére szeretnél lenni, akkor végezd el a szeretet iskoláját és járj körül jót téve, ahogy az édes Jézus is körüljárt, hogy mindenkit szeretetével, jóságával fölmelegítsen!

Igy sokszor találkoztok majd ti ketten:
Jézus és te!

HÁLAADÁS.

A karácsony ünnepkörét tehát egészen különösen a szeretet jegyében töltsd el. Gondolj sokat az édes Jézusra, az Ő meleg szívére. Az Ő példájára te is tégy jót mindenkivel. Különösen sok jót és hangsúlyozottan: mindenkivel!

A szeretet mellett azonban ne feledkezzél meg a hálaadásról sem. Az Egyháznak gyönyörű szép szokása év végén a hálaadó istentisztelet. Jó év közben is hálát adni az egyes jótéteményekért. Azonban az év végén, az új esztendő születésének előestéjén különösen átérezheted a jó Isten szeretetét, mert ilyenkor végigtekintesz az egész éven át elnyert kegyelmek szinte végnélküli hosszú során. A szíved meleg lesz, megtelik hálával. Itt érzed át, hogy ki is az Isten! Hogy mindent, de mindent neki köszönhetünk! Hogy Ő szeret bennünket. Nagyon szeret!

Olvassunk csak el egy ilyen élményt, mit is nyújt Szilveszter este a leányoknak:

„... Ahogy ott álltam a kivilágított templomban, magam körül láttam azt a sok embert, hallgattam a szentbeszéd szép szavait, hirtelen nagy boldogság és melegség lepte el szívemet.

Elgondolkoztam, hogy milyen sok kegyelmet kaptam én az Úrtól. Elvonultak előttem a testi és lelki adományok, kegyelmek. Láttam a sok mosolygós virágot, a dalos madárcákat, a nekem hulló

esőcsöppeket, a felém zizegő sárga kalászokat, a lelkem javára küldött szenvedéseket, a sok belső intelmet és vigaszt... Bevallom és nem tagadom, egészen átéreztem, hogy milyen jó is volt hozzám az Isten. Most belátom, pedig évközből hányszor panaszkodtam, hányszor zúgolódtam. Milyen jó a hálaadás ünnepe! Világosságot derít az igazságra.

Imádkozni kezdtem. Talán ilyen buzgón, ilyen áhítatosan még sohasem imádkoztam. Szemem előtt képzeletben szebbnél-szebb képek vonultak el. Egy volt, amely nagyon hatott rám. Isten gyönyörű trónon ült, jobbról is, balról is az angyalok beláthatatlan serege. Minden csoport angyal kezében más és más hangszer. Úgy éreztem magam, mintha én is köztük lennék, az égben. Megsejtettem, hogy milyen nagy, hatalmas is az Isten. És ismét csak a hála töltötte el szívemet, hogy Ő ennyire szeret engem."

Igen, az Isten nagyon szeret téged, kedves húgom. És ezért évenként legalább egyszer nagy hálát kell adnod!

Ha így átéled Isten jóságát, akkor már tudod azt is, hogy Szilveszter estén nem szabad úgy szórakoznod, hogy Őt megbántsd! Mert sok bűn történik Szilveszter este. Légy vidám, boldog, de bűnt soha!

Ártatlan tréfaként egy-két szilveszteri mókát te is végigcsinálhatsz, de azzal a teljes tudattal, hogy ezekben jövődömondó erő semmi sincs! És ezt jutasd is kifejezésre, hogy csak azért teszed, mert nevetni, kacagni akarsz!

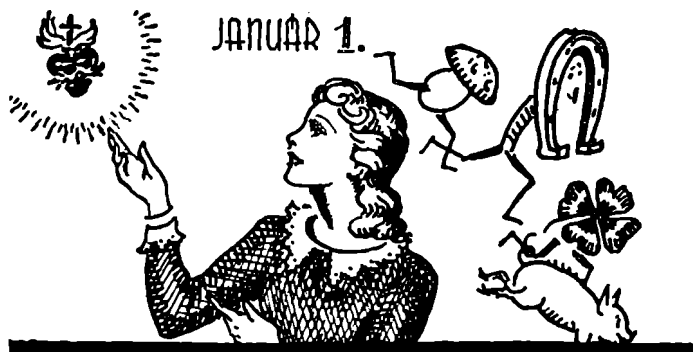
Azután kövesd ezt a leányt is:

„Szilveszter este éjfélkor eszembe jutott, hogy áldozni akarok, nem ettem tovább. Láttam, nagyon tetszett Neki, hogy a társaság előtt meg mertem mondani és álltam a szavamat. Azóta becsül. Mindenben hallgat rám...”

Igen, így fejezzük be a letűnt, és így kezdjük a reményteljes új esztendőt!

BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT!

Jelige: Isten akaratát követem mindig.

JÓKIVÁNATOK SZÁZAI.

A naptár újévet, január 1-et mutat. Ha nem is néznéd meg, ha nem is gondolnál rá, akkor az emberek mosolyából, köszöntéséből tudnád meg csakhamar. Ma mindenki, akivel csak találkozol, ezt dalolja eléd: Boldog újévet! A jókívánatok százai, ezrei, milliói hangzanak ma el szóban és írásban.

Az emberek evvel a jókívánattal megelégszenek. Valami ünnepélyes és boldog hangulat költözik a szívekbe: a remény. Ennyi jókívánatnak bizonyára lesz valami eredménye, foganatja. Aztán megtoldjuk egy kis imával: Oh Űr Jézus, ez új esztendőben légy híveiddel! Így indul el az újév.

A legtöbb ember nem is gondol a boldogság legmélyére. A legtöbb ember csak felületesen gondolkodik. Boldognak gondolja magát, ha van enni-

innivalója, pénze, vagyona, szórakozása. Ha dalolva, mulatva, vígan kezdheti az új esztendőt.

Vagy leánynyelven:

„Tetszett nekem a könnyű élet, a tánc, zene, színház, a jóképű barátok. Azt hittem, hogy ez az élet, ez a boldogság. Nem is gondoltam arra, hogy mindennek egyszer végeszakad... És ez a külsőségekbe fektetett boldogság gyorsan meg is szűnt... Egyedül maradtam... Akkor jutott eszembe először imádkozni. Naponta elmondtam a rózsafüzérből egy-egy tizedet. Így kezdődött megtérésem.”

Vajjon hová kellene fejlődnie ennek a megtérésnek?

Erre a kérdésre Prohászka püspök gondolatát szeretném vázolni: Szeressünk élni, ahogy az az Isten gondolata. Az, amit rólunk gondolt, mind teljesebben testet öltjön, hogy összes erőinket befektethessük az előttünk megújuló meleg valóságba.

Mély gondolatok, kár, hogy oly kevesen ismerték eddig! És még kevesebben követték. Mert mindenki saját elgondolása szerint szeret élni. Vagyis érzéseinkre, vágyainkra hallgatunk. Ahogy megálmodjuk a boldogságot, úgy akarjuk megélni is. Szerencsétlenné érezzük magunkat, ha álmaink nem teljesülnek. És hogy ne legyünk boldogtalanok, mindenáron, még bűnökön keresztül is törtetünk álmaink felé.

És nem is gondolunk arra, hogy a jó Isten is, a mi Atyánk is elgondolta már előre a mi boldogságunkat. Ő az égből tekint le, isteni mindentudással lát mindent: multat, jelent, jövőt. Ő nem tévedhet. Az Ő kezében van minden hatalom. Ő a legnagyobb boldogságot szánta nekünk. Hogy pedig ezt biztosan elérjük, az utat is kijelölte. Az út szélét parancsokkal szegélyezte, nehogy eltévedjünk, nehogy téves útra térve, boldogságunkat elveszítsük.

Most már láthatod, mennyire oktalan az a leány, aki nem ismerve a jelent sem és annál kevésbbé a multat vagy jövőt, boldogságát Isten nélkül vagy

talán Istennel szemben akarja elérni. A „nagyobb boldogságért” átszakítja a parancsok korlátját. El-lene szegül ádacosan édesatyjának, az Istennek! Elengedi azt a biztos kezét, amely az élet boldogságához vezetné.

Szegény! Ha tudná, mit tesz!

Ha úgy szeretne élni, ahogy az az Isten gondolata!

Akkor lenne igazán boldog!

Lásd, én ilyen értelemben kívánok neked:

Boldog újévet!

ÖSSZHANGBAN ISTENNEL.

Boldogságunknak, földi és mennyei boldogulásunknak alapja ez: Isten, aki jó, aki a mi Atyánk, szeret bennünket. Ha reá hallgatunk, ha mindenben követjük akarátát, ha teljesen reá hagyatkozunk, akkor biztosan boldogok leszünk, még ha átmenetileg egyideig szenvednünk is kell, vagy nem is látjuk az Ő gyönyörű szép tervét velünk.

Ez az alap. De önmagában még nem elég. Szükséges a boldogsághoz, hogy mi is akarjuk Isten akarátát — ha szabad úgy mondanom, láthatatlanban is.

Ezért hozzuk a mi vágyainkat, álmainkat összhangba Istennel.

Akarjuk, amit Isten akar.

Ne akarjuk azt, amit Isten sem akar vagy tilt.

Igy valósul majd meg Prohászka gondolata!

Szeressünk élni, mert így nagyon szép az élet!

Úgy, ahogy az Isten eltervezte. Úgy szép! Nem felejtsem el soha egy öreg anyóának gondolatát, aki mindig egyet mondott nekem: „Nem az Isten rossz, az emberek rosszak. Az Isten mindent szépen berendezett, csak az emberek, a gonosz emberek rontanak meg mindent!” Igaz! Teljesen igaz!

Szeressünk élni, ahogy az az Isten gondolata!

Úgy éljünk mindig, ahogy azt az Isten akarja. Egészen úgy. Tartsuk meg minden parancsát, kerüljük minden tiltó intézkedését. Mindezt annyira, hogy szeressük az Ő parancsait. Szeressük magát az életet is, de csak úgy, ahogy a parancsokkal körülbástyázta a mi Atyánk. Akkor valósul meg a következő gondolat is:

Az, amit rólunk gondolt, mind teljesebben testet ölt majd. Vagyis mind teljesebben érezzük a boldogságot. Azt a belső békét, hogy a legjobb úton vagyunk. Isten vezet. Mi követjük. Mindíg az teljesedik, amit Ő akar, a mindenható Isten. És mindezt necsak szinte tétlenül nézzük, hanem segítsünk is az Istennek, dolgozzunk, keressük az Ő akaratát, vagyis:

Fektessük bele összes erőnket az előttünk megújuló meleg valóságba! Hozzunk összhangba mindent Istennel. Igen! Tehát győzzük le egyéni kicsinységünket, büszkeségünket, hiúságunkat, érzékiségünket, ferde öntudatunkat! Símuljunk mindenben mennyei Atyánk akaratához! Először nehéz lesz. De fektessük bele összes erőnket! Akkor sikerül! Így meleg valósággá újul meg előttünk minden!

JÉZUS PÉLDÁJA.

Ez az időszak nagyon gazdag az ünnepekben. Sajnos, a szentek ünnepeiről nem elmélkedhetünk itt, mert az Úr Jézus életének titkai is szinte ki-meríthetetlenek. Újévkor van karácsony nyolcada, mely a megtestesülés mély gondolatait újítja fel. Azután az a szertartás is, mely által részeseivé lettek az újszülöttek az ószövetség áldásainak. Ugyanezen a napon kapta az Úr a Jézus nevet is. De ezt már valamivel később ünnepeljük, egészen külön.

Én ezekről az ünnepekről összefoglalóan szeretnék megemlékezni, éspedig csak arról az egy

összefoglaló gondolatról, hogy az Úr Jézus is mint ember, teljesen követte mennyei Atyja akaratát. Ezért pedig végtelen jutalmat kapott, a legnagyobbat, amit csak el lehet képzelni.

Nem akarom most megegyeszer vázolni az Úr Jézusnak önfeláldozását. Nem akarom kiemelni azokat az áldozatokat, melyeket a jászolban, az istállóban, Betlehemben és későbbi életében vállalt. Csak két tényre óhajtok rámutatni. Az egyik az, hogy az Úr Jézus mindezt engedelmesen vállalta. Alávetette akaratát mennyei Atyja akaratának. Sőt Jézus számára mindig az első, irányító, az egyedül döntő épp ez az isteni akarat volt. Viszont másodszer, ez volt boldogságának forrása is!

Olvasd csak a Szentírásnak idevonatkozó rövid, de annál tartalmasabb szavait:

„Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, és pedig a halálig a keresztfán... Ezért az Isten is igen felmagasztalta őt és oly nevet adott neki, mely minden más név fölött van: hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon: az égieké, a földieké és az alvilágiaké, s minden nyelv vallja az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.”

Figyeld csak meg az összefüggést is. Miért magasztalta fel Jézust annyira az Isten? Azért, mert engedelmes lett. Engedelmes egészen a kereszthalálig.

Lásd, milyen gyönyörű példát ad Jézus!

Ó, ha mi lettünk volna az édes Jézus helyében, ha nekünk kellett volna azt a rengeteg kínt elvállalnunk, akkor folyton csak panaszkodtunk volna. Sőt addig-addig mesterkedtünk volna, míg kibújtunk volna minden kereszthordozás alól! De akkor a nagy jutalom is elmaradt volna!

És nem így teszünk-e most is? Nem vagyunk-e vaióban ilyen kicsinyesek, önzők, előre nem látók, kényelmesek? Nem sírunk és panaszkodunk-e mindjárt, ha valamit szenvedni kell? Nem imádkozunk-e éjjel-nappal, hogy elvegye ezt és azt a keresz-

tet Isten vállunkról? És ha nem teljesíti vágyunkat, akkor nemde hitünk is megrendül és bizalmunk egészen elvész!

Pedig mennyei Atyánk egy utat jelölt ki számunkra, mely úton igen boldogok leszünk. És boldogabbakká nem válhatunk ott, amerre mi szeretnénk menni! Sőt sokszor szerencsétlenekké, talán a pokolra is méltókká!

Újév napján, Jézus szent nevének ünnepén gondolj erre is! Bízod magad egészen az Úrra, mennyei Atyádra. És keresd mindenben, mindig az Ő imádandó szent akaratát! Légy az isteni akarat szerelmese, így leszel igazán boldog!

LÉGY TE IS CSILLAG!

Háromkirályok ünnepén a karácsonyi hangulat új erőre kap. A betlehemi oltárnál a pásztorok között megjelennek a keleti királyok. Az orgona új, meleg akkordokat játszik, az emberek áhítattal elmélkednek vízkereszt titkairól.

Te is ünneplő ruhába öltözől. Szívedben az ünnepi láng újra fellobog, új fénnel világít. Elgondolkozol az evangélium gyönyörű szép történetén:

„Mikor pedig megszületett Jézus a judeai Betlehemben, Heródes király napjaiban, íme bölcsek jövének napkeletről Jeruzsálembe, mondván: Hol vagyon, aki született, a zsidók királya, mert látuk csillagát napkeleten és eljöttünk imádni őt. Hallván pedig ezt Heródes király, megzavarodék és vele egész Jeruzsálem... Elküldvén őket Betlehembe, mondá: Menjetek, kérdezősködjetek szorgalmasan a gyermek felől és ha megtaláljátok, jelentsetek nekem, hogy én is elmenvén imádjam őt. Kik miután meghallgatták a királyt, elmenének. És íme, a csillag, melyet láttak vala napkeleten, előtűnik méne, míglen odaérkezvén, megállapodék a

hely fölött, hol a gyermek vala. Amint pedig meglátták a csillagot, megörülének igen nagy örömmel. És bemenvén a házba, megtalálták a gyermeket anyjával, Máriával és leborulva imádkák őt. És megnyitván kincsesládáikat, adának neki aranyat, tömjént és mirhát."

Milyen szép, milyen gyönyörű történet!

Három pogány bölcset, három királyt csillag vezet az Úr Jézushoz. A jóslat csillaga! A hit csillaga! Semmi más! Egyedül ez! Még Jeruzsálemben sem tudnak semmi pontosat az Úr Jézusról. Palesztinából tehát semmiféle hír sem szivároghatott ki.

De a hit erőt ad a királyoknak. Nem hiába nevezi az evangélium őket bölcseknek. Bölcsek voltak, mert hittek. És mert hittek, megtalálták az Urat.

Jeruzsálemben, igaz, nagy csalódás éri őket. Eltűnik a csillag is. Az emberek, Heródes és az írástudók is zavarba jönnek. Először ők sem tudnak fölvilágosítást adni. Csak a Szentírás derít fényt az igazságra. A bölcsek bíznak tovább is a csillagban, melyet most már nem is látnak, de láttak egyszer és ez elég nekik.

Azonban örömük határtalan, amikor Jeruzsálemből kilépve ismét meglátják a csillagot. A megnyugtató csillagfény el is vezeti őket céljukhoz, az Úr Jézushoz. Hosszú, viszontagságos út után, sok kétség után végre itt vannak a célnál. Milyen érdemes volt hinniök a jóslatnak! Milyen érdemes volt vállalniok a fáradságot! Mily jó volt, hogy folytatták az utat akkor is, amikor a csillag fénye elhomályosult, sőt el is tűnt egészen.

Most célnál vannak!

Most az Úr bőségesen megjutalmazza őket!

Háromkirályok ünnepe nagy ünnep. Az Egyház rendkívül nagy fénnel üli meg. Szeretném, ha a te lelkedben is nagyon mély nyomot hagyna. Szeretném, ha napokon, heteken át foglalkoztatna ez a gondolat! Hiszen a vasárnapokat is innen nevezi el az Egyház egészen hamvazószerdáig. Szeretném, ha

a vasárnaponkint szívedben fel-fellobbanó ünnepi lángocska azt világítaná meg, hogy számodra is van ilyen Jézushoz vezető csillag. Néha egészen fényesen ragyog, néha elhomályosodik, néha el is tűnik. De van! És világít! Téged biztosan boldoggá tesz! Boldogabbá, mintha maga feje szerint mennél erre-arra, a magad útján! Fénye megnyugtat! Mindíg!

Ez a megnyugtató csillagfény a parancsok, a keresztek, a megváltozhatatlan szenvedések nehéz felhői között is át-áttündöklő jóságos isteni akarat!

Kövesd mindig ezt a csillagot!

Tedd meg mindig mindenben mennyei Atyád akaratát!

Még ha azt hiszed, hogy akkor meg is kell halnod!

Igy mindig összhangban leszel Istennel!

Igy boldogabb leszel — mint amit magadnak kigondolhatsz!

De ez a csillagfény arra is int, hogy légy te is csillag, világíts másoknak. Olyan sötét, csillagtalan, felhős az élet. Nincs fény, nincs szeretet! Mi lenne, ha a csillagfényes leányszívek szeretete kigyuladna a csillagtalan éjtszakában. Mi lenne, ha ezek a szerető szív-mécsesek itt is, ott is világítanának! De más, de szebb, de jobb, békésebb lenne az élet!

Légy te is csillag!

Keress magadnak csillag testvéreket!

És azután előre!

Világítani az élet sötét útvesztőiben a leleknek!

TOKÉLETES HARMÓNIA.

Bizonyára te is szereted a zenét. De csak a tökéletes, a szép zenét. Néha élvezed is a különböző hangszerek tökéletes harmóniáját. A művészek a különböző hangszerekből egymást kiegészítő, egy-

mást színező, egymással tökéletesen megegyező hangokat csálnak elő s ezzel nagy zenei élvezetet nyújtanak.

Ilyen tökéletesnek kell lennie a harmóniának, az összhangnak közted és Isten között. És amint a hegedűket a zongorához hangolják, nem fordítva, éppúgy kell neked is saját akaratodat Isten akaratához szabni. Ő az abszolút, a tökéletes tiszta dal-lam életed számára. Mindent, mindent hozzá kell igazítanod!

Sok leányt elkésérít az élet mostohasága. Sokan elcsüggednek, mert betegség sujtja őket, vagy szegények, vagy nem rendelkeznek oly fényes tehetséggel, mint mások, vagy nem mennek oly gyorsan férjhez, mint szeretnének, vagy folytonosan csapások érik, esetleg korán fenyegeti őket a halálos kór. Mások egészen kedvetlenek, mert a társaságban nem rajonganak értük úgy, mint másokért, mert számukra „kibírhatatlan” környezetben kell lenniök, mert a vallásos életben is szárazság gyötri őket stb., stb.

Te semmiért se csüggedj el!

Semmiért!

Bármilyen fájdalom, aggodalom nehezédnek is szívedre, csak egyet keress: mi most az Isten akarata, hogyan kell szíved húrját hangolni, hogy a tökéletes harmóniát megtaláld Istennel.

Sok dolgot nem tudsz elkerülni! Ilyenkor símulj hozzá Isten akaratához! A világért ne akard elérni bűnös módon titkos vágyadat. Csak elrontasz mindent!

Példát akarsz látni?

Egy leány kisebb tehetséggel rendelkezik. Mindenáron első akar lenni. Dolgozik, fárad. Jó bizonyítványt szerez, de ő elsőségre vágyik. Megfeszíti minden maradék erejét — és év vége előtt idegzete összeroppan. Ha a hiúság nem kísérti, ha hozzámérte volna törekvését Isten rendeléséhez, nem tette volna tönkre idegzetét egész életére...

Másik leány. Nem tudja kivárni Isten akaratát, rendelkezését. Előbb akar révbe jutni. Éspedig a parancsok ellenére is. A bűn útjára lép. Süllyed lefelé. Már 17 éves korában öngyilkos lesz. — Pedig ha várt volna, Isten mindent elrendezett volna.

Már nem mondom el annak a leánynak történetét, aki nem törődve a bűnnel, férjhezment ugyan, de saját bevallása szerint ezerszer boldogabb lett volna élete egyedül, mint ilyen férfival. Most már magad is láthatod, hogy kár az Isten tervei ellen küzdeni. Te inkább folyton azt keresd, miképen lehetne életedet teljes harmóniába hozni Istennel. Hogyan tudnád Isten tervébe beállítani nagy vagy kisebb tehetségedet; egészségedet vagy betegségedet; szépségedet vagy annak kisebb-nagyobb hiányát; hosszú vagy rövid életedet; örömeidet vagy sok szenvedésedet; egyéniséged kedves vagy kevésbé szimpatikus vonásait; belső vigaszodat vagy lelki szárazságodat; az udvariásokat vagy a házasságra való kilátástalanságodat; ezt a munkát vagy azt a helyet; szóval mindent! Kövesd a nagy Prohászka püspököt, aki így ír:

Elviszem önkényes boldog adással a szívemet a Te kórusodba (akaratod rendelkezésére bocsátva) várva, hogy illessél, énekeltes engem, Uram! Minden dalom a tied!

DE HOGYAN?

Csak úgy, hogy vágyaidat mindig Isten akaratához hangozod. Ha nem egyeznek, lefékezed vagy egészen lemondasz róluk. Jobb, szebb az összhang, ha egy billentyű nem szól, mint ha hamisan szólna. Jobb, ha egy kedves álmod nem teljesül, mint ha bűnre vinne.

Ezért legyen elved: bűnt tudatosan sohasem követek el! A bűnt minden erőmmel kerülöm! Isten

akarata, parancsa a legkisebb dologban is szent előttem! Hozzá igazodom mindenben!

Oly szép a következő kis levél:

„Isten jóságával teremtette nekem a napot, a csillagokat, a virágokat, a madarakat, az egész természetet. Ezt mind hálás szívvel el is fogadom az Istentől, az én Atyámtól. Akkor miért ne fogadnám el a parancsokat is? Hiszen azokat szintén irántam való szeretetből adta, hogy minden rossztól megvédjen és ezáltal boldoggá tegyen. Miért ne tartanám meg tehát őket, hiszen saját érdekem is! És ha a jó Isten ilyen nagy szeretettel gondoskodott rólam a szép természettel, ha megváltott szent Fia kereszthalálával, legalább annyit megérdemel, hogy kívánságát teljesítsem, még akkor is, ha áldozatomba kerül és ha közvetlenül semmi hasznom sem származik belőle. Szeretném magam annyira tökéletessé nevelni, hogy mindentől eltekintve, minden önző vágyról lemondva, csupán Isten iránti szeretetből tudjak parancsainak engedelmeskedni. Igen, hófehér, tisztalelkű leány akarok lenni, mert szeretem az Istent!”

Tartsunk most egy kis lelkiismeretvizsgálatot. Te hogyan gondolkozol? Mennyire szereted az Istent? Hogyan állsz a parancsokkal? Hazugsághoz folyamodol, hogy egy pillanatra megszabadulj a kellemetlenségektől? Pénteken húst eszel, mert ezzel egy félórára kielégíted ínyedet? Engedetlen, durcás vagy, mert pillanatnyilag le kellene győznöd magad? Követed érzékiségedet, testi vágyaidat, hogy a sok munka után „kicsit élvezz, élj is”?

Nem gondoltál arra, hogy mennyei Atyád sokkal több örömet akar adni és sokkal tartósabbakat? Nem jutott még eddig eszedbe, hogy jobb neked most főkezned magad, mint Atyád tervét keresztülhúznod? Nem fontoltad meg, hogy az Istennel való harmónia a legnagyobb boldogság forrása?

Ha nem, akkor fontold meg ennek a leánynak beszámolóját is:

„Ahhoz, hogy boldog legyek, feltétlenül szüksé-

ges a harmónia Istennel. Nem lehet ellentét vágyaim és Isten között. Nem lehetek boldog sokáig itt a földön sem, ha vétkezem az én Atyám és Uram ellen. Ezt a harmóniát többször tökéletesnek érzem a szívemben, mert mindenben Istenhez ragaszkodom, de néha külső hatásra mégis megbomlik. — Ha ezt észreveszem, rendszerint újból felkeresem az Istent, átgondolom nagyságát, jóságát és az én kicsinységemet, oktalanságomat. Ilyenkor önként fölébred szívemben a bánat az erős akarattal együtt. Újból Isten akaratahoz simulok, mert tudom, hogy boldogságomhoz feltétlenül szükséges az Istennel való harmónia!”

Hát csak így, kedves húgom!

Mindíg vissza az Istenhez!

Mindíg együtt Istennel!

MÁRIA A TEMPLOMBAN.

Nagyon érdekesen kezdte levelét egyik leány:

„Páter, én el akarom hitetni magammal, hogy még most is jó katolikus vagyok, pedig...”

Hány leány írhatja ezt magáról? Hányan tartják magukat jó katolikusoknak, de a parancsok közül egyiket-másikat szinte rendszeresen áthágják, mert ezt elhagyni, erről lemondani „igazán nem lehet”! Egyesek, amikor kissé terhükre vannak a parancsok, azonnal ehhez hasonlóan gondolkoznak:

„Milyen jó is a pogányoknak és másvallásúaknak. Nem kell olyan sok parancsot betartaniuk. Sokkal szabadabban élhetnek. És nem is tudják, hogy bűnösök!”

Bizony, ha így gondolkoznál, föltehetnéd magadnak a kérdést: És te még el akard magaddal hitetni, hogy jó katolikus vagy?! Hol van itt az öntudat? Mit szólnál hozzá, ha egy leány arról panaszkodnék, hogy neki naponként fésülködnie és mosa-

kodnia kell? Ugye legalább is megsajnálád! És meglenne a véleményed róla.

Nem mondom, néha nehéz a parancs megtartása. De nemesebbé tesz! Főlemel az átlagemberek fölé. És mégsem ez a döntő, hanem az, hogy mennyei Atyánk így akarja; így ad sokkal több boldogságot legalább is a mennyországban!

De még ha semmi előnnyel sem járna, akkor is örömmel kellene megtartanod a parancsokat. Még ha nem is lenne kötelező, akkor is, mégpedig csupán szeretetből jó Atyád iránt.

A Szűzanya, égi Édesanyád így gondolkozott! Február másodikán üljük Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét. Ezen a szép ünnepen ne feledkezzél el arról, hogy Mária önként teljesítette az öszö-vetség előírásait. Pedig ez áldozatba is került! Külön föl kellett mennie Jeruzsálembe és alá kellett magát vetnie az úgynevezett tisztulási szertartásnak. Jézuskáért pedig áldozatot bemutatnia.

Lélekben magad előtt láthatod az édes Szűzanyát, amint a templomban drága szent Fiát maga fölajánlja a mennyei Atyának, hogy rendelkezék vele, aztán átadja a papnak, hogy ez hivatalosan is megismételje a felajánlást.

Igy tett Mária, a te Anyád. Így kell tenned neked is!

Tehát tölts be te is minden parancsot! Hozz meg ezért minden áldozatot! Egy alól se akarj kibújni! Ha nehéz, akkor szentgyónással, szentáldozással, imával és önmegtagadással edzzed magad! Így legyőzöd gyarlóságaidat. Csak ne tűrj meg semmi bűnt szívedben! Csak sohase barátkozál meg eggyel se!

Február másodikán így, ilyen lelkülettel menj a templomba! Gyónj meg te is! Így tisztítsd meg lelkedet! Azután lélekben ajánld fel szívedet a mennyei Atyának és ígérj neki újból hűséget. Ígérd meg, hogy ezután minden parancsot pontosan be-

tartasz, hogy erre a pontosságra minden erőddel törekszel.

FARSANG.

Tudom, ezt most mind megfogadod. Belátod, hogy így lesz a legjobb. Mégis, amikor más körülmények közé kerülsz, amikor mások szabadabban viselkednek, akkor gondolkozni, tépelődni kezdesz, vajjon nem volna-e mégis jobb változtatni az elveken.

Nemsokára a farsang is beköszönt, vagy talán javában tart is. Magad körül látod, hallod a farsangolók készülődéseit, nem is közönséges izgalmat. Téged is elfog a vágy a szórakozás után. Otthon ki is jelented, én is szeretnék kissé farsangolni... Aztán megbeszélitek, hová mész, kivel, milyen ruhában.

Aztán jönnek „maradi” leányok, akik mindenféle aggályt ébresztenek szívedben, hogy jaj, te csak nem farsangolsz, csak nem veszel fel ilyen ruhát, csak nem jársz ilyen társaságba!

Te azonban talán el is feledkeztél már az előbbi ígéretedről, bár befelé magad sem helyesled egészen tervedet. Kifelé mégis öntudatosan felelsz, hiszen modern leány vagyok, egy kis szórakozás is kell! Hogy pedig hová megyek és milyen ruhában, az teljesen egyéni ügy. Ebbe senki se szóljon bele!

Hát igaz! Minden, amit teszel, egyéni. És végeredményben nem a barátnőd felelős tetteidért, hanem te magad. Neked kell számotadni minden lépésedért, magának az Úrnak. Ha nem ma, de talán már holnap!

Én most nem akarok ezekbe a kérdésekbe elmélyedni. Hiszen ismered már véleményemet. És szíved mélyén tudod is már, hogy mi a helyes eljárás. Csak arra akarok most rámutatni, hogy milyen

jó a farsang! Milyen nagyszerű alkalom arra, hogy megmutasd elveidet. Hogy necsak elméletben, gondolatban, imában légy jó katolikus, hanem külsőleg, gyakorlatban, tettben is!

Milyen szép lenne, ha farsangi időben is, amikor — tudod jól — szabad szórakoznod is, mindig katolikus elveket vinnél be az életbe, még a táncterembe is! Milyen szép lenne, ha ruhád is harmóniában lenne katolikus lelkületeddel és külsőd is bizonyítaná tisztultabb felfogásodat! Milyen szép lenne, ha a szórakozás módjában is mértéket tartanál, hogy necsak tested, hanem lelked is felüdüljön! Milyen szép lenne, ha a kéteshírű helyeket, a nem katolikus módon szórakozó társaságokat valóban öntudatosan kerülnéd, nehogy rád is árny essék és valahogy megrontsák hírnevedet, szívedet!

Milyen szép lenne mindez!

Hiszen tudod, hogy mennyei Atyád is megengedi a szórakozásokat! Tudod, hogy katolikus, milyen vallásos leánynak is szabad táncolnia, vídámnak lennie! Tudod, hogy bálokon szabad szépségeddel, kedvességeddel, fürgeségeddel, életrevalóságoddal föl is tűnnöd! Tudod, hogy lehet a leány közkedvelt, a nélkül is, hogy bűnt kövessen el!

Én csak ezt kérem tőled: Tégy meg mindent, hogy jól érezd magad, hogy szeressenek, azonban

mindent csak úgy, ahogy mennyei Atyád akarja, a bűnt soha! Farsangi időben szeretném, ha elolvasnád mindazt, amit egyszer a táncról írtam. Egyik leány megtette és utána ezt jelentette: „Ma táncoltam először úgy, hogy utána nyugodtan áldozni mehettem. Oly boldogság volt reggel hálát adni az édes Jézusnak a jó szórakozásért és a szép tisztaságért, melyet hófehéren megőriztem!”

Igy szórakozzál, kedves húgom! Mint tudod, itt is apostolnak kell lenned!

Mivel azonban sokan nem akarnak ilyen nemesen szórakozni, azért siess el az édes Jézushoz a templomba és ezekben a napokban különösen engeszteld szent Szívét azért a sok bűnért, melyekkel Őt épp a farsangi időben megbántják! Vállalj egy kis önmegtagadást is otthon — engesztelésül a bűnökért!

A vidám szórakozás és a mély vallásosság közt, mint látod, nincs ellentét!

A GYÁSZOLÓ EGYHÁZ

Jelige: Jézusért legyőzöm magam!

BŐJT ÉS BŰNBÁNAT.

Alig múltak el a farsang lármás, színes napjai, alig hagyták el az emberek a tánctermeteket, alig némult el a zene és a pohárcsengés... az Egyház bűnbánati ruhát ölt, hamuval dúsan megrakott tálcát ad a pap kezébe, az emberek hosszú sorban letérdelnek az oltárnál, az Isten szolgája a mélyen meghajtott fejekre hamut szór és ezt a kis mondatot suttogja mindenkinek: *Memento homo...* emlékezzél meg ember, hogy por vagy és porrá leszel!

Nincs leány, akinek a szíve érzéketlen maradna, ha ezt átéli.

Hamvazószerdán a mély érzések, igazságok nagy felkáltójelként merednek eléd: Egyszer végleg elmúlik az öröm, egyszer te is meghalsz! Egyszer számot kell adnod bűneidért Istennek. Mily jó lenne előtte idejében bűnbánatot tartani! Talán most mindjárt, amikor az Úr példája is előttünk áll! Az Úr Jézusé, aki negyven napig bőjtölt, szenvedett értünk. Az Úr Jézusé, aki kijelentette: „Ha ez

történik a virágzó ággal, mi lesz a száraz gallyakkal!"

Hamvazószerdán ezt állítja eléd az Egyház. S neked mindent mélyen át kell érezned, amint át-
érezte egy leánytestvéred:

„Tulajdonképen eddig nem gondoltam komolyan a halálra egyszer sem. Nem gondoltam arra, hogy porból vagyok és porrá leszek. Nem gondoltam arra sem, hogy egyszer engem is kivisznek a temetőbe, ahol a földbe tesznek, elporladok, hogy száz év múlva már semmi se jelzi, hogy én éltem is valaha... Most döbbsentem rá először: Isten teremtett engem is, többi embertársaimat is — földből és oda is térek majd vissza... Néma, elfojtott fájdalom lepett meg, torkom összeszorult és könnyeim, amelyeket nem tudtam visszatartani, jelezték lelki bánatomat. Sok minden eszembe jutott. Milyen életet is éltem eddig...! Könnyes szememet a keresztre emeltem. Ez a kis ima hagyta el ajkamat: Jézusom, bűnbánatot akarok tartani! Fáj, hogy megbántottalak. Tudom, hogy te szeretsz és megbocsátasz nekem. Különben nem haltál volna meg érettem. Igyekszem jónak lenni, hogy ha bármely pillanatban színed elé kerülök, mosolyogva repüljek kebledre s Te mint kedves leányodat vonj magadhoz engem. Amen.”

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok téged is foglalkoztatnak majd nagybőjtben. Engedd, hogy szívedre hassanak. Így te is átéled majd a bűnbánat kiegyensúlyozó, megnyugtató áldását. Így vezesd be te is az egyházi év egyik legkomolyabb időszakát. Légy igazi katolikus leány, aki nemcsak együttérez, de együtt is él az Egyházzal!

NEGYVÉN NAPIG...

Hamvazószerdával kezdődik a negyvennapos bőjt is. Téged — úgy tudom — még nem kötelez, mégis írok róla. Kell írnom róla és egyszersmind

a pénteki hústól való tartózkodásról is, hogy itt is katolikus módon, hősiesen gondolkozzál!

A bűntöt ugyanis sok leány könnyelműen veszi. Sokan nem tudják magukat legyőzni pénteken sem. Sok leány vallja be, hogy nem állt ellen a kísértésnek. Mondom, ez elég gyakori leány-hiba.

De miért?

Azért is, mert némikép a torkossághoz tartozik, a torkosság pedig kimondottan leány-hiba, de azért is, mert nem értik át a bűnt nagy fontosságát, értékét.

Miért kell nekünk a bűnt? Miért írja elő nekünk katolikusoknak az Egyház, a mi jószágos földi édesanyánk a bűntöt? Talán mert nem szeret?

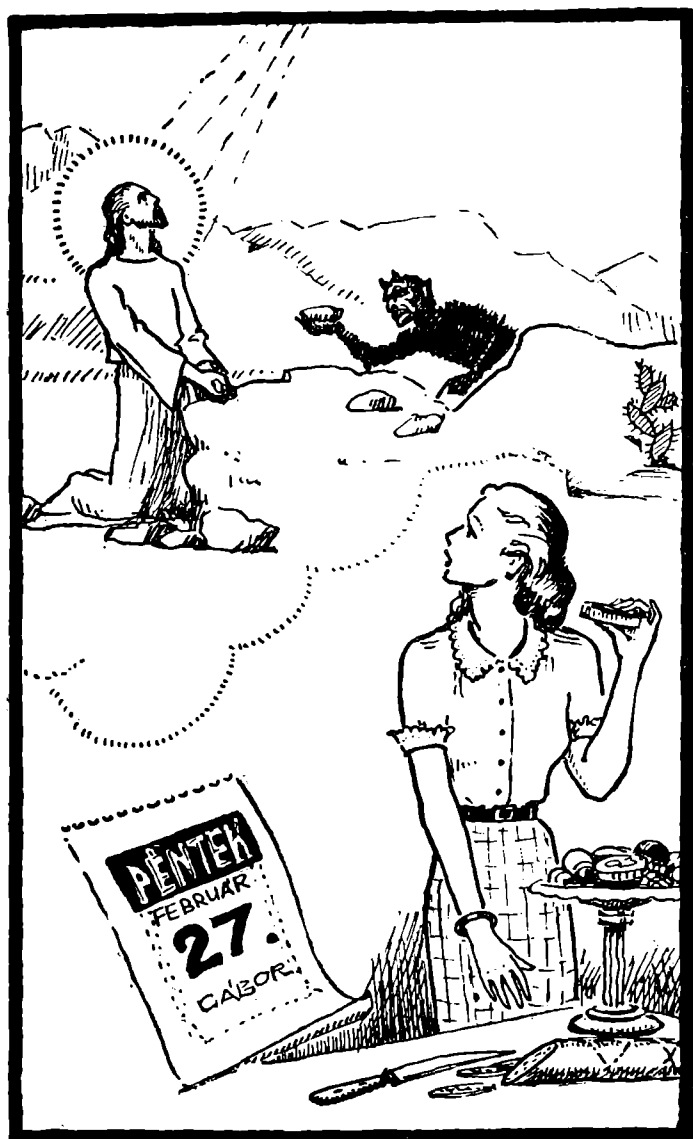
Ellenkezőleg! Nagyon szeret! Ezért!

Az Egyháznak ugyanis a legfőbb vágya, hogy bennünket átsegítsen a gyönyörű mennyországba. Előre örül annak a boldogságnak, melyet majd ott élvezünk. Mint jószágos édesanya, aggódó gonddal áll mellettünk, hogy ezt a végső célt biztosan elérjük. Hiszen ez kötelessége is, az édes Jézus épp ezért adta nekünk!

Az Egyház azonban látja azt a rengeteg veszélyt, bajt, bünt, kísértést, mely reánk leselkedik. Látja, hogy ha mi nem vagyunk erősek, ha akaratunkat nem edzettük meg, ha nem nevelt bennünket hőssékké, akkor elveszünk a harcban. Nagyon jól tudja azt is, amit az Úr Jézus mondott: hogy a sátánnak bizonyos fajtáját nem lehet legyőzni, csak imádsággal és bűnttel!

Ez az oka annak, hogy előírja a pénteki megtartóztatást és a negyvennapos nagybűntöt. Azt akarja ugyanis, hogy mi mindenfajta kísértést le tudjunk győzni. Azt akarja, hogy mi minden héten erősítsük akaratunkat, hogy a nagyobb csaták idejére már kipróbált katonák legyünk.

De azért is kívánja a bűntöt, hogy így kimutasuk halánkat és szeretetünket az Úr Jézus iránt, aki pénteken meghalt értünk és maga is negyven napig

bőjtölt. Azt akarja az Egyház, hogy mi is kivegyük részünket a megváltásból, vagyis imádsággal és böjttel könyörögjünk bűneink bocsánatáért. Hiszen annyi bűnt, hibát követünk el hetenként is. Illik tehát, hogy önként vállaljunk önlegyőzéseket, önmegtagadásokat, vagyis a böjtöt, hogy így bocsánatért esdekeljünk és megemlékezzünk az édes Jézus jószágáról.

Ha pénteken, nagyböjt idején ezekre gondolsz, akkor ezután könnyebb lesz legyőznöd a kísértést. Természetesen ha elfelejted, hogy böjt van, vagy szüleid nem adnak mást enni, akkor nem vétekezel. Ha beteg vagy, esetleg más ok miatt úgy érzed, hogy a pénteket és főképp a nagyböjti egyszeri jóllakást nem tudod megtartani másként, csak egészséged és feladataid rovására, akkor kérj tanácsot a gyóntatóatyádtól. Ha komoly okod van rá, akkor az Egyház fölment ez alól a parancs alól.

De ha nincs elfogadható, igazán komoly okod, akkor tartsd meg hősiesen a hústól való megtartóztatást is és ha a 21. évet betöltötted már, a napi egyszeri jóllakást is. Az édes Jézus iránti szeretetből és azért is, hogy edzzed akaratodat a kísértések idejére!

Hősiességben a következő leányt kövesd:

„Én korán megértettem a böjt fontosságát és mindig pontosan megtartottam. Nagyböjtben, mert még nem kell böjtölnöm és lelkiatyám sem engedi, mindig valami édességet vagy más, számomra kedves dolgot vonok meg magamtól, vagy ha nem az ételben, akkor önfeláldozásban tagadom meg magam. Jó, hogy így erősítettem akaratomat, mert egyszer nagyon nehéz helyzetbe kerültem. — Egy pénteki napon többeket meghívtak ebédre. Én is hivatalos voltam és egy fiú is, aki határozottan tetszett nekem. Előre örültem a találkozásnak. Ebéd közben azonban rémülten vettem észre, hogy a következő fogás csirkepaprikás lesz. Rettenő kínban voltam. Előre éreztem a harcot. Föltálták a

paprikást. Észrevétlenül fölfohászkodtam segítségért, valami jóleső érzés töltött el, s már tudtam, hogy én leszek a győztes.

Az említett fiú volt az első, aki megszólalt, amikor tovább adtam a tálat.

— Hogyan, hát maga nem eszik?

— Nem! — feleltem.

— S miért?

— Mert péntek van!

Erre őt valami rettenetes gúny szállta meg és azt mondta:

— Ha nincs az édesanyja a háta mögött, akkor sem szabad?

Ekkor ébredtem rá, milyen önállóan, helyesen cselekedtem. Nagyon kedvesen, de határozott hangon és büszkén feleltem:

— Én saját meggyőződésemből nem eszem húst, és igazán nincs szükségem oktatásra.

Erre elhallgatott, valamit dadogott még, de én áthídaltam a nehézségeket valami jó tréfával és így sikerült a társalgást más irányba terelni."

NYILVÁNOS, ZAJOS MULATSÁG.

Valakinek meghalt a testvére, igaz szívvel gyászolta. A szokásos gyászidőbe esett a multság is, melyre már annyira készült. Mikor felemlítették neki a közelgő táncot, kedvesen mondotta: „Tudhatod, hogy nem mehetek. Most a gyászom idején ez lehetetlen. Nem is tudnék szórakozni, hiszen nagyon fáj az ő halála. Szívem szerint sem mehetek, de a társadalmi szokások szerint sem! Ments ki, kérlek!”

Ezt mindenki megérti, mindenki méltányolja.

Amikor pedig az édes Jézusért gyászolsz, akkor is így gondolkozol? És az emberek akkor is megértik, hogy mélyenérző, katolikus leány vagy? Ha még nem jutottunk eddig, akkor meg kell teremteni

ezt a légkört. Minden leánynak, neked is közre kell működnöd!

Oly természetes ez! Amikor az édes Jézus eljövételét várjuk ádventben, és amikor az Ő szenvedését, kínhalálát átéljük nagybőjtben, akkor nyilvános, zajos mulatságon nem veszünk részt. Különben nem lennénk katolikusok szívünkben. Ha csak néhány percig is gondolkozol ezen, belátod, hogy az édes Jézus ennyit megérdemel! Ő, aki annyit szenvedett érted, megérdemel tőled annyit, hogy ezen a pár héten így is mérsékelj vágyaidat!

A szükkörű, családi, házi zsúr nem tartozik a nyilvános, zajos mulatságok közé, de szeretném, ha te annyira együttéreznél az Egyházzal és az édes Jézussal, hogy az említett időkben erről is lemondanál. Mit veszítesz vele? Ugye semmit. Utána annál boldogabb lesz a kis társaság. Hiszen a névnapot is át lehet tenni húsvét utánra vagy farsangi időre, tekintettel a nagybőjtire... Merjük hitünket itt is megvallani! Merjünk az Egyház szelleme szerint tenni!

Ha minden évben legalább egyszer komolyan elmélyednénk az édes Jézus szenvedésének átélkedésében; ha minden évben egyszer hosszabban is bűnbánatot tartanánk; ha ilyenkor kissé edzenők akaratomkat, akkor sokkal értékesebb katolikusok lennénk, sokkal könnyebb lenne az egész év küzdelme, harca a sátánnal.

Figyeld meg ezt a leányt, és ha te is hasonlóan tévedtél volna, tégy éppoly elhatározást a jövőre, mint ő!

„Életem első bálja épp bőjt idejére esett. Sokáig nem tudtam magamban eldönteni, hogy elmenjek-e vagy sem. Sok minden hívogatott, csalogatott, főképp egy fiú, akit szeretek, és aki csak erre tudott elmenni. Szégyellem bevallani, de nem is annyira az a tudat tartott vissza, hogy ezzel az édes Jézust megbántom, hogy bűnt követelek el, mint az, hogy a jobb katolikusok megszólnak és a tisztelendő úr

komoly büntetéssel érezteti majd velem kihágáso-
mat... Most, hogy a báli izgalmak elmúltak, mé-
lyebben elgondolkoztam a dolog lényegén és arra
az álláspontra jutottam, hogy feltétlenül meg kell
javulnom, hogy máskor ilyen esetben minden fájd-
alom, sajnálkozás, sírás és ingadozás nélkül azon-
nal le tudjak mondani az élvezetről"

NAGYTAKARITÁS.

És ha már eljutottunk eddig, vegyük át rövi-
den a leányhibákat is. Hiszen a nagybőjt a bűnbánat
ideje. Jó, ha ezt is megtesszük. Ilyenkor a lélek is
fogékonyabb, az Úr is sokkal több kegyelmet küld.
— Kifelé is nagytakarítást végeznek a legtöbb csa-
ládban, hát emlékeztessen ez is a belső nagyta-
karításra. Így készülünk a húsvéti kötelező szent-
gyónásra!

Nem akarok most itt lelki tükröt nyujtani. Nem
is térek ki minden hibára, bűnre, csak összefoglalom
azokat a pontokat, melyekben a leányok többször
szoktak hibázni. Ezeknek nyomán valószínűleg az
is eszedbe jut, amiről semmit sem írtam, de követ-
kezik belőlük.

A bőjtről, a tiltott időről beszélgettünk már, ezt
természetesen elhagyom. Az imádságról is volt már
szó a könyv első részében, erre sem térek ki újból.
A hitről a könyv végén találsz majd számodra igen
fontos tudnivalót, esetleg azt is átnézheted nagy-
bőjt idején.

Itt, ebben a fejezetben a szentmiséről akarok
írni. A szentmiséről, melyhez oly sok leányhiba
tapad.

„A szentmisére csak kényszerűségből megyek.
Ezért, ha lehet, itt-ott el is maradok. Sokszor el-
késem. Ha elmegyek, inkább csak a testem van
jelen, mint a lelkem. Elszórakozom. Máson jár az
eszem. Szép kalapja van ennek a nőnek, amaz ízlé-

sesen öltözködik... Most veszem csak észre, milyen szép arca van a pad szélén lévő leánynak... Ki lehet az a fiú ott? Néha azután egy-egy megjegyzést mondok a mellettem álló barátnőmnek. Így múlik el a szentmise, a nélkül, hogy csak egy Udvözlégyet imádkoztam, vagy az imakönyvemből csak egy imát is elmondtam volna."

Ez a leány szinte összefoglalta az összes leányhibákat a szentmisével kapcsolatban.

Úgy szeretném, ha te egészen más leány lennél! Mindent pontosan az ellenkezője szerint tennél, mint a fönti levél írója. Hiszen az édes Jézus érted könyörög, érted mutatja be vérénekül áldozatát az oltáron! És Te nem mennél oda szívesen, vagy csak elkésve? És ott el tudnál szórakozni? Nem! Inkább kövesd a következőket!

„A szentmise valóságos élmény számomra. Mise kezdetére már mindig ott vagyok. Imádkozom. Amikor megszólal az orgona és elkezdik az éneket, szívemet valami boldog érzés önti el. Ilyenkor szinte szeretnék mindenkit megölelni, jót, rosszat, kicsit, nagyot! És elhagyja ajkamat a hála, a köszönet a sok-sok jóért, melyben Isten részesített. Lehetőleg együtt imádkozom a pappal, legalább is figyelemmel kísérem a fontosabb részeket. Mikor az Isten szolgája felmutatja a hófehér ostya színe alatt rejtőző édes Jézust és az Ő szent véré, mely bűneinket lemosta, oly szeretet, oly hála, oly örömeztet tölt el, hogy le sem tudom írni. Oly boldog vagyok ilyenkor, hogy katolikusnak szülehettem, és hogy résztvehetek a szentmiséken. Istennek legyen hála érte!”

„Egyik vasárnap elmentünk népművelési előadást tartani egy telepre. Reggel volt, mise után. Ott is résztvettünk a szentmisén. Kerékpáron értem ki, jóval mise előtt. Engem roppant meglepett, hogy milyen buzgó ott a nép. Mikor odaértem, már imádkoztak közösen mindaddig, míg a pap be nem jött. A prédikációt is figyelemmel hallgatták. A szent-

beszédre is mind ott volt már és nem jöttek be utána, mint azt a városban megfigyeltem. Mise alatt megszólalt az orgona és mindenki énekelt: férfiak, nők, öregek, fiatalok. Mennyivel inkább meghallgatja az Úr Jézus ezeknek az egyszerű embereknek a kérését. Mikor pedig vége volt a misének, ők ismét ott maradtak egy kicsit imádkozni és nem rohantak el még a pap távozása előtt. Egyiknek a kezéből sem hiányzott az imakönyv és a rózsafüzér. Látszott, hogy a templom valóban Isten háza. Hirtelen átvillant az agyamon, hogy az Úr Jézus sokkal jobban szereti ezt az egyszerű, vallásos népet, mint a hideg közömböseket. El is határoztam, hogy követem szép példájukat!"

RÁ AKARTAM KIABÁLNI, DE...

A nyelvhiba is nagyon gyakori leányhiba. És mennyi fajtája van! Istennel, szülőkkel, társakkal szemben. Vegyük csak sorjába!

„Isten nevét sokszor fölöslegesen veszem az ajkamra. Bármilyen meglepetés is ér, mindjárt elkiáltom magam: Jézus, Mária! Sőt néha nagy, gyakran kisebb káromló szavak is hagyják el ajkamat!"

„A nyelvemre nem tudok vigyázni! Egyszer megfigyeltem magam, hogyan is vétkezem nyelvemmel. És elszégyeltem magam. Először is szüleimnek visszafelelek. Ha valami nem tetszik nekem, durcásan visszavágok, pedig utána úgyis meg kell tenni mindent. Ez a húzódozás, szenvedélyes hang nagyon fáj jó szüleimnek. Barátnőimmal szemben is utálatos vagyok. Olyan hirtelen, meggondolatlanul oda tudok vágni egy-egy sértő megjegyzést, és kész a harag. Egy szónak mennyi következménye van! A pletykázás egyenesen rémes már. És ha magamról van szó, úgy tudok hazudni, nagyítani, szépitni, mintha minden valóban úgy lett volna!"

Már nagy előny, ha valaki így rádöbben saját hibáira!

Gondolkozzál te is kissé a dolgok fölött. Nálad hogy van minden? Hogy tudsz nyelvedre vigyázni? Oly fontos, hogy kifelé is fegyelmezd magad, beszéded is finom legyen! Vagy te nem akarsz művelt, értékes, igazi katolikus leány lenni? Akkor tehát láss hozzá! De komolyan ám!

Isten neve helyett gyakorolj egy darabig más fölkiáltó szavakat. Erős akarattal, jó módszerrel, esti ellenőrzéssel, kitartással biztosan sikerül. Az Isten, az édes Jézus, a Szűzanya sokkal szentebbek, sem hogy minden kicsinységért kimondd szent nevüket, vagy esetleg káromlólag használd. Ezekből semmi hasznod sincs, csak károd. Tehát komoly akarattal szoktasd le magad ezekről. Ha nehéz, gondolj a jövő kis tűzhelyre is, ahol az édesanyától jót és rosszat tanulhatnak a gyermekek. Felelős vagy értük! Egyéniségeddel könnyítsd meg nekik is a jó katolikus életet!

Ami a többi nyelvhibákat illeti, azok ellen is küzdened kell. Hiszen te a szeretet, a jóság tündére akarsz lenni, akit mindenki becsül, szeret! És aki mindenkivel kedves, jóságos. Így tehát ezekről a néha bántó hibákról le kell szoknod mindenáron!

Figyeld csak meg, nagyzó kis húgával szemben milyen megértően viselkedett valaki:

„Egy alkalommal nagyon szép kalapot kaptam ajándékba. Először akartam fölvenni. Keresem, nincs a helyén. Csodálkozás, félelem és harag érzelmei hullámoztak át szívemen. Átmegyek a másik szobába és mit látok! Húgom a tükör előtt áll és nagyban próbálgatja a kalapomat. Már rá akarok kiabálni, már szinte ráütök a kezére... Ekkor nyeltem egy nagyot... Eszembe jutottak a ragyogó szemek, a szeretet tündéri jósága... És — ezt boldogan írom — kedvesen, mosolyogva kivettem kezéből a kalapot és megígértem, hogy ha hazajövök, ismét odaadom. Péter, ez a szeretet győzelme volt

és hosszú időre boldoggá tett. Pedig mibe is került? Csak egy kis önuralomba. Hogy durva szó helyett kedvesen szoltam hozzá!

Milyen más lenne életed, ha jósággá változtatnád át a haragodat! Hogy szeretnének főképen szüleid, ha te mindig kedves, nyájas, finom lennél! Milyen más lenne az élet, ha a leányszívek ajkáról a szeretet és nem a durvaság keserősége áradna! Kiséreld meg! Nem is oly nehéz!

„FEL TUDOK KELNI . . .”

Szintén leány írta ezt:

„Sok hibám van, de egy a szerencsém, mindig fel tudok kelni. Főképen a hiúságban, az irigységben és az érzelmeimben vagyok gyöngé. De önzetlenség-gel sem tudok dicsekedni! Azonban hiszek az Úr Jézus kegyelmében, Szűzanyám segítségében és abban, hogy ha százszor is fel kell kelni, de a végén mégis én győzők!”

Mennyivel gyöngébb ez a leány:

„Azt hiszem, a legrosszabb levelet tőlem tetszik kapni. 19 éves vagyok, úrilány, de eddig nem viselkedtem katolikus úrileányhoz méltóan. A tisztaság elleni bűnök egészen megrontottak. Gondolat, beszéd, cselekedet! Mind rám nehezednek. Engem megállítani nem lehet, hiszen már elbuktam. Életem teljesen el van rontva. Boldog már sem itt a földön, sem a túlvilágon nem lehetek. Ahogy a lejtőn lefelé haladtam, gyónásom mind szentségtörő lett. Szerettem az életet modernül élni és ebben rejlik bukásom oka . . . És mégis úgy érzem, hogy talán még tudnék rendes életet kezdeni, ha valaki segítene . . .”

Most nem akarok kitérni arra, hogy mindig lehet visszatérni a bűn útjáról, csak ezen leány bukásának tragikus okát szeretném kiemelni, amint ő maga

bevallja: „Szerettem az életet modernül élni és ebben rejlik bukásom oka!”

Mindezt levelekből olvasod, de még többet tapasztalhatsz, ha okos, katolikus leányhoz méltóan jársz az életben. Ha nemcsak azt keresed, ami pillanatnyilag jó, hanem ami az Istennek is tetszik és a tartós boldogsághoz vezet. Ha megízleled, hogy milyen szép a vigyázó szeretet, akkor hamarosan a szebb élet, a tiszta élet apostolává válsz és segítesz leánytestvéreidnek is, hogy a tiszta szeretet fáklyavívői legyenek!

Vizsgáld meg tehát magad most a bűnbánat idején. Nézz a szívedbe, nem voltál-e könnyelmű, engedelkeny! Gondolatban, beszédben, cselekedetben!

Tégy szent elhatározást, hogy igenis a tiszta, szép szeretet apostola leszel. Apostoli tűzzel — minden gúny, kicsinyeskedés és gáncs ellenére is — tégy meg mindent, hogy te is pontosan a vigyázó szeretet szelleme szerint járd el és környezetedben lehetőleg minden leány azt betartsa!

Légy egész lélekkel apostola, verhetetlen katonája annak a kereszteshadjáratnak, melyre Szent-séges Atyánk, XII. Pius pápa és a Katolikus Akció magyar országos igazgatója, Mihalovics Zsigmond prelátus szólított fel minden magyar leányt és minden magyar egyesületet!

MERJ KÖVETELNI!

Március 19-re esik Szent Józsefnek, a Szűzanya tiszta jegyesének ünnepe. Ezen a napon az Egyház is szinte megfélekedzik a gyászról és tudatosan hódol Szent Józsefnek, aki hófehéren, tisztán állt az édes Szűzanya mellett; védte, óvta őt a kis Jézussal együtt.

Még egy ünnepe van Szent Józsefnek. Húsvét

után második vasárnapra következő szerdán. Ezen az ünnepen inkább Szent József gondviselő jóságáról emlékezünk meg, amellyel a názáreti családot és az Egyházat is irányítja, vezeti minden bajon, szenvedésen át.

Március 19-e ismertebb, általánosabb, jobban szeretik és régibb ünnep is. Szent Józsefnek pedig elsődleges hivatását és erényét emeli ki: Ő a Szűzanya tiszta, hófehér jegyese. A Szűzanya jegyese, tehát a legbensőségesebb szeretet fűzi őt Máriához, a legbensőbb kapcsolat él kettőjük között. Ez a kapcsolat olyan mély és közvetlen, hogy az emberek azt tartották róla, hogy ő a gyermek Jézus földi édesatyja. Am ugyanekkor Szent József tiszta és hófehér. Hiszen ő csak nevelőatyja Jézusnak és szűztiszta jegyese Máriának. Az Úr Isten külön csodája, hogy Szűz Mária a Megváltó édesanyja. Szűz is és édesanya is! Így Szent József is szűz volt. Az édes Jézusnak nevelőatyja, Szűz Máriának hófehér, tiszta jegyese.

Ezen a napon elmélkedjél Szent József erényeiről, főképen hófehér tisztaságáról! Arról a tiszta szeretetről, mellyel ő a Szűzanyát szerette! Gondold csak el, milyen gyengéd, mély és mégis milyen hófehér, makulátlan volt ez a szeretet! Mennyire segítette ez a Szűzanyát is! Viszont Szűz Mária fehérsége, tisztasága mennyire megkönnyítette Szent Józsefnek is a hófehér, bűn nélküli életet!

Elmélkedjél ezen és határozz el kettőt!

Először is azt, hogy te is olyan tiszta leszel mindig, olyan gyengéd, mint volt a Szűzanya Szent Józseffel szemben. Hogy melletted csak erény és a tisztaság virága illatozzék. Hogy közeledben ne ébredjen fel semmi bűnös akarát! Hidd el, hogy a tiszta leányléllek üde levegőjében szinte a világ is megváltozik.

Másodszor: merj követelni is! Követeljétek meg, ti leányok a környezettől, a hivataltól, a társaságtól a tisztaságot. A hamis, a bűnös életet men-

tegető jelszavak ideje lejárt. Vissza kell térni az Isten parancsaihoz, mely egyformán szól mindenkinek!

Ha valaki szabadkozik, Szent Józsefet állítsd eléje példaképül és pártfogóul a Szűzanyával együtt. Járuljon ő is a szentségekhez, legyen valóságos — akkor ő is lehet tiszta!

Azt se felejtse el, hogy a legszebb gyermeket két szűztiszta léleknek ajándékozta az Isten! Szimbólum is, valóság is, hogy a fiú és leány kölcsönös tisztaságát áldja meg legjobban az Úr!

GYÓNÁSI PARANCS.

Amint édesanyád és a művelt társadalom is megkívánja, hogy egészséged és elfogadható külsőd miatt tisztára mosd arcodat, kezedet, éppúgy az Egyház is megkívánja saját érdekedben, hogy időnként szivedet, lelkedet megtisztítsd a bűntől. A húsvéti időben meg kell áldoznod és következképpen, ha halálos bűnöd van, meg kell gyónnod.

Sok leány azonban húzódozik a gyónástól. Sokan félnek letérdelni a gyóntatószékbe. Sokan bevallották, megírták: „A gyónástól mindig féltem és félek most is.”

„Egyszer a kísértések halmaza szakadt rám, nem voltam elég erős, vétkeztem, de nem mertem gyónni. Ha elkészültem a szentgyónásra, újra jött a kísértés, és a gyónás megint elmaradt. Lelkem nem volt nyugodt, mert nem áldozhattam és éreztem szívemen a bűn terhét. Így múlt el több év. Engem mindig jó leánynak tartottak mindenütt, mert vágytam a szépre és a jóra. Senki sem sejtette, hogy milyen terhet viselek szívemben. És mégsem tudok gyónni! De miért nem? Talán gyáva vagyok?”

„Nem bírom tovább magamba fojtani szenvedésemet, gyötrődésemet. Először bűnt bűnre halmoz-

tam. Azt gondoltam bűneimről, hogy úgyis meggyónom. Ha pedig hirtelen meghalnék, akkor is volna még elég időm a tökéletes bánatra. Vakmerően bízam az Isten irgalmasságában. Vétkeimet azzal is tetéztam, hogy szentségtörést követtem el. Amikor gyónni mentem, nem mertem vétkeimet bevallani. Szégyeltem magam. Szántsándékkal elhallgattam titkos halálos bűneimet. Ez többször is megismétlődött. Lelkem már évek óta nyugtalan, lelkiismeretem folyton gyötör, és én sohasem merem bevallani bűneimet. De nem bírom már tovább! Ezt a lelki kínt nem lehet tovább elviselni. Nagyon kérem, segítsen rajtam! Segítsen egy szegény leányt, aki meg akar javulni, csak nagyon gyöngé és szégyeli magát...”

Igen! Mennyi leány hallgatja el a bűnét! Mennyien teszik csak súlyosabbá lelkiismeretüket, belső kínjukat rossz gyónás miatt! Mit nyernek vele? Talán jobb így? Ó nem! Csak önmagukat gyötrik vele!

Lásd, milyen kínos szenvedés a rossz gyónás, vagy a gyónás halogatása. Mennyivel könnyebb volna odatérdelni a jószágos Atya, az Isten helyettese elé és tékozló gyermekként semmit el nem hallgatni!

Kísérelj meg, mily könnyű, mily megnyugtató a jó gyónás!

GYÖTRŐDÖTT, MOST BOLDOG.

„Páter! Én négy és fél évig áldoztam havonta, szentségtörően! (Négy és fél év!)

Nincs és nem is lehet rá emberi szó, kifejezés, hogy a lelki kinnak és a pokoli gyötoremnek mennyi fokán mentem keresztül. Az álmatlan éjszakáktól a legsötétebb kétségbeesésig mindent meg kellett ismernem. Képzelve el, amikor a Legszenetebbet, magát az Istent tudatosan egy bűnös szívbe kényszerítik! És ez a bűnös szív az én szívem volt.

Oh, hogy könyörögtem akkor! Uram! Ne engedd, hogy most meghaljak, mert tudom, ha most meghalok, elkárhozom. És mégis áldoztam! Talán azért, hogy mások azt higgyék, vallásos vagyok. Utálatos alakoskodással, júdási csókkal illetem az édes Jézust! Azt hiszem, a pokolban szörnyű kínok lehetnek. Ezt csak az tudja megérteni, aki az enyémhez hasonló szenvedésen ment keresztül. Hányszor álltam a gyóntatószék előtt avval a szándékkal, hogy most mindent meggyónok. És az ördög, aki eddig nem törődött velem, most visszatért, hogy vasmarokkal fogja meg lelkemet. „Ugyan, — mondotta — azt a súlyos bűnt csak nem akarod meggyónni? — Fölébredt bennem az álszemérem, álszégyen érzése és a bűnben való megátalkodás. És vagy szentségtörően gyóntam, vagy az utolsó percben, lehajtott fejjel, dobogó szívvel sompolyogtam el a gyóntatószék mellől. Jaj, de sokszor hallottam ilyenkor a sátán vad, gonosz kacagását! Szinte éreztem, hallottam szavát bennem: Szabadulj tőlem, ha tudsz! Amit ilyenkor és ezután éreztem, az leírhatatlan. Az örökös rettegés a hirtelen haláltól, az Isten igazságos ítéletétől, az örökös gonosz rémképek, a rettenetes álom folyton kínoztak! Kell ennél szörnyűbb bűnhődés? Bár megsejtenék ezt a kint azok a leányok, akik szentségtörést akarnak elkövetni! Ó, hacsak egyet visszasegíthetnék evvel a bűn útjáról!

Régen tanultam valamit az ördögösökről, hogy ezek a szerencsétlenek a sátán kezében voltak. És én is az ő rabszolgái közé tartoztam! Ha hamarabb rájöttem volna, hogy milyen könnyű tőle megszabadulni! Egyetlenegy szentgyónás elég arra, hogy örökre megszabaduljak a sátántól! Miért is halogattam addig? Most igazán szinte érthetetlennek látszik!

Amilyen nehéz volt az első szót kimondani a gyónásban, olyan könnyű volt a többi! Nem tudom leírni azt a végtelen megkönnyebbülést, azt a vég-

telen megnyugvást, azt a határtalan boldogságot, amit az őszinte gyónás és a teljes feloldozás után nyertem! Mint a gyógyító balzsam, úgy hatottak lelkem fájó sebeire a feloldozás szavai. Éreztem, hogy könnyen, mint angyal lépek ki a gyóntatószékből. És az első jó áldozás boldogságát már le sem tudom írni. Csak azt írhatom, egészen átéreztem Jézus jóságát, azt, hogy most igazán egy vagyok vele, hogy a mennyországban jobban örülnek most nekem, mint 99 igaznak!”

Látod, milyen gyötrelem az élet gyónás nélkül.

Milyen boldog az, aki rendbehozza jó gyónással a lelkét!

MIÉRT FÉLNÉL?

„Félek, hogy mit szól majd a tisztelendő úr! Szégyellem hibámat bevallani! Félek, hogy azt gondolja rólam: no, ez is olyan bűnös, közönséges leány!”

Ha olyan nagy a félelmed, hogy nem tudod meggyónni bűnödöt, akkor ne menj gyónni. Egyelőre imádkozzál, s a jó Isten biztosan megadja segítő kegyelmét. De sokkal jobb, ha félelmedet legyőzöd! Miért is félnél! A gyóntatószékben az édes Jézus helyettese van! Az édes Jézus azért küldött, hogy segítsünk rajtad is. És mi tudjuk jól, hogy a kísértés néha nagyon nagy, hogy néha az erők megfogyatkoznak. Mi tudjuk nagyon jól, hogy mennyit szenvedsz te magad is ezért a hibáért, hogy mennyire szégyelled, hogy mennyire szeretnéd kitörölni életedből. Mi örülünk annak, ha egy lelket kiemelhetünk a bajból! Hidd el, kedves húgom, mi mindig azt nézzük, hogy hányszor keltél föl, ezt dicsérjük és nem azt tekintjük, hogy hányszor esett el valaki! Mi segíteni akarunk! A segítő kéztől miért ijednél meg? Ő, csak ragadd meg ezt a mentő kezet, mely

fölkoldoz! Csak térdelj le és valld be őszintén hibádat!

Ha nagyon szégyelled magad, kezd el valahogy így: Atyám, nagyon szégyellek valamit, alig merem megmondani. Nekem is nagyon fáj, de gyöngye voltam és . . . Ha így, ilyen őszintén kezded, mindenki jóságos, megértő lesz hozzád!

Tehát ne félj, gyónj úgy, mintha az irgalmas Jézusnak mondanád!

De „én inkább attól félek, hogy valamit kifelejtsek a gyónásból. Ezért rettegek a gyóntatószéktől!”

Ó, ettől sohase félj! Mert ha még egy gyilkosságot is elfelejtenél, ha egy nagy halálos bűn ki is maradna véletlenül a gyónásodból, azt a gyóntatószékben mindig megbocsátják. Minden pap úgy oldoz fel, hogy az elfelejtett bűnöket is megbocsátja! És amit fölkoldoznak a földön, föl lesz oldva a menyekben is!

E miatt ezután semmit se félj! Semmit!

Öt-tíz perc alatt jól megvizsgálhatod a lelkiismeretedet, ha legalább havonként gyónsz. Ennyi idő elég. Ha valami kimarad, azt bízd a lelkiatyára és az édes Jézusra.

Az igaz, hogy ha később eszedbe jut, hogy kimaradt valami halálos bűn, a következő gyónásban meg kell mondanod, hogy ezt és ezt kifelejtetted!

De e miatt félned igazán kár lenne!

A félelem gyónás előtt a sátán hálója!

Vigyázz!

VAGY FÉLSZ MÉG?

„Attól még félek, hogy a bánatom nem jó. Én nem tudom átérezni. Én mindig szégyelem hibáimat, de attól rettegek, hogy bánatom nem tökéletes. Ezért is rettentő erőmbe kerül a bánat felindítása . . .”

Lám, megint oly kicsinységeken akadsz fönn, ami miatt kár magad kínozni! Gondolod, hogy az

édes Jézus azért adta a gyónást, hogy kínozd magad? Ugye nem! Tehát akkor légy okos és hagyj föl evvel a kicsinyeskedéssel!

A bánathoz nem kellenek könnyek! Nem kell az, hogy te most nagy szomorúságot érezz szívedben! Ez egyáltalán nem kell! Bánatod e nélkül is tökéletes lehet. Talán tökéletesebb, mint azé, aki könnyeket ont!

Hogy mit tégy ezután? Amikor már megvizsgálad lelkiismeretedet, akkor gondold három dologra. Gondold el, hogy bűneid miatt megérdemelted az Isten büntetését, talán a poklot is! Gondold el, hogy ha Isten nem irgalmazna, akkor súlyos büntetésekkel büntetne. Mondd, nem fájna ez neked? Lásd, ha csak ennyit gondolsz és utána azt mondod (még ha semmit sem érzel is, de mondod akarattal): Uram, bánom, hogy vétkeztem, mert ezzel a poklot megérdemeltam! Ez a bánat már jó!

Ugyanígy gondolhatsz a mennyországra is, melyet bűneiddel elveszíthetsz! Ugye fájna! Ugye bánod, hogy bűnt követtél el és evvel bezártad magad előtt a mennyország kapuját! — Ez magában véve is jó bánat!

Végül harmadszor, és ezt ajánlom legjobban, gondold az édes Jézusra, aki téged nagyon szeretett és érted meg is halt. Figyeld csak meg egyik leány gondolkozásmódját: „Én ha gyónok, mindig erre gondolok: Nem elég, hogy a rossz emberek megbántják az édes Jézust, hanem még én is, akinek annyi jót adott! Ilyenkor kicsit elgondolom, hogy mit is szenvedett értem az Úr. És én még ezt a kísértést, ezt a szenvedést, önlegyőzést sem tudtam hősieen kiállni! Ilyenkor önkénytelenül is fölébred bennem a bánat.”

Valahogy így, kedves húgom! És még egyszer hangsúlyozom, ha nem is éreznél bánatot, csak akaratoddal kimondod: Jézusom, bánom, hogy megbántottalak! — akkor a bánatod jó és tökéletes!

Ugye, most már ettől sem félsz ezután!

AZ ERŐS FOGADÁS.

„Nekem az erős fogadás nehéz. Gyónás alatt mindig arra gondolok, hogy az Úr Jézus előtt térdelék. Bűneimet is mindig megbánom, de azt az ígéretet sohasem merem mondani, hogy „többet nem vétkezem”. Mert tudom, hogy ezt nem leszek képes megtartani. Ezért félek egy kicsit a gyónástól. Igaz, helyette mindig kérem a jó Istent, adjon sok erőt, hogy vigyázni tudjak magamra és erős legyek a kísértések idején, mert én igazán nem akarok vétkezni.”

Lám, megint olyan dolog miatt félsz, amiért nem szabadna! Az ilyen erős fogadás a legjobbak közé tartozik, semmi hiba sincsen benne. Mert a gyónási imának az a része: „erősen fogadom, hogy többet nem vétkezem”, valóban csak azt jelenti, hogy komolyan küzdesz a bűn ellen és nem akarsz ismét elkövetni. Ha tehát ezt érted, akkor nyugodtan mondhatod. Így jól mondod! És kérj továbbra is sok kegyelmet az édes Jézustól a kísértések idejére!

Ha gyöngé voltál és megint elestél, az sajnálatos ugyan, de az előző gyónásod jó volt. Ilyenkor menj újból gyónni, mindaddig, amíg valóban le nem győzted a sátánt!

Nagyon szép egyik leánynak az imája, aki sokat küzdött már, de mindig visszaesik kisebb hibáiba, emberi gyarlóságokba:

„Gyónás előtt odatérdelek az oltárhoz és ilyenkor ezt szoktam mondani: Látod, Uram, most itt térdelék előtted, nyomorult, visszatérő bűnös. Lesütöm szememet, nem merek rád nézni. Még a törvény is súlyosabban ítéli meg azt, aki kétszer bukik. Én pedig, látod Uram, nem is kétszer, hanem már tízszer estem vissza hibámba. Tehát nemcsak bűnös, hanem jellemtelen, gyöngé akarátú ember is vagyok. Nem hős, nem vértanú, csak egyszerű, gyöngé leány. Hányszor ígértem javulást! Hányszor kíséreltem meg újra és újra a győzelmet. De

gyöngé voltam. De te szeretted az embert, Jézusom, hibáival együtt. Ezt be is bizonyítottad, mikor a földön jártál és most is, amikor a szentgyónást adtad nekem. Uram, húzz ki, ments ki az ingoványból mégegyszer, vezess ki belőle, mert magamtól nem tudok már fölkelni. Bocsásd meg vétkeimet és ígérem, hogy újból küzdök, újból harcolok. Kezedbe kapaszkodom és nem hagylak el soha. Jézusom, hiszem, hogy végül is sikerrel jár majd harcom! Amen."

„BUSZKÉN, HÓFEHÉREN!”

A jól végzett gyónásnak óriási a hatása. Nyugalmas békét ad, azt a boldog tudatot, hogy Isten megbocsátott. A szentgyónás által visszakapjuk a megszentelő kegyelmet, mennyei Atyánk, az édes Jézus ismét szívére von!

De beszéljenek a leányok, mit éreznek ők a szentgyónás után!

„Mint a bűnös Magdolna, úgy térdelék le mindig a gyóntatószékbe. Érzem, tudom, sokat vesztettem. Ez a bánatom addig tart, amíg a föloldozást meg nem kapom. Ilyenkor az az érzésem, mintha valami súlyos, óriási kő esnék le a szívemről. Úgy érzem, mintha az Úr megsímogatna és azt mondaná: Jól van, menj, vigyázz, hogy többet ne vétkezzél! Ez a legnagyobb megkönnyebbülést, legökéletesebb megnyugvást jelenti számomra. Azután valami nyugodt elégedettség vesz rajtam erőt, hogy újra le tudtam magam győzni, hogy újból kezdek a harcot, hogy megint mellettem áll az édes Jézus, hogy most ismét nyugodtan halhatok meg. Mindezért ezer örömmel megyek gyónni!”

„Hogy miért megyek gyónni? Olyan jó, ha az ember elmondhatja valakinek kisebb-nagyobb hibáját. Olyannak, aki meg is szabadíthat tőlük. És aki segít a jóra eljutni. Az édes Jézus igen nagy aján-

déka a szentgyónás. Másvallásúak igazán bánhatják, hogy ezt kénytelenek nélkülözni. Az ő lelkiismeretük nem szabadulhat fel úgy, olyan biztos tudattal, mint a miénk. Olyan felemelő az a tudat, hogy a végtelenül jó és irgalmas Isten megbocsát. Nemcsak megbocsát, hanem visszaadja a megszentelő kegyelmet is, a léleknek ezt a legszebb díszét, ruháját. Így már boldogan imádkozom jó Atyámmal. Örömmel megyek az édes Jézushoz, hogy szívembe fogadjam, hiszen tündöklöm, ragyogok, lelkem hófehér és tiszta. Igen, a szentgyónás és szentáldozás után büszkén járok és hófehéren mosolygok az emberekre is!"

Ha kicsit elgondolkozol ezeken a leveleken és azon, amit már jól tudsz a szentgyónásról, ha a szívedben élő esetleges nehézségeket legyőzöd, akkor a szentgyónás számodra is nagy élményt, boldogságot jelent. Ha nincs halálos bűnöd, nem kell minden áldozás előtt gyónnod, mégis boldogabb leszel, ha időnként a bocsánatos bűnöktől is megtisztítod lelkedet és így tudsz szembenézni az édes Jézussal, egészen tisztán, egészen hófehéren!

NAGYBÓJTI GONDOLATOK.

„Jó az Isten, végtelen kegyelmével gyakran szinte erővel húzott vissza a bűnös útról, hogy megtérjek és jó maradjak!"

Ezt írta egy leány. Igaza van! Teljesen igaza van! Ha visszatekintesz saját életedbe, magad is láthatod, hogy mi mindent tett a jó Isten a te megtérésedért, hófehérséged megőrzéséért! Hányszor állította eléd a bűnök gonoszságát! Hányszor indított bűnbánatra! Hogy csak egyetlenegy dolgot mondjak: hányféleképen hatja meg szívedet nagybójtben! Minden évben. Az énekek oly mély érzelmeket visszhangoznak, hogy határozottan bűn-

bánatra készítetnek. Jézus kínszenvedése néha még könnyeket is kicsal szemedből. Gondolj csak erre az egyetlenegy énekre, melyet annyiszor hallasz:

Keresztények sírjatok, mélyen szomorkodjatok!
Keseregjen minden szív, aki Jézusához hívt!

Szállj szívedbe, sirasd meg vétkeidet s fontold meg,

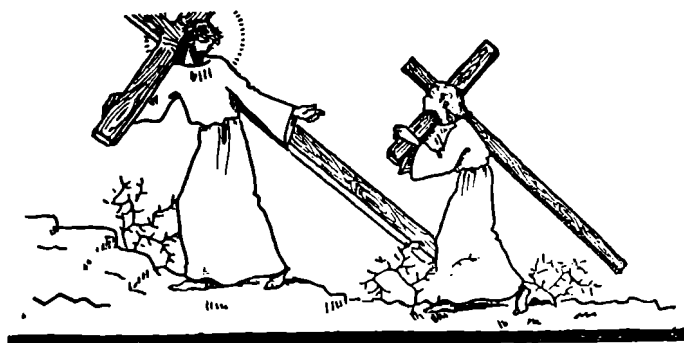
Hogy az Isten Fia volt, aki érted így megholt! . . .

Nem csodálkozom azon, hogy valaki ezt írta: „A szomorúság úgy rám borul, mint valami nagy fekete lepel. Amint a nagyhéhoz közeledünk, mindig jobban és jobban betakar.”

Ne állj ellen tehát Isten kegyelmének! Jézus iránti szeretetből is tarts bűnbánatot. Ha pedig irtózik még az önlegyőzéstől, fontold meg a következőket is:

„Úgy érzem, hogy a nagybőjti napokban van a legjobb alkalom az önmegtagadás gyakorlására. Próbáljuk magunkat kissé legyőzni, hogy így jobban megérthessük az Úr Jézust, közelebb jussunk az Ő szenvedéséhez! „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.” Milyen mélyértelmű szavak! Igazán csak most tudom felfogni ezeknek a szavaknak a jelentőségét, amidőn megelevenedik a kereszt misztériuma, amidőn a nagyhéten szimbolikusan magam előtt fogom látni a legnagyobb, legszentebb, legszentebben elviselt szenvedést, az Úr Jézus keresztútját. Amint erre a keresztútra gondolok, először is mélységes szégyenérzet támad bennem azért a sok elégedetlenségért, türelmetlenségért, zúgolódásért, kicsinyességért, amivel életemben az Úr Jézust megszorítottam. Igaz, sokat és sokszor nagyon szenvedek, de most a Legjobb, a Legnagyobb szenvedésnek, önlegyőzésének közeledését látva érzem, hogy milyen mérhetetlenül kicsi az én szenvedésem az Övéhez képest, és mennyivel igazságosabb is, mint az Övé, aki teljesen ártatlan volt, a bűnnek

az árnyékától is mentes, én pedig annyi hibát követek el... És mily türelemmel és szépen viselte. El-némulok és szinte földbe gyökerezik a lábam annak elgondolására, hogy milyen szépen és nagy lélekkel tudott szenvedni!"

Ime, Jézus példája előtted!

Győzd le magad hősieken! Válaszd te is az önmegtágadást! Így bizonyítod be, hogy valóban nemcsak szívvel, hanem tettekkel is szereted az édes Jézust!

NAGYHÉT.

Nagyhéten az édes Jézus egész jósága tárul elénk, amikor részletesebben is átéljük azt a végtelen szeretetet, mely az Úr szentséges Szívéből árad és amely egészen föláldozza. Mélyedj el tehát te is a nagyhét szertartásaiba, hogy az édes Jézus hősiességét látva, még jobban megszeresd, hogy te is az Ő nyomán hős és önfeláldozó légy!

„A szentgyónás után megtisztultan még közelebb állok már Jézus keresztyéhez, de ez még nem az igazi átélés. Nagycsütörtök reggel áldozom, most

már magához ölel szeretetével. Mélységes áhítatot érzek. Magam előtt látom az utolsó vacsorát. Látom Jézust, végtelenül szép, átszellemült, komoly arcával, amint tanítványai között ül az asztal közepén a maga nyugodt fenségében, mellette az Őt nagyon szerető tanítványa, János a keblére borulva, a szelíd Fülöp, az árnyékba burkolt, rossz lelkiismeretű Júdás. Ott vagyok én is közöttük és összeszorul a szívem... Vajjon nem vagyok-e én is bűnös a Legjobb elárulásában?!

Megáldozom. Szívem melegével veszem körül Uramat. Biztosítom szeretetemről. Én csak viszonzom jóságát. Jó vele együtt lenni, aki maga a Szeretet.

Délután elmélkedést hallgatok a keresztútról, amelyen annyi millió és millió ember elindult már a saját keresztjével az Úr Jézus keresztjét követve. Hosszú, végeláthatatlan sorokban mennek. Van, aki feketén, lázadón; van, aki fehéren, csendesesen halad az élet tövisein át. De akárhogyan is megy, vinnie kell a keresztfát. Pedig amikor még előtte áll a szenvedésnek, úgy érzi, össze kell roppannia a kereszt súlya alatt, de abban a pillanatban, amikor már alatta görnyed, csodálatos erőt is kap a viseléséhez, mert végtelen az Isten irgalma.

Felvirrad nagypéntek is. Mélységes gyász fogja meg szívemet. Tompa némaság, halotti csend. Megilletődötten indulok el a templomba. A szent hely áhítatában azután már ismét magam előtt látom a keresztutat. A kórus és a szólamok gyönyörűen elevenítik meg és érzékeltetik a történeteket attól a pillanattól kezdve, ahogy Pilátus Jézust a zsidók kezébe adja, egészen az utolsó, megrázó jelenetig, amint Jézus szenvedése tetőfokán felsóhajt: „Beteljesedett!” Ekkor élem át legtökéletesebben a keresztutat. Mert amikor e szavakat hallom: „Jézus kilehelé lelkét”, mélységes csend támad. A jelenlévők térdre roskadnak. Évezredek távlatán keresztül hallom a sziklákat megrepedni, látom a napot,

holdat elsötétetni, a kárpitot kettéhasadni. Érzem a rettenetes szomorúságot, amit akkor átélhettek a kereszt tövében a szerető lelkek. Megerednek a könnyeim, mert abban a pillanatban halt meg az Istenember.

Azután hosszú gyászszerartás következik, de a legszebb, legigazibb pillanat az volt, amikor az Úr Jézus halála pillanatának átélésekor a szívemre hulltak a könnyeim és abban a pillanatban adtam oda szívem az Úrnak a legtökéletesebben!"

A SZENTSÍR.

Jézus meghalt. Sírba teszik. A keresztények nagy-nagy tömege keresi fel a szentsírt a templomokban. Imádkoznak. Vajjon mire gondolhatnak?

„Elmélkedni kezdtem. Az édes Jézus értem halt meg. Mennyire szeretett! Mindent, még a rettenetes kereszthalált is elvállalta, hogy megváltson engem az örök haláltól. Így elmélkedtem, amikor egyszerre ismét Krisztusra pillantottam. A lelkem felsírt annak tudatában, hogy én feszítettem keresztre az én édes Uramat. Mert amikor bűnt követek el, én is a felfeszítők közé állok. Itt elakadt a lélekzetem. Könnyeimen át ugyanis úgy tetszett nekem, hogy engedetlenségeim, önzéseim s egyéb hibáim folytán az Úr Jézus szent sebei ismét véreznek. Ez csak pillanatokig tartott, aztán eltűnt. De nyomában olyan mély szégyent és bánatot éreztem bűneim fölött, hogy a könnyek végigcsordultak arcomon. Aztán kértem, könyörögtem, bocsánatért esedeztem, hogy az édes Jézus még irgalmazzon nekem. Én szeretni akarom ezután Jézust! Szeretni, nagyon! Úgy, hogy inkább én szenvedek, de többet bűnt el nem követek!"

Jézust eltemették! Gyászolj tehát! Temesd el te is bűneidet!

Gondolj ma sokat az érted keresztre feszített
Jézusra, érted sírban fekvő Krisztusra! Így imád-
kozod csendben:

Oh Jézusom! Te érettem a földre szálltál,
Véredet ontva a kereszten meghaltál,
Add, hogy ne legyen hiába
Szenvedésed drága ára,
Hanem az én szegény, bűnös lelkem hasznára!

ALLELUJA! ÖRVENDEZZÜNK!

Jelige: Mennyország! Vágyom utánad!

MIÉRT MINDEZ?

Nagyszombat átváltoztatja az emberek lelki hangulatát. Az eddig gyászoló keresztény tömeg egyszerre ünnepi ruhát ölt. Megszólalnak az elnémult harangok. Zengésük-bongásuk belehozsánázza a szívekbe: Alleluja, Alleluja! Jézus Krisztus föltámadt!

Ma már mindenki mosolyog. A tegnapi mély gyászt a boldog diadal tudata váltja föl. Méltán! A halottnak vélt Krisztus, az eltemetett Krisztus él! Él! Nem folytatólagos étellel! Föltámadt étellel! Szárguldo viharoként fut végig a városon: A názareti Jézus él! Föltámadt! Az embereken izgalom vesz erőt! Tömegesen futnak ki a sírhoz. Egész Jeruzsálem erről beszél! A Názáretiről! A feltámadottról!

A rómaiak, a zsidók megrendülve hallják a hírt. Nem lehet kitérni a tény elől. Pilátus még pénteken hivatalos jelentést kap a századostól, hogy

Jézus meghalt. A százados pedig tudja, ott volt, látta a lándzsa okozta sebből kifolyó vizet és vért, látta többekkel Krisztus tetemét.

A zsidók sem hozhatnak föl semmi mentséget. Csak egyetlenegy hazugságot, hogy a tanítványok ellopták a holttetemet. Pedig őrizték. Fegyveres katonákkal őrizték a sírt. Tegnap ők is megvizsgálták Krisztust. És sejthetjük, mily alaposan. Nem akarták most, diadaluk végén a munkát újból kezdeni. Ezért jól megvizsgálták a halott Krisztust és miután meggyőződtek a halálról, elmentek Pilátushoz és kijelentették: „Uram, emlékszünk, hogy ez a család még életében azt mondotta: Három nap múlva feltámadok. Parancsold meg tehát, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy odamenvén tanítványai, ellopják őt...”

Az apostolok először nem akarnak hinni. Nem merik elfogadni ezt a boldog fordulatot, hátha csalódás, hátha mégsem igaz és akkor hiába örültek. Csak amikor Krisztus többször megjelenik nekik, amikor beszél, eszik velük, akkor borulnak le előtte hittel, örömmel és mondják ki ezt a gyönyörű hitvallást: Én Uram, én Istenem!

És ettől kezdve lett húsvét Krisztusnak és a keresztényeknek diadalünnepe.

Diadalünnep! Azért, mert a vezér, az Úr, az édes Jézus győzött! Az ellenség minden ármánykodása ellenére befejezte a megváltást, megnyitotta a mennyország kapuját, hogy ahová ő megy, mi is oda siessünk!

Ezért ujjong az Anyaszentegyház! Ezért fejt ki húsvétkor is rendkívül nagy pompát! Ezért vannak a körmenetek! Ezért ünnepelnek a keresztények! Ezért ujjong a mi szívünk is! Ezért énekeljük milliókkal: Alleluja, örvendezzünk! Jézus Krisztus föltámadt!

„Nagyszombat délután már felszabadító érzéssel megyek a feltámadásra. A bánat oszlik a lelkeimen, s amint zúgnak a harangok, valami földöntúli

öröm feszíti a lelkemet. Mintha mázsás súlyokat vettek volna le szívemről. Ugyanez az érzés fokozódik másnap, a két húsvéti ünnepen. Tele vagyok hálával, mert mégis győzött az Igazság, a Jóság, a Szeretet! Nincs örök halál! Csak megdicsőült Krisztus, feltámadt szent Istenember, számunkra is boldog újjáébredés."

Énekelj tehát te is húsvétkor a többiekkel együtt szívvel-lélekkel, boldogan: Alleluja, Jézus Krisztus föltámadt!

GYÖNYÖRŰ LESZEL!

„Ha tehát — mondja a Szentírás — Krisztusról az hirdettetik, hogy halottaiból feltámadt, hogyan mondják egyesek közületek, hogy nincsen halottak feltámadása? ... Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel ... Ámde Krisztus feltámadt halottaiból ... Úgy Krisztusban is mindnyájan életre fognak kelni ... De azt mondhatná valaki, hogyan támadnak fel a halottak? ... Elvettetik romlandóságban, feltámad romolhatatlanságban. Elvettetik nemtelenségben, feltámad dicsőségben. Elvettetik gyöngeségben, feltámad erőben. Elvettetik az érzéki test, feltámad a szellemi test!"

A Szentírás, a keresztyén tanítás szerint tehát, ha az édes Jézus föltámadt, mi is föltámadunk. Vagyis nemcsak a lelkünk megy be a mennyországba, hanem az utolsó ítéleten lelkünk egyesül testünkkel és testünk is részese lesz a mennyei boldogságnak.

És most nagyon nagy örömet mondok neked, amit bizonyára már tudtál is, hogy a föltámadás után gyönyörű leszel! Föltámadt tested elragadóan szép lesz! Sokkal szebb, mint most vagy! Sokkal bájosabb! Azt mondják a hittudósok, hogy a test abban az állapotban támad föl, amikor a legszebb volt a földön, csakhogy a tökéletlenségek elmúlnak, min-

den gyönyörű harmóniában lesz, esztétikusan szép, hozzá szellemies, légies, erős, romolhatatlan, dicsőséges! Amint az Úr Jézus teste is ragyogott, úgy ragyog, tündöklök a te tested is! Sejtheted már, hogy milyen nagy boldogság vár rád a föltámadás után, ha ilyen szép leszel és ezt a szépségedet sohasem veszted már el!

Ez azonban csak akkor teljesül, ha bűn nélkül támadsz fel, mert az elkárhozottak teste is csúnya, visszataszító lesz, akárcsak a lelkük!

„Tehát, — mondja Szent Pál tovább — szeretett testvéreim, legyetek állhatatosak és rendíthetetlenek; cselekedjete mindig többet az Úrért, tudván, hogy munkátok nem hiábavaló az Úrban!” (I Kor. 15.)

Ezt mondom én is neked!

Erre tanít egész húsvét!

Sokszor, főképen nagybőjt idején, amikor többet kell magunkat megtagadnunk, felébred bennünk a kérdés, érdemes-e magunkat gyötörni? Érdemes-e testünket folyton lefékezni? Érdemes-e erről is, arról is lemondani? Néha valóban minden értelmetlennek látszik!

A feleletet megadja húsvét: A választ megtalálod a feltámadt Jézus boldogságában. Érdemes! Nagyon érdemes! — Munkád nem hiábavaló! Sőt minél jobb vagy, annál szebb, tündöklőbb, boldogabb leszel a feltámadáskor!

Szépség utáni vágyadat így tökéletesen, boldogan kielégítheted. Ez nem bűn. Tégy meg tehát mindent, hogy a föltámadáskor egyesülj a végtelen Szépséggel, Jósággal, a jó Istennel!

A FOLTÁMADÁS ZÁLOGA.

Az Egyház előírása szerint minden katolikusnak húsvéti időben magához kell vennie az Úr Jézus eucharisztikus szent testét, meg kell áldoznia.

Miért teszi ezt az Egyház? Talán azért, hogy egy paranccsal több legyen, vagy a katolikusoknak nehezebbé váljék az élet?

Azért teszem fel így a kérdést, mert bizony vannak leányok, akik így gondolkoznak. De ezek nem is szeretik igazán sem az Egyházat, sem az édes Jézust, de saját édes önmagukat sem.

Az Egyház minden parancsot szeretetből ad, hogy az örök boldogságot annál biztosabban elérjük. Figyeld csak meg ennek a parancsnak a háttérét:

„Én vagyok az élő kenyér, — mondotta az Úr Jézus — mely a mennyből szállott alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet majd én adok, az én testem a világ életéért. Vitakozának azért a zsidók egymás között mondván: Hogyan adhatja ez nekünk az ő testét eledelül? Mondá tehát nekik Jézus: „Bizony, bizony mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, annak örök élete vagyon; és én feltámasztom őt az utolsó napon.”

Ime, a szentáldozás záloga a boldog föltámadásnak.

Ez a kapcsolat a húsvét és a szentáldozási parancs között. Amint az Úr Jézus föltámadt, úgy mi is föltámadunk, feltéve, ha esszük az Ő szent testét, mert így lesz örök életünk, és így támaszt fel bennünket az Úr Jézus az utolsó napon! Ez a parancs is tehát az Egyház szeretetét bizonyítja. Annyira szíven viseli a mi boldogulásunkat, hogy szigorú paranccsal is rákényszerít a szentáldozásra, ha netán kis emberi dolgok az évi szentáldozástól is visszatartanának. Édesanyánknak fájna, ha mi nem éreznők a boldog föltámadás végtelen nagy örömét.

Nagyon örültem, amikor egyik leány ezt át is élte. Ő mindig ezért áldozik! Ezért, hogy biztosan föltámadjon.

„Az édes Jézus azt mondotta: Aki eszi az én

testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Amióta ezt megtudtam, kétszeresen vágyódom a szentáldozás után. Kétszeresen, mert oly jó már itt is Őt szívembe fogadnom, de még nagyobb lesz az örömöm, amikor sok szentáldozás után az édes Jézus föltámaszt. Akkor testem ragyogni fog. Akkor kitért karral, földöntúli boldogsággal, hálatelt szívvel sietek Jézusom elé. Ó, mikor is jön már el az az óra? Bevallom, minden áldozás után erről beszélgetek az édes Jézussal!"

VÁRT RÁM.

Sok leány egészen mélyen átéli a szentáldozás szükségességét, annyira, hogy némelyik számára nélkülözhetetlenné válik. Bár minden katolikus így érezne! Bár minden leány így élne! Egy-két gondolatot szeretnék most itt leírni, hogy miért is kell áldoznod. Miért is áldoznak a mélyebb lelki életet élő leányok?

„A szentáldozásban legbensőbbben egyesülök az Úr Jézussal. A legfőbb, a legszebb, a legjobb Úr száll szívembe. Lakóhelyet keres nálam. Milyen nagy kitüntetés ez! Föl is ékesítem számára szívem kis otthonát erényekkel, de főképp szeretettel. Azért is, mert ilyenkor a legbensőbb szeretetben magához von engem. Ilyenkor Ő az enyém és én az Ővé leszek egészen. Itt elmondhatok neki mindent. Örömeimet, bánatomat, kívánságaimat. Segítséget kérhetek. Ő meg is adja, mert maga mondotta: „Amit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”

„A szentáldozás végtelen boldogsága tölti el lelkemet. Nem is tudnék az Úr Jézus nélkül élni. Ő az élet kenyere. A lelki élet napi kenyere. Amint a testnek táplálék kell, hogy erőben maradjon, úgy

a léleknek is. Lelkileg sokkal erősebbnek érzem magam, ha áldoztam. Jézussal mindent meg lehet tenni. Ha szentségi jelenléte meg is szűnik, kegyelmével mégis tovább támogat. Mindenben segít, hogy az erények útján előre jussak. Szinte úgy hat rám az Úr segítő kegyelme, mint a friss harmat a tikkadt fűre. Én nem is tudom megérteni, hogy mások miért nem áldoznak gyakrabban!”

„Én azért áldozom, mert az Úr Jézus azt mondta: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megenyhítlek titeket. És máskor: Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon. Nekem pedig itt a földön sokat kell szenvednem és Jézus mindig megenyhít. Boldog reménnyel tölt el, hogy a túlvilágon, a föltámadás után mindenben sokkal jobb lesz.

Nekem szükségem van az Oltáriszentségből kiáradó erőre, az édes Jézus kegyelmeire és segítségére, annál is inkább, mert nemcsak a földön akarom a kísértéseket legyőzni, hanem el is akarok jutni az örök boldogságba.

Van még egy ok, amiért áldozni szoktam. Ha templomba megyek misére és nem áldozhatom, úgy érzem, hogy az Úr Jézus várt rám. Várt, enyém akart lenni, akarta, hogy én az övé legyek, segíteni akart nekem. Szívét nyújtotta, — de én nem hallgattam rá, nem törődtem vele, egyedül hagytam. S ez utána nagyon fáj nekem. Ugye, Páter, az Úr Jézus igazán hív engem és sokszor szeretne szívembe jönni!”

Igen! Jól érezted!

Azért menj annyiszor áldozni, ahányszor csak teheted. Győzd le az akadályokat, mert nemcsak Jézusnak szerzel így örömet, hanem az elképzelhető legnagyobb jót teszed önmagaddal is!

VÁGYÓDOM UTÁNA.

A jó áldozásnak egyik titka az előkészület. Sokan az előkészületre alig adnak valamit. Természetesen utána üresnek érzik szívüket. Az előkészület nagyon fontos.

Van távolabbi és közelebbi előkészület.

A távolabbi előkészület egész napon át tart és abban áll, hogy lehetőleg a bocsánatos bűnöket is kerüljük és sok erényt gyűjtünk. Másszóval: igazi katolikus életet élünk. De tudatosan! Egy példát is hozok. Ebből a példából, eseményből a közelebbi készület is kitűnik. Sőt az áldozás maga is. De figyeld csak meg, hogy tölti el ennek a leánynak lelkét, egész napját az áldozás!

„Amikor áldozni megyek, arra gondolok, hogy Jézus messziről jön látogatásra, lelkem kicsi szobájába. Jaj, csak minél hosszabb lenne látogatása! Jaj, csak minél jobban érezné magát nálam a lelkek fáradhatatlan vándora! Vándor? Igen, vándor, mert sok lélekbe alighogy belépett, máris szomorúan vissza kell fordulnia. Csak nálam ne lenne így! Csak megpihenne szívemben! Megvizsgálom tehát magam, tiszta-e a lelkem hajléka! Vakítóan fehérek-e a falak?

Erényvirágokat is gyűjtök, hogy illatos legyen a kis szoba. Aztán ha már az Úr Jézus nálam van, kérem, hogy szent fényével tegye ragyogóvá lelke-met. De könyörgök másért is: vidámságért, szeretetért, tisztaságért. Ő most az én vendégem, így kéreseimet nem utasíthatja vissza.

Egész nap vigyázok rá, hogy ne maradjon egyedül a lelkemben. Mindig kedveskedem Neki egy-egy győzelemmel. Ha elkerültem a kísértést, ha erényt gyakoroltam, akkor örömmel adok hálát érte Jézusnak. Mert ha nincs is itt szent emberségével, de istensége itt lakozik a szívemben, szeret engem, és én is szeretem Őt. Sőt van egy gyerekes gondolatom is: együtt étkezem Jézussal. Ez abban áll,

hogy étkezéskor a jobb falatokat Jézusnak adom, azaz másoknak. Mert amit egynek teszek a legkisebbek közül, Jézusnak tettem. Én így áldozom. Így készülök föl már a másnapi szentáldozásra is!”

Nagyon könnyen lehet, hogy te nem tudsz ilyen bensőségesen készülni az édes Jézus eljövételére. Ne csüggedj el! Mindenkinek meg kell találnia a maga egyéniségét. Mindenesetre törekedj nagyon jó életet élni. Győzd le a kísértéseket, gyűjts erényeket! Ezt tedd azért is, mert a másnap szívedbe térő Jézust méltóbban akarod fogadni!

Ha egész nap így gyűjtötted az erényeket, akkor talán egyszer-egyszer átérzel ilyesmit:

„Amikor a szentmisére megyek, szívem hevesen dobog az örömtől. Ma Jézus jön hozzám! Szívem fölékesítettem, a kísértéseket is legyőztem! Talán jutalom az Úr Jézus részéről, hogy ez az öröm kimondhatatlan boldogsággá válik, mikor a templomba lépek. Amikor pedig a miséző pap fölmutatja az Úr Jézus szent testét, akkor szeretnék fölkiáltani: Jézusom, jöjj hozzám!”

TE MIT ÉRZEL?

Már láthattad eddig is, de ebben a fejezetben külön is be akarom mutatni a mély vallásosságból fakadó boldogságot. Éspedig azt a boldogságot, amit az édes Jézus ad a szentáldozásban.

„Áldozni mentem. A rácsnál elképzeltem, hogy az oltáron ott van Krisztus, az angyalok pedig kétoldalt mélyen imádják. Ekkor láttam meg magamat is. Milyen kicsi, sőt semmi vagyok én ezekhez képest! Milyen méltatlan szívem hozzá, mennyivel tisztábbak az angyalok! S mégis: Krisztus elindul. Elhalad a kitárt karú, dicséreteket zengő angyalsereg között és odajön hozzám. Lehajol és magához, szent Szívéhez von. Megáldozom. És ekkor úgy

éreztem, hogy az Atyaisten mosolygós szeme pihen rajtam. A Fiúisten kegyelmeivel átkarol. A Szentlélek Úristen pedig jóságával halmoz el. Most éreztem át, hogy mi is a Szépség, a Zene, a Ragyogás, a Költészet. Hogy Isten valóban van. Sőt közel van. Bennem! — És akkor megint nem gondoltam semmire, csak Krisztusra. Megpihentem a Szívén és boldog voltam. Az jutott eszembe, hogy most én vagyok a legirígylésreméltóbb, a legszerencsésebb leány a világon."

"A szentáldozás számomra a legnagyobb öröm. Nem tudom miért, de számomra a szentáldozásban csak a kicsi Jézus van jelen. Mindig úgy gondolom, hogy a cibórium jászolában pihen Ő, az édes kicsi Jézus és vár engem. Kis karját kitarja, és amikor áldozom, akkor átölel és én Őt magamhoz vonom. Boldogan megyek helyemre. Talán a Szűzanya jut eszembe, így vihette Ő a kis Jézust, csak Ő még sokkal jobban szerette.

Számomra a szentáldozás így szinte földöntúli boldogság. Ilyenkor szinte újjászületek. Új erőt érzek tagjaimba. Új lelkesedést! Szeretném megállítani az időt, hogy a lelkem olyan imádságos és tiszta maradjon, mint most. De főképp azért, hogy az édes kicsi Jézussal minél tovább együtt lehessek!"

Most, amikor így bepillanthattál egy-egy leány lelkébe, most, hogy láttad boldogságukat, ne gondold, hogy te is mindig tudsz majd így áldozni. Lehet, hogy sikerül, de ez az édes Jézus kegyelmétől is függ. Sőt az is előfordul, hogy akik ilyen boldogok, egy időben semmit sem éreznek. Mintha kicserélték volna őket.

"Egyszer egészen átéltem az édes Jézus jóságát. Vágyódtam utána. Ez a vágy előntötte szívemet és én, ahogy az áldoztatórácshoz mentem, folyton csak ezt susogtam: Közelebb, közelebb hozzád, Jézusom! Így az áldozás is nagyon meleg és forró volt. De ez csak egyszer volt. Mászor is igyekeztem ezt átélni,

mindhiába, nem sikerült. Mit tegyek most már, Páter?”

Készülj tovább is egész lélekkel az áldozásra. Tégy meg a magad részéről mindent. Főkép sok erényt gyakorolj. Áldozáskor pedig bízd magad az édes Jézusra. Van idő, amikor Ő mutatja ki, hogy mennyire szeret, mennyi édességet adhat. Máskor neked kell kimutatnod, hogy nem önzésből, a jó érzésért mégy hozzá, hanem azért, mert önzetlenül szereted. Egy idő múlva — lehet, hogy évek is kel-
lenek — megint elküldi édességét. De a világért se erőltessd meg idegzetedet, hogy most át akarod élni a valóságot és még kevésbbé mondj le a gyakori áldozásról.

„FELÉJE SE NÉZTEM . . .”

A leányok a legkülönbözőbb okok miatt, néha a legkisebb nehézségekért már lemondanak a szent-áldozásról. Egyesek egyenesen hangulatuk szerint áldoznak, vagy emberi tekintetből.

„Én az áldozásnál sohasem éreztem, hogy Krisztus valóban nálam van. Ezért nem áldoztam sokszor. — Ritkábban megyek áldozni, mert úgy hallottam, hogy ilyenkor nagyobb tisztelettel fogadhatom, és nem is vagyok méltó arra a gyakori áldozásra! — Nyáron, bár tehetném, mégsem áldozom gyakran. Mások sem mennek, és nincs is hangulatom hozzá!”

Ilyen és ehhez hasonló száz és száz kifogást hoznak a leányok a gyakori szentáldozás ellen.

Szeretném azonban, hogy legalább te láss világosan. Te is azok közé állj, akik számára lelki szükséglet a szentáldozás! Ne érzések vagy külső befolyás miatt áldozz gyakran, hanem igenis azért, mert a szentáldozás, a gyakori szentáldozás által leszel igazi hős, értékes katolikus leány.

Most talán még nem látod annyira, hogy mennyi

könnyelmű, sőt bűnös leány van. Most talán nem tűnik fel neked, hogy az életben mennyien bukdácsolnak. Nem is sejtöd, hogy hány közömbös katolikus van, vagy olyan, aki már csak papíron katolikus. Azok, akik nem erősítik magukat az élet kenyerével, elerőtlenednek, elhidegülnek, sokszor hűtlenek is lesznek Jézushoz.

Ha te hős katolikus akarsz maradni, ha öntudatosan szembeszállsz a kísértésekkel és győzni is kívánsz, ha te ki akarsz tűnni a tisztaságban, a szeretetben és minden más erényben, akkor bizony áldoznál minél gyakrabban!

Mégha nem is érzed a gyakori szentáldozásnak édes hatását, mégha bárhogyan is húz az élet csillogása, minden körülményben légy hű Jézushoz!

Mert az édes Jézus kegyelmével pótol mindent. Mert az édes Jézus kenyér, melyet a betegnek is meg kell ennie! Orvosság, mely meggyógyít, megerősít. Az édes Jézust nemcsak a jó érzésért kell szívedbe fogadnod, hanem sokkal inkább lelki életed erősítéseért, az ő végtelen segítő kegyelmeinek elnyeréséért, azért, hogy az utolsó napon föltámaszszon, azért, hogy egyedül neki tessél!

Nagyon, nagyon szeretném, ha naponként nem is tudsz, — bár ezt ajánlanám legjobban — de hetenként, amikor úgyis szentmisére kell menned, meg is áldoznál. Egy héten egyszer, igazán nem sok! És egy heti küzdelemhez, győzelemhez igazán szükséged van az édes Jézus erejére!

Olvasd még el az alábbi két levelet és akkor dönts: Én is gyakran áldozom ezután mindig! Mint leány, mint menyasszony, mint hitvestárs is! Mindig!

„Tudom, nagyon jól tudom, hogy az édes Udvözítő vár és hív magához és bizony megesik, hogy feléje sem nézek egy hónapig. Pedig nekem is nagy szükségem volna rá. Nélküle semmi sem vagyok, elhervadok, mint a virág, amelyet nem ápolnak gondos kezek... De most annyira meghatódtam, hogy sírni szerettem volna. Csak hazamenet, a templom-

ban törték elő a könnyeim. Igen, sírtam. Sirattam hanyagságomat, könnyelműségemet, hűtlenségemet. És megfogadtam, hogy ezután legalább minden vasárnap áldozom!”

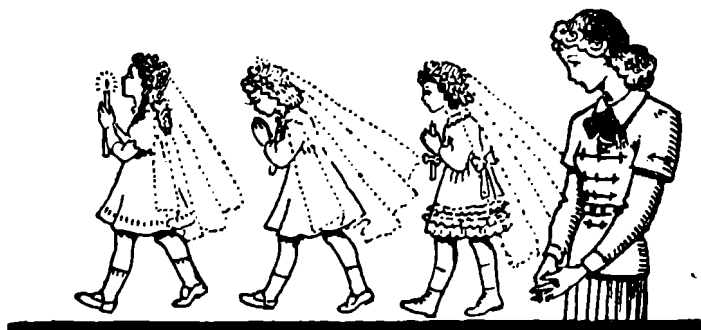
„Első áldozásom óta ritka az a hét, hogy ne járulnék szinte naponként a szentáldozáshoz. Nagyon csodálkozom a többieken. Hiszen Jézus nélkül nem is lehet mély vallásos életet élni! Édesapám és édesanyám mindennap magukhoz veszik a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Bátyáim is, ha tehetik, elmennek naponként misére és majdnem minden vasárnap áldoznak. Én ebben találok boldogságomat! Jézusom, köszönöm, hogy eddig így vezettél! Igérem, hogy ezt a szokásomat megtartom egészen halálomig!”

ELSŐ ÁLDOZÁS.

A húsvéti időszakba esik a gyermekek első szentáldozása. A felnőtteknek is gyönyörű látvány, amikor megfigyelik az ártatlan lelkek boldogságát. Először fogadják szívükbe az édes Jézust. Jó tanulni tőlük hitet, ártatlanságot, szeretetet! Jó ilyenkor visszagondolni első szentáldozásunkra. Sőt nagyon jó lenne, ha megülnéd különös gonddal a te első szentáldozásodat. Necsak a névnapot, születésnapot ünnepeld, hanem a keresztelés, az áldozás, a bérmlás napját is!

„A mai napon különösen boldog vagyok. Oly jó az Isten! A templomban láttam az elsőáldozókat. Úgy meghatódtam. Átéltam az én első áldozásomat. Oly jó volt! De büszke és boldog voltam, hogy most tíz év múlva, akkori öntudatlan tisztaságom helyett öntudatos tisztasággal fogadhattam az Urat, a Királyt, a Barátot.”

„Megünneplem első áldozásom napját. Mindenre emlékszem, minden megújul előttem ilyenkor. A templomot kivilágították, minden fényárban

úszott. De az én szívem versenyre kelt a világossággal. Kitárt lélekkel vártam az édes Jézust. És azóta is mindig így áldozom: Megszólal az áldozáshoz hívó csengő. Érzem, hogy a szívem vonz, húz az áldozatórácshoz. S amikor a pap felemeli a szentostyát, lelki szemem előtt megjelenik a gyermek Jézusok. Fehér ingecskében van. Göndör szőke haja felett glória. Két kicsi karját kitarja, mintha engem várna. Amikor magamhoz vettem Őt, valahogy úgy érzem, hogy magához ölel. Az áldozás utáni buzgó imádkozás közben a kicsi Jézus képe helyébe az értem szenvedő, az engem szerető, jóságos, megértő Úr Jézus lép. Rám tekint s én kiöntöm előtte hálás lelkeket. Megköszönöm szeretetét és jóságát s följánlom neki kicsi, szerető szívemet. Milyen lesz az a boldogság, amikor a mennyországban meglátom Őt, az én Jézusomat? Ó, már alig várom! Sokszor beszélek erről is vele. Istenem, mikor lesz már az!"

„SZEM NEM LÁTTA!”

Áldozócsütörtök tulajdonképpen az Úr Jézus mennybemenetelének az ünnepe. Ilyenkor szokták sok helyen az első áldozást tartani, mint már tudod, nem ok nélkül! A szentáldozás a mennybejutás zá-

loga. A mennyországban is a legnagyobb boldogság az édes Jézussal mint Istennel való egyesülésünk lesz. Viszont csak úgy juthatunk el oda, ha olyan tiszta lesz a szívünk, mentes minden halálos bűntől, mint amilyen épp első áldozásunkkor volt.

A jó katolikusok sokat gondolnak a mennyországra. A jó katolikusok erejüket a mennyországból merítik, életüket a mennyország gondolata szövi át.

A mennyországról ugyan Szent Pál azt írja, hogy: „Szem nem látta, fül nem hallotta, az emberi szívbe föl nem hatolt”, mégis megsejtjük a Szentírásból, hogy a mennyország nagyon szép, nagyon jó, érdemes érte küzdeni, szenvedni. Annyira érdemes szenvedni, hogy Szent Pál szavai szerint: „Nem mérhetők össze a szenvedések a jövődő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni rajtunk!”

Gondolkozzál csak kicsit ezen! Nem lehet összemérni a mostani szenvedést avval a boldogsággal, amit érte szerzünk a mennyországban. A földi szenvedés, önlegyőzés, parancsok betartása, minden megszűnik! Egyszer elmúlik. De a mennyei boldogság nem múlik el soha! Akik egyszer oda jutottak, örökké élvezni fogják!

Gondold csak el, mit is jelent majd ez! Megdicsőülten, örök szépséggel jelensz majd meg a szentek társaságában. Akiket már itt is szeretted, csodáltál, azokat ott megláthatod. Mily boldog találkozás lesz ez! Ott lesznek az angyalok is. Te boldogan sietsz köztük, szemed alig tud szépségükkel betelni. Azután meglátod az édes Szűzanyát! Éspedig teljes szépségében! Ott valóra válik az az álmod is, hogy valóban magához von égi Édesanyád! Mit érzel majd akkor, amikor az ő jóságát ily közelről, ily elevenen átéled! Hát még az édes Jézus! A mennyei Atya! A Szentlélek Úristen! Amit itt a földön hittünk, de nem láttunk, az ott mind láthatóvá lesz. Tágranyílt szemekkel gyönyörködsz majd Isten fön-

ségében, az édes Jézus szeretetében. Boldog leszel, nagyon boldog!

Mert a szeretet szívedből már sohasem tűnik el. Az Isten, a Szűzanya, az angyalok és embertestvéreid iránti szeretet ott egészen áthat! Ez a sokszoros szeretet, melyet hol egyszerre, hol fölváltva érzel, földöntúli, leírhatatlan örömmel tölt majd el!

Mondd! Hát nem érdemes ezért a boldogságért küzdeni? Nem érdemes ezért a parancsokat megtartani? Nem elenyésző-e az a kis önlegyőzés ekkora boldogság mellett? Nem fokozná fel erődet a végletekig, a győzelemig a mennyország boldogságának gondolata, ha úgy igazán élne ez szívedben?

Látod, az apostolok, a vértanúk, a hitvallók, a szűzek ezrei és milliói onnan merítették erejüket, hogy sokat gondoltak a mennyországra. Ez volt szívük vágya. A földön éltek, de csak azért, hogy a mennyországot biztosan elnyerjék. A földön ők is sok örömet találtak, de sohasem engedték, hogy ez az öröm elfelejtesse velük az igazit, az örökkétartót! Ők is gyűjtöttek kincseket, földit is, de még sokkal több mennyeit. Az ő szívükben nagy vágy, nagy remény élt az örök boldogság után! És mert ezt a vágyat nem engedték kihűlni, mert ezt a reményt nem engedték kialudni, azért céljukat el is érték.

Áldozócsütörtök van. Templomba indulsz! Az édes Jézus eszedbe juttatja a Szentírással, az evangéliummal is az örök boldogságot. Ez megismétlődik minden évben! Ó, engedd, hogy ez a gondolat téged is egészen áthasson! Elmélkedjél áldozócsütörtökön sokat a mennyországról! Vágyódj az örök boldogság után! Ha benned is erősödik ez, ha te is reménykedsz, ha sokszor rágondolsz a te igazi hazádra, akkor el is éred! Eléred biztosan!

Milyen jó lesz ott!

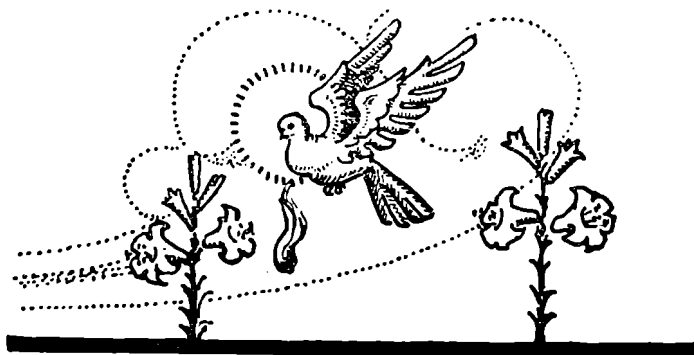
Milyen nagy boldogság tölt majd el!

Rajta tehát! A gyönyörű mennyország hívogat!

Vágyódj utána — akkor könnyű lesz életed!

HŐSI LELKEK

Jelige: Őntudatos és hős leszek!

HŐSOK LELKE!

Nagy ünnepség van a községben. Az országúton diadalkapu áll. Lobogók lengenek. A szívek gondolata virágfűzérbe vágyódott, így hirdeti a nagy vendégnek a község üzenetét: Isten hozott!

Minden ép ember az útnál, az utcán van. Szinte sorfalat állnak a templomig. A kis virágok még életüket is föláldozzák, csak hogy emeljék a fényt, az ünnepet. Ott fekszenek szelíden, hosszú sorokban szétszóródva. Tudják, hogy ez életük utolsó napja, már csak ma tündökölnek, már csak ma illatoznak.

A templomtoronyból figyelik a vidéket. Egyszerre meghúzzák a harangokat, az emberek arcára kiül a figyelem, a szent izgalom. Majd kitör az üdvözlő örömmámor, lelkesen fogadják kegyes főpásztorukat, Isten küldöttjét, aki elhozza nekik a Szentlélek Úristen hétszeres ajándékát.

Pünkösöd van. A Szentlélek Úristen eljövételének

az ünnepe. Az egész világ telve van várakozással. Minden világrészen, minden városban, minden templomban minden katolikus pap a Szentlélek Úristenre gondol, a Szentlélek Úristenről prédikál. A Szentlélek Úristenről, akit a mennybement Úr Jézus küldött el hozzánk, nehogy árván maradjunk. A Szentlélek Úristenről, aki megvilágosítja értelmünket, tudományt és bölcseséget ad, belénk önti az Úr félelmét, jámborrrá tesz, tanáccsal lát el és hőssé acéloz!

Igen! A Szentlélek Úristen a hősök lelke! Hősökké tette a félénk apostolokat is. Hőssé az első keresztényeket is. De hőssé tesz bennünket is! A Szentlélek Úristen megedz a harcra. Bátorságot, kitartást ad. De győzelmet is. Ezt a gondolatot fejezi ki magának a bérálás szentségének a szövege is és a szent olajjal való megkenés is. Mi más ez, mint hősök avatása? Ott állnak a bérálkozók ünnepi ruhában, sorban egymásután. A püspök pedig, főpásztori díszben, isteni küldetéssel lép az egyesek elé. Felszentelt kezét a fiatal leány feje fölé emeli, a szent olajjal kereszt alakjában megjelöli a homlokát és mondja: „Megjelöllek a kereszt jelével és megerősítelek téged az üdvösség olajával az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében. Amen.”

Erre a leány lelke láthatatlanul megtelik a Szentlélekkel. A Szentlélek Úristen ereje szívébe költözik. Ha akarja, egyszeriben erőssé válik. Hőssé lesz. Alkalmas a szent harcra, melyet a bűn, a sátán és csatlócai ellen kell viselnie. Mert homlokán mindig ott lesz a kereszt jele. Lelkében egy szent pecsét tündöklök, melyet már semmi sem tüntethet el. Keresztvesztése már Krisztusnak, Krisztus országának. Hivatása a győzelem. Feladata a hősiesség!

Te már bérálkoztál. De akkor talán minderre nem gondoltál! Ezután minden pünkösdkor jusson eszedbe, hogy a Szentlélek Úristen téged is megjelölt. Katonájává avatott. És hogy erős légy, szívedben lakozik! Amikor majd a pünkösdi rózsák

nyílnak, amikor a szószéken a Szentlélek Ūristenről beszélnek, amikor te is a Szentlélek Ūristen segítségét kéred, jusson eszedbe hivatásod: Hősnek kell lenned! Mert a hősök Lelke lakik benned!

HOVÁ SÜLLYEDTEM!

Az előbbi fejezetben láttad, milyennek kell lennie a katolikus leánynak! Milyen bátornak! Milyen hősnek! Ontudatosnak. — Sajnos, nem mind ilyen. Szomorú beszámolók is fekszenek előttem. Hiszem, hogy a Szentlélek Ūristen őszinteségüket megjutalmazza és ismét hőökké varázsolja őket!

„Szüleim vallásosak, különösen édesapám. Viszont én, bevallom, eddig nem voltam jó katolikus. Jártam ugyan templomba, de kész voltam minden csekély akadály miatt odahaza maradni. Például nyáron, amikor meleg volt és apa nem látta, nem is mentem el a vasárnapi szentmisére. Aldozni is mentem, de legtöbbször, mert kellett. Néha, amikor a „hangulatom” vitt. A vallásos gyakorlatokat gyáva-ságból is elhagytam. Nem mertem templom előtt keresztet vetni, sem evés előtt és után imádkozni. Vallásról szóló beszélgetésben nem mertem véleményemet nyilvánítani. Félttem, hogy kinevetnek... Ilyen gyöngye katolikus voltam. Most már fáj és iparkodom megjavulni.”

„Nagyon mélyre süllyedtem. Rossz társaság volt lakóhelyemen, de eleinte kerültem őket. Lassanként azonban megváltoztam és mind gyakrabban kerestem fel a társaságot. Több másvallású volt köztük és mindig nevetségessé tették az Egyházat. Ott akartam őket megint hagyni, de valahogyan úgy körülhálóz-tak, hogy akaratlanul is mindig közéjük mentem. Pár hét múlva már azt tapasztaltam, hogy már én is együtt csúfolódom velük a katolikus Egyházon. Ó, hová süllyedtem! Most valóban olyan katolikus

vagyok csak, hogy a nevem után odaírják: r. k. Igazán szégyellem magam!”

Ez még mindig nem a legmélyebb pontja a hűtlenségnek! A legmélyebb pontot ez a leány közelitette meg:

„Miért lenne bűn, ha egy katolikus leány evangélikus paphoz menne férjhez? Hiszen az evangélikusok is éppúgy imádják az Istent, mint mi, csak a tanításuk más egy kicsit. Sokat mozgok evangélikusok között, voltam a templomukban is és valahogy nem éreztem, hogy ez tőlem távoleső vallás. Ez talán azért van, mert szüleim elváltak és az én édesanyám másodszor evangélikushoz ment férjhez, és így körülvesznek az evangélikusok . . . És miért menjen az ember templomba, ha nincs kedve? Nem értékebb, ha valaki öt percig bensőségesen beszél az Úrral, mintha egy misét végighallgat és közben máson jár az esze?”

Ó, neked fogalmad sincs a katolikus vallás szépségéről, mélységéről. Te a felületesek csoportjába tartozol. Ezért mindegy neked ez vagy az a vallás. Templom vagy erdő. Egyházi házasság vagy válás és egyházilag érvénytelen házasság. Onző vagy, aki a templomba is csak akkor akarsz menni, amikor hangulatod . . . kedved van! — És ne haragudj, de kicsit butus is vagy, hogy nem látod meg a vallások közötti nagy különbségeket! Hogy nem veszed észre, mennyivel többet ér a szentmise, mégha néha akaratod ellenére el is szórakozol, mint az az öt perc otthon! Hát hogyha még buzgón veszel részt a szentmisén!

Te nagyobbra születted! Meg kell változnod!

Csak mélyedj el a katolikus vallás szépségeiben. Tanulmányozd szent hitünket! Akarj hős lenni! Kérd a Szentlélek Úr Isten erejét és tedd meg azt, amit egyik leány megtett, az, aki a többi leánnyal már kicsúfolta az Anyaszentegyházat.

Tudod, mit tett?

„Gyónni mentem. Megkérdeztem a lelkiatyám-

tól, hogy mihez is kezdjek? Tanácsát pontosan betartottam. Újra napiáldozó lettem. Az Úr Jézus megerősített! Most már nem kell az a rossz társaság. Már egészen más vagyok!”

EGY KUZDELEM.

„Vegyesházasságból születtem, de katolikusnak kereszteltek. Saját hibámon kívül, tévedésből az evangélikusokhoz küldtek. Csak jó későn vették észre a tévedést. Már nagylány voltam, amikor a katolikus iskolába kellett járnom. Attól kezdve katolikusnak „kellett” lennem. Az első percben megfogadtam: Makacs leszek, mondhatnak nekem bármit, úgysem igaz, úgysem hiszem, nem akarom hinni! Csukott szemmel jártam a templomba, süketen hallgattam az előadásokat, a prédikációt. Ha csengettek úrfelmutatásra, nem térdeltem le, csak egy kicsit lejjebb csúsztam a padban. Amikor a hittant tanították, nem akartam odafigyelni. Ha fel kellett mondanom a leckét, értelem nélkül lehadartam. Gyűlöltem mindenkit, aki csak katolikus volt. Kigúnyoltam a papokat. Kigúnyoltam még a „Máriájukat” is. Imádkoztam a jó Istenhez, de azért, hogy tartson meg engem az evangélikus hitben; ne engedje meg, hogy meg tudjanak nyerni a katolikusok.

Álmatlan éjtszakák követték ezt az ellenállást. Lelkemben már ott szunnyadt a beismerés: mégis csak a katolikus vallás az igaz vallás. De ellenálltam. Már megszólalt egy belső hang is: hiába minden erőlködésed, előbb-utóbb be kell vallanod, hogy tévedtél, hogy az igazság a katolikusok oldalán van. De nem mertem ezt még magam előtt sem bevallani. Másfél évig tartott ez az állapot. Lassanként kezdtem gondolkozni, mit is csinálok én. Mit is kaptam én a jó Istentől? Alkalmat adott arra, hogy megismerjem az igazságot, és én minden erőm-

mel ellenálltam... Azután vágy ébredt fel bennem az igaz világosság után. Másképp kezdtem imádkozni: Uram, mutasd meg végre az igaz utat, adj erőt, hogy követhessem! Az eredmény az lett, hogy komolyan tanulmányoztam hitemet. Megszerettem vallásomat. És egészen átadtam magam az édes Jézusnak!

Még nincs sok ideje annak, hogy katolikusnak mondhatom magam, hogy vasárnaponként szívvvel eljárók szentmisére, hogy együtt védelmezem a támadók ellen az igaz, az ősi vallást. Most nagyon boldog vagyok! Van vallásom, van lendületem, van Szűzanyám! Jóvá akarom tenni makacsságomat! Úgy akarok kitűnni, ahogy húzódoztam. Úgy akarok küzdeni, ahogy ellenálltam!"

Ebben a leányszívben van öntudatosság! Ez nagyon jól látja, tudja, hiszen átélte, hogy mit nyert a katolikus hittel! Imája nem volt hiábavaló! A Szentlélek Úr Isten értelmét megvilágosította, akaratát megerősítette, hőssé alakított!

Kérd te is a Szentlélek Úr Istent, hogy te is öntudatos, büszke katolikus légy!

„UJJONGANI SZERETNÉK!”

„Már többször átgondoltam azokat a nagy ajándékokat, melyekben engem a katolikus Anyaszentegyház részesít. És ilyenkor ujjongani szeretnék! Igen, ujjongani szeretnék az örömtől, hogy katolikus vagyok. Másvallásúak között élek és bizony már sokszor ütöttek rajtam, hogy katolikus vagyok. De hálát adok a jó Istennek, hogy ezt megengedte. Mert itt ismertem meg vallásom nagy jelentőségét, és azóta tudom igazán értékelni azt a mérhetetlen kincset, melyben az édes Jézus részesített azáltal, hogy katolikusnak szülehettem. Így sokkal jobban ragaszkodom vallásomhoz, mint eddig. Otthon kevésbé voltam buzgó, sőt sokszor lanyha. Itt az is segít a vallásos életemben, hogy meg akarom mu-

tatni a leányoknak, milyen is a modern katolikus nő.”

„Csak most, körülbelül két éve eszméltem arra, mit is jelent katolikusnak lenni. És azóta büszkén gyakorlom vallásomat. Már senkitől sem félek. Örülök, ha másnak is példát adhatok. Mert annak csak örülhetünk, ha minél többen szeretik az édes Jézust. Az csak az emberek javára szolgál, ha minél gyakrabban száll az ima az égbe, ha sokan mernek imádkozni. Csak hősiebbek lesznek az emberek, ha tudnak magukon uralkodni és mondjuk, egyszer egy héten nem esznek húst, máskor, ha nehéz is, misére mennek. A katolikus vallás a mellett, hogy az Úr Jézus és a Szűzanya szeretetét szívünkbe csöpögteti, még hőökké, gerincesekké is nevel. Így igazán nagyon sokat köszönök az Egyháznak. Ezért gondolom, hogy a vallásos, bátor katolikus leány sokkal többet ér, mint az okos, szép, de vallástalan nő.”

„Én nem tudom eléggé megköszönni a jó Istennek, hogy katolikus leány lehettem. A mi vallásunkban annyi a harmónia, a szépség, hogy azt ki sem lehet mondani. Melyik vallás adja meg a leányoknak a büntől való mentesség nagy élményét? A gyónást semmiért sem adnám. Utána tudom, hogy tiszta és hófehér vagyok. És még a gyónásnál is mélyebb boldogság a szentáldozás! Amikor az édes Jézus maga jön a szívembe. Nemcsak jelképként, hanem valóságosan is! Istenségével és emberségével! — Boldog vagyok, hogy a Szűzanyát is tisztelhetem, szerethetem. Ez oly természetes, hogy már ez is a katolikus Egyház igaza mellett dönt. Itt a házasság is szentség! Szentség, vagyis kegyelmek forrása, hogy nagy hivatásunkat be tudjuk tölteni. És ahogy a katolikus Egyház egész életünkön át segít, ösztönöz a jóra, úgy a halálunk óráján is mellettünk áll. A legfontosabb percben védelmet, biztonságot nyújt! Nem, nem tudom eléggé megköszönni a jó Istennek ezt a végtelen kegyelmet.

Ezt mindenütt bátran hirdetem is. Azért fogadtam a Szentlélek Úr Istent a lelkembe. Ó, bár mindenkit ilyen öntudatosná, ilyen erőssé tehetnék!"

Látod, ezek öntudatos leányok!

Légy te is öntudatos! Örülj, hogy katolikus vagy!

Légy büszke arra, hogy te többet adhatsz a jó Istennek, hogy több parancsot tartasz meg, hogy mindig hófehér a lelked, hogy többet imádkozol! Járj csak emelt fővel — de ugyanakkor légy alázatos is, mert ez a jó Isten ingyen ajándéka volt, kitüntetés!

Úgy háláld meg, hogy öntudatosan, bátran, büszkén és pontosan gyakorlod hitedet!

„ERŐSNEK ÉRZEM MAGAM!"

A katolikus öntudat, a bátor hitvallás csak egyik adománya a Szentlélek Úr Istennek. Az öntudat testvére az apostoli lendület. Ha valaki öntudatos katolikus, az mindjárt apostol is. A kettő együtt jár.

Mert ha te belátod, élvezed a katolikus vallás szépségét, mélységét; ha tudod, hogy ez a legboldogítóbb és egyedül üdvösségre vezető, akkor mindent megteszel azért, hogy szeretteid, sőt minél több ember is megismerje ezt a vallást és így eljusson az igazi boldogságra. Ez természetes!

Azért pünkösdi ünnepkörében apostoli buzgóságodról is lelkiismeretvizsgálatot kell tartanod. Az apostoli tüzet föl kell gyullasztanod lelkedben! Arra kell törekedned, hogy mindenkre hatással légy, hogy minél több lelket előre segíts, akár a vallásos élet gyakorlataiban, akár a katolikus vallás megbecsülésében.

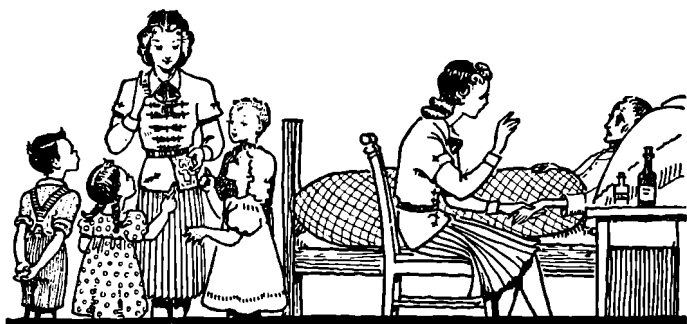
Légy éber, vedd észre, hol és hogyan apostolkodhatsz!

Figyeld csak meg így az alábbi eseteket:

„Édesapám és bátyám evangélikus, édesanyám katolikus, de nem sokat törődik hitünkkel. Isten kegyelméből én megerősödtem vallásomban és most, hogy kis húgom már kezd gondolkozni, lassan-lassan beléoltogatom mindazt, amit megtanultam és megszerettem. Így akarom édesanyám mulasztását pótolni. Azt szeretném, hogy ő is öntudatos, erős katolikus legyen. — A multkor történt, hogy egyik kisebb leánynál rossz könyvet láttam. Szeretettel odamentem és megmagyaráztam neki, hogy ezt ne olvassa. Kissé határozott is voltam és a könyvet is elkértem tőle. Láttam a leány szeméből, hogy hálás, meg is köszönte, de barátnőim, akik látták az esetet, kifogásolták, hogy nekem ilyenhez semmi közöm. Kell a kislánynak szórakozás. De én megvédtem magam. Megmondtam, hogy én is felelős vagyok lelkéért. Szórakozásáról pedig gondoskodom. És másnap jó könyvvel szereztem neki örömet.”

„Ismertem egy öregembert, aki mindig a Népszavát olvasta. Addig könyörögtem és beszéltem neki, míg az Új Nemzedéket vette meg. Iskolánkban sokszor volt vita katolikusok és reformátusok között. De nem ijedtem meg. Egyszer valakivel az áldozásról beszélgettünk és a végén azt mondta: „Boldog lennék, ha én is így áldozhatnék!” Azonban a harc tovább folyt kettőnk között és lassan arra terelődött át minden, hogy melyikünk tud jobb lenni. Jópéldával, kedvességgel, öntudatos hitélettel küzdök tovább... Nyáron a gyerekekkel játszom. Szentképeket mutatok nekik és megmagyarázok sok mindent. Már tudják, hogy nem szabad hazudni, veszekedni, mert ez a Jézuskának nagyon fáj. — Megtúdtam azt is, hogy a szomszédunkban egy öregasszony nem akar gyónni, pedig már nagyon beteg. Többször meglátogattam és a vége az lett, hogy kérte a tisztelendő urat.”

Sokszor nem látszik a siker. Sokszor akármenny-

nyit is dolgozol, reménytelenül abba kell hagynod a külső küzdelmet, mert akit te meg akarsz változtatni, nem enged. Te ilyenkor se add föl a harcot! Folyamodj a leghatásosabb fegyverhez: az imához. Az is siker, ha legalább halálos óráján megtér! És ezt ki lehet könyörögni!

Egyik leány, akit az apostolkodásra buzdítottam, ezt írta: „Olyan erősnek érzem most magam erre a szép feladatra!”

Ugye, te is így gondolkozol! Ezután buzgó apostol leszel!

ÚRNAPJA.

Már nagyon jól ismered a katolikus leány lelkületét. Tudod azt is, hogy a legfontosabb az apostolkodásban a jó példa. Légy százszázalékos katolikus! Ez a legjobb apostolkodás! Vagyis merd mások előtt is bátran gyakorolni hitedet! A parancsok: mise, böjt stb. betartása a példaapostolság legelső kelléke. A második az, hogy elveid legyenek egészen katolikusok. Ha tehát vitatkoznak a vallásról, papokról, házasságról vagy más, vallást érintő dolgokról, te mindig katolikus módon szólj a vitába. Ha emberi gyarlóságból a hibákat el is kell

néha ismerni, véd meg úgy, mintha testvéred vagy nővéred tévedett volna. De mutasd meg azt is, hogy a katolikus leány senkit sem akar elidegeníteni, hanem megmenteni az igazság számára.

A példaapostolságnak harmadik módja egyéni erényéleted. Tűnj ki a szeretetben, a tisztaságban, a kedvességben! Lássa mindenki, milyen kiegyensúlyozott a katolikus leány! Sok könyv áll rendelkezésedre az egyes részletkérdésekben. Időnként egy-egy erényt sajátíts el, hogy lelked szebb, értékesebb legyen és egyúttal másokkal is megszereted a katolikus vallást! Hiszen apostol is vagy!

Az apostoli gondolatot szolgálja az Úrnapja is. Elsődleges célja ugyan az eucharisztikus Jézus iránti hódolat, de ugyanakkor nyilvános hitvallás is, bizonyossága annak, hogy mi az eucharisztikus Úr Jézust nagyon szeretjük. Vagy nem hódolat-e az, hogy szinte az egész község, város, ország, világ Úrnapján ünnepélyesen kivilágított ablakokkal, virágdísszel, felvonulással hitet tesz az Úr Jézus mellett? Az Úr Jézus, az eucharisztikus Jézus diadala ez! Természetes, hogy te is ott vagy az édes Jézus hódolói között! Természetes, hogy te is a sorba állsz és a világért sem korzózol és úgy bámulod a híveket, hanem te is részt veszel a tiszteletadásban! Ezután mindig! Hacsak lehetőség van rá!

Arra is gondoldj Úrnapján, hogy ez egyúttal apostoli küldetés, kiállítás is. Amikor nyíltan ki mered mutatni mindenki előtt, hogy hiszsz! Be mered vallani, hogy a vallásosabbak közé tartozsz! Tanúbizonyosságot teszel a mellett, hogy a vallást nem szabad a templomba szorítani, hanem az szorosan összefügg az élettel!

De részvételed a körmeneten akkor lesz hódolat és hitvallás, ha nem fecsegsz, hanem valóban énekelsz az Úr Jézus tiszteletére vagy imádkozol. Ha elmélyedve elmélkedel az édes Jézus nagy szeretetéről! Az Oltáriszentség mély titkait átgondolod stb., stb.

Úrnappa és egész nyolcada az édes Jézus eucharisztikus szeretetét dicsőíti! Tehát Úrnapját úgy üld meg, hogy az Oltáriszentségben lévő édes Jézust nagyon szeresd! Ezen a napon áldozzáll Fogadd szívedbe Őt! Köszönd meg, hogy önmagát adja neked mindannyiszor, ahányszor csak akarod. Mondj hálát végtelen szeretetéért, hogy mindig közöttünk van! Menj el, hacsak lehet, egyszer külön is a templomba szentséglátogatásra, beszéljess el az édes Jézussal! Ő mindig vár reád! Mindig hív: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve és én felüdítelek titeket!”

Úrnapjának jelentősége sokoldalú és fontos. Fel kell újítanod az Oltáriszentség iránti hitedet, szeretetedet! Ezt ki kell mutatnod! Az apostolkodás tüzeit is élesztened, fokoznod kell!

Oltózz fel tehát ünneplőbe!

Légy rajta, hogy mindezen feladatoknak minél pontosabban és bensőségesebben eleget tégy!

AZ ELFELEJTETT SZERETET.

Alacoque Szent Margit írta:

„Egyszer Úrnap nyolcada alatt a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt térdeltem. Az én Istenem szeretetének túlárado kegyelmeiben részesített. Égtem a vágytól, hogy valahogyan viszonzozzam azt és szeretetért szeretetet nyujtsak. Ő így szólt hozzám: „Nagyobb szeretetet nem tanúsíthatsz irántam, mintha megteszed azt, amit már annyiszor kértem tőled.” Majd feltárta előttem isteni Szívét: „Ime, a Szív, amely annyira szerette az embereket, hogy semmit sem kímélt, hanem kimerítette és felemésztette magát, csakhogy szeretetét irántunk kimutassa. Viszonzásul a legtöbb embertől csak hálátlanságot tapasztalok a tiszteletlenségekben, a szentségtörésekben, hidegségekben, megvetésben, amellyel en-

gem a szeretet e szentségében illetnek. De legjobban az fáj nekem, hogy azok a szívek is, amelyek nekem szentelték magukat, így bánnak velem. Azért azt kívánom tőled, hogy az Úrnapi nyolcada utáni pénteket Szívem tiszteletére külön ünneppé avassák, a hívek e napon járuljanak a szentáldozáshoz és ünnepélyes megkövetés által szerezzenek elégtételt Szívemnek mindazért a méltatlanságért, amellyel illetik, mialatt az Oltáriszentség az oltárokon ki van téve. És én megígérem neked, hogy Szívem kitágul, és isteni szeretetének áldásait bőségesen árasztja ki mindazokra, akik neki e tiszteletet megadják és azon iparkodnak, hogy azt mások is megadják." (Ime, a Szív. 11. old.)

Azóta az Úrnapi nyolcadát követő pénteket az Egyház bensőséges szeretettel üli meg. A külső ünneplést legtöbbször az utána való vasárnap szokták megtartani. A hívek milliói hódolnak e napon az isteni Szív előtt. Világszerte följárulják magukat az emberek az Úr Jézus szent Szívének. Nemcsak egyesek, hanem a családok, községek, városok, országok is. Te is már bizonyára nem egyszer följárultad magad a Szent Szívnek!

Minden Jézus Szíve ünnepén meg kell ezt ismételned!

És még ennél többet is kell tenned!

Ha az Úr Jézus megszólalna most, bizonyára fájdalmasan panaszkodna, hogy mennyien viszonzák hálátlansággal végtelen szeretetét! Hányan mennek el hidegen, közömbösen a templom mellett! Hányan lépnek be a templomba, de ott úgy viselkednek, olyan tiszteletlenek, mintha nem is volna jelen az Úr Jézus! Hányan áldoznak szentségtörően! Hogy fájhat mindez az édes Jézusnak!

Az Úr Jézus azt kívánja tőled is, hogy némiképp elégtételt szerezz Szívének mindezért a méltatlanságért! Engesztelned kell az Úr Jézus szent Szívét az Oltáriszentségben!

Evvel az engeszteléssel mutatod meg igazán,

mennyire szereted Őt. Evvel a belső szeretettel még szorosabban hozzákapcsolod szívedet az isteni Szívhez. Még jobban az Ővé leszel, Ő még bensősegebben szeret majd téged, vigyáz rád! Milyen boldogság is lesz számodra, amikor te ezt a végtelen jó Szívet mások helyett is szeretheted! Milyen örömet jelent majd, ha megsúghatod neki a templom csendjében, — talán épp egyedül leszel ott — hogy mindazok mulasztását akarod most pótolni, akik hidegen távolmaradnak! Mennyi áldásban részesülsz, ha gyakrabban is áldozol és annak a legszentebb Szívnek, mely szíved mellett dobog, megmondod, hogy nagyon szereted és engesztelni akarod Őt ezrek és ezrek hűtlenségeért!

Az elfelejtett Szeretetet szeresd engesztelő szeretettel!

Akkor az isteni Szív viszont úgy szeret majd, hogy egész életre boldogít téged!

A SZÍV APOSTOLA.

Amikor az Úr Jézus Szívét szereted, akkor tulajdonképen magát az édes Jézust szereted, csak kiemelve az Ő Szívét, mint jóságának, szeretetének jelképét, szimbolumát. — Amikor pedig így Jézus szent Szívén át az Úr Jézus szeretetét, önfeláldozó jóságát figyeled, akkor ismered meg legjobban és leggyorsabban magát az édes Jézust, aki maga a szeretet, és a katolikus vallást, mely tulajdonképen a szeretet vallása. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a Jézus Szíve-tisztelet a katolikus vallás lényegét emeli ki, és pedig az Úr Jézust, nála is a szeretetet. Mindezt azért, hogy bennünk is föllángoljon a szeretet lángja az Úr Jézus iránt.

Ez az oka annak, hogy a Jézus Szíve-tisztelet olyan gyorsan és oly hatalmas méretekben terjedt el. Ez a magyarázata annak is, hogy miért szeretik az emberek annyira ezt az ájtatosságot. Ezekből

viszont már sejtethed, hogy neked a Jézus Szívetisztelet apostolává kell válnod. Mindenre késznek kell lenned, hogy az Úr Jézus szent Szívét minél többen, minél jobban megismerjék, megszeressék, valami módon tiszteljék!

Az Úr Szívét magában véve is tisztelni kell. De még külön is annyi kegyelmet ígért, hogy kár volna ezektől távoltartani az embereket. Figyeld csak meg, mennyi áldással jár ez a tisztelet az Úr Jézus külön ígérete folytán:

1. Megvigasztalom őket szenvedéseikben.
2. Megadom nekik mindazokat a kegyelmeket, amelyekre állapotuk szerint szükségük van, minden szükségükben segítségükre sietek.
3. Egyesítem a megosztott családokat, családjukban békességet szerzek.
4. Biztos menedékük leszek életükben, de főképp haláluk óráján.
5. Minden dolgukat, vállalatukat megáldom.
6. A bűnösök Szívemben az irgalom forrására, tengerére találnak.
7. A lanyha lelkek buzgóbbá válnak.
8. A buzgó lelkek még nagyobb tökéletességre emelkednek.
9. Azoknak, akik a lelkek megmentésén dolgoznak, olyan erőt adok, hogy még a legmegrögzöttebb bűnösöket is megtérítik.
10. Megáldom a helyeket, ahol Szívem képét felfüggesztik és tisztelik.
11. Szívem határtalan irgalmasságában megígérem neked, hogy Szívem mindenható szeretete megadja a végső töredelem kegyelmét mindazoknak, akik kilenc egymásutáni hónap első péntekén megáldoznak. Nem hálnak meg kegyelmem nélkül, sem a nekik szükséges szentségek vétele nélkül. Isteni Szívem biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban.
12. Nem engedem elveszni azokat, akik ezt az ájtatosságot terjesztik és buzgóságuk mértéke szerint megszentelem őket!

Mennyi jót tehetsz tehát, ha a Szent Szív apostola leszel. Ha arra törekszel, hogy szeresse, tisztelje, engesztelje Öt mindenki!

Az apostolkodásért te is nagy jutalmat kapsz. Az utolsó ígéret épp neked szól! Minél buzgóbb leszel, Jézus annál jobban kitüntet majd kegyelmeivel!

Dolgozzál tehát sokat!

A Szent Szívért és a lelkekért!

KÉT APOSTOL.

Június 29-én van a két legnagyobb apostolnak, Péternek és Pálnak az ünnepe. Fontos nap ez és elmélkedési anyagban nagyon gazdag. Két olyan emberről emlékezik meg az Egyház, akik életükkel, egyéniségükkel, alkotásaikkal messze kimagaslanak a többiek fölött. Emberóriások ők! Tündöklő példaképek. Élettörténetük háromban megegyezik: hősiességük előtt nagy hibába esnek, Jézusért végtelenül lelkesednek, annyira, hogy életüket is főládozzák érte.

Szent Péter nyíltan megtagadja Jézust, mert féltette életét. Amikor hitvallást kellett volna tennie, akkor gyáván eltagadja, hogy valaha is ismerte Öt. — Szent Pál pedig szinte gyűlölettel eltelve üldözi a keresztényeket, megkötözve börtönbe hurcolja őket, mert nem szívleli sem a keresztényeket, sem Krisztust.

Mindketten megtérnek. Mindketten megsiratják előbbi bűnüket. Mindketten lángoló szeretetre gyuladnak az Úr Jézus iránt. — Figyeld csak meg, hogy a gyáva Péter milyen hős lett, milyen bátor! Amikor Jézus nevében meggyógyította a vakon született férfiút, számonkérték ezt tőle. Ő pedig többek között ezt felelte: „Ha mi ma beteg emberen véghezvitt jótétemény miatt kerülünk ítélkezés alá,

vegyétek tudomásul mindnyájan, ti és Izrael egész népe, hogy a mi Urunknak, a názareti Jézus Krisztusnak neve által, kit ti keresztre feszítettetek, kit Isten felámasztott halottaiból, őáltala áll ez itt előttetek egészségesen. Ez az a kő, melyet ti mint építők elvetettetek, mely szegletkő lett, és nincsen üdvösség senki másban. Mert más név nem is adatott az embereknek az ég alatt, amelyben üdvözülnünk kellene... Itéljétek meg, vajjon igazságos volna-e az Isten színe előtt inkább tirátok hallgatni, mint az Istenre, mert lehetetlen nekünk, hogy el ne beszéljük, amiket láttunk és hallottunk! (Ap. Csel. 4, 8—20.)

Olvasd még el Szent Pál lelkesedését Krisztusért: „Mi ugyanis nem önmagunkat prédikáljuk, hanem Jézus Krisztust, a mi Urunkat; önmagunkat pedig mint a ti szolgáitokat Jézusért! Mindenben nyomorúságot szenvedünk, de nem szorongat semmi; bizonytalanságban vagyunk, de nem esünk kétségbe; üldözést szenvedünk, de el nem hagyatunk; mindig hordozzuk testünkön Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön. Mert mi, akik élünk, mindig halálra adatunk Jézusért, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen a mi halandó testünkön!” (II Kor. 4, 5—12.)

Hitüket, szeretetüket, lelkesedésüket pedig vértanúhalállal pecsételték meg. Mindketten hitükért, Jézusért haltak meg. Egyiket keresztre feszítették, másikat lefejezték.

Az apostolvértanúk ünnepével szeretném lezárni ezt a gondolatkört, amely az apostolkodás gondolatát tárta eléd. Úgy gondolom, hogy ennyi ünnep, ennyi elmélkedés elég arra, hogy te is hős légy, — még ha eddig talán félénk és bűnös is voltál. Légy hős, akiben ott ég az édes Jézus iránti szeretet, ott lobog a Szentlélek Úr Isten által gyújtott tűz, a hősi lelkek tüze! A pünkösdi ünnepkör minden napja ezt a gondolatot vesse szívedbe: Öntudatosan modern és önfeláldozóan apostoli leánynak kell

lennem! Szívemben mindig égnie kell a Szentlélek-
gyújtotta lángnak, hogy teljesüljön az Úr akarata:
„Ti vagytok a világ világossága!”

MUNKAÉV VÉGÉRE.

Valamikor június 29-én fejezték be az iskola-
évet.

Ez a nap és általában egy-egy nagyobb munká-
nak befejezése mélyebb benyomást szokott hagyni a
szívekben. Egyiknek lelkét boldog meglegedés tölti
el, mert munkáját, küzdelmes szorgalmát elismerték,
megjutalmazták. A másik már kevésbé mosolyog,
mert nem érte el a várt eredményt, sőt talán a
sikertelenség miatt el is keseredik.

Bárhogy van is, érdemes röviden visszatekin-
teni a múltba, rövid lelkiismeretvizsgálást végezni.
De nem ám az önzés furcsa szemüvegén át, mert az
mindent eltorzít és semmit sem használ, sőt árt. Így
ugyanis megszokjuk, hogy minden sikertelenségért
mást okoljunk, magunkat pedig mindig mentegetjük.
Az előhaladásnak, a sikernek, a győzelemnek első
feltétele, hogy hibáinkat, gyöngeségeinket ön-
magunk előtt is elismerjük.

Amikor tehát a munka után hálaadást végzel
a vett jókért, akkor tekints szívedbe is és a bánat
fölkeltése mellett tégy erős fogadást, hogy a jövő-
ben még erősebb akarattal küzdesz hibáid és gyenge-
ségeid ellen. Ha pedig boldogság honol szívedben,
ígérd meg az Úrnak, hogy hasonló buzgósággal
dolgozol ezután is mindig.

Munka után édes a pihenés — mondja a köz-
mondás. De azt is mondja: A jóból is megárt a sok!
Sok leány csak az elsőt tartja szem előtt, ezért a
teljes tétlenségnek adja át magát és nem is veszi
észre ennek nagyon súlyos következményeit. Sok
leány év közben és munkahelyén szépen dolgozik, de

otthon mindent másra hárít át. Otthon kényelmeskedik, nem is veszi észre jó édesanyjának, testvéreinek, az alkalmazottnak fáradságát. A pihenésben annyira megy, hogy lelkével sem törődik semmit, imádságait elhagyja, sőt még vasárnap sem megy mindig szentmisére. A pihenés, az erősödés ürügyével áztatja magát, amikor pénteken húst eszik. Viszont amikor talán bűnös szórakozásról van szó, akkor semmi megerőltetéstől sem riad vissza.

A munka után így elhagynod magad nem szabad. Az üdülés nem jelent tétlenséget és lelkiismeretlenséget, hanem pihenést és szolid elfoglaltságot! A szeretetből, kedvességből végzett munka, kisegítés sokkal jobban fölüdít, mint az önző tétlenség. Az Istennel, az édes Jézussal való meleg kapcsolat sokkal jobban megnyugtat, mint a parancsok elmulasztásával járó lelkiismeretfurdalás. Sokaknak idege nem a munkában, hanem az úgynevezett szórakozásban, üdülésben őrlődött fel és ment teljesen tönkre.

Az előbb beszélgettünk az apostolkodásról. A legfontosabb apostolkodás a jó példa, vagyis a meggyőződéses, vallásosságból fakadó öntudatos, mosolygós élet, mely a munkában és a szórakozásban is megtalálja a kellő mértéket.

Igy élj!

Igy apostolkodsz és pihensz is!

ISTEN ÉS A TERMÉSZET

Jelige: Meggyőző erővel hiszek!

„KERESEM AZ ISTENT!”

„Keresem az Istent — írja egy leány. — Vágyódom a magasságokba. Vágyódom a mélységes, bensőséges, gyermeki hit után! Édesanya nélkül rőttem fel. Édesapám szabadgondolkodó, sohasem beszélt gyermekeinek Istenről. Sajnos, iskolai hittanulásom sem vezetett mély, igaz vallásosságra. Ez kimerült a szószerinti magolásban és a jó jegyért való törtetésben. Mélyebbre nem néztem. (Hány leány tanul csak így!) Ezért üres maradt a szívem. És az élet vihara most a hitem ingatja meg. Pedig azóta már sokat olvastam. Közben rájöttem, hogy bennem két ember lakik, az egyik az a tökéletesen hívő, tiszta, mosolygó, napsugaras; a másik pedig az örökké kutató, küzdő, Istent kereső leány. Most valahogy állandóan bizonyítanom kell magamnak Isten létét. Pedig valamikor nagyon is vallásos voltam. Sőt olyan lelki átéléseim voltak, hogy most

csak tiszteletteljes emlékezéssel gondolok vissza rájuk. Most csak tétovázom. Csak keresem az Istent. De nem a szentek önsanyargató útján akarom megtalálni, hanem a nagy elmék útján, hogy lássam Isten létét, lássam Isten nagyságát, lássam és kényszerüljek leborulni és mondani: „Én Uram, én Istenem!”

Azt mondja a közmondás: Aki nem tud imádkozni, menjen a természetbe! Én azt mondom, ha nem hiszel és hinni akarsz, nézz körül a gyönyörű természetben! Mert a pogány bölcs, Plato szerint is „A természet Istennek az emberekhez intézett levele.” Levél, mely Isten mellett bizonyít.

A nagy természettudós, Linné, akiről bizonyára sokat hallottál, aki legjobban ismerte a virágokat, a növényeket, azt mondotta: Láttam Istent átmentében. Beethoven, a világ legnagyobb zeneköltője pedig hitét énekbe, dallamba öntötte: „Dicsóít Téged, nagy égi Teremtő, a mindenség nagy, szent dala: az ég, a föld, a csillagok ezre...”

Petőfi is a természetben látja Istent világosan, azért írta ezt:

„Imádlak, Isten, most tudom, ki vagy.
Sokszor hallottam és sokszor kimondtam,
De nem értettem nevedet.
A nagy természet magyarázta meg
Hatalmad és jóságodat...
Dicsértessél, dicsértessél örökre!
Imádlak, Isten, most tudom ki vagy!”

(Az apostol.)

Assisi Szent Ferenc botjával megütötte a virágok fejecskéjét és azt mondotta: „Ne kiabáljatok! Ugyis tudom, hogy van Isten!”

Keresed az Istent?

Akkor indulj el a nagy lelkek útján! Menj a természetbe! És megtalálod. Épp nyár van. Az emberek ilyenkor pihennek, nyaralnak, üdülnek. Te is kipihened a fáradságot. Rétek terülnek eléd. Virá-

gok mosolyognak feléd. Az erdő sűrűjében madárka után leselkedel, amíg az őzike ijedve téged szemez. Kis patakhöz érsz, leülsz a pázsitra. Elmerengsz és az úszó felhőket figyeled. És azon túl is messze, messze az Istenre gondolsz. Talán eszedbe jut Petőfinék előbb idézett verse: „Imádlak, Isten, most tudom, ki vagy!”

Ha így töltöd a nyarat, ha így járod majd mindig a természetet, megtalálod, megismered az Istent. Viszont nyaralásodban is öröme lesz az Istennek és mindez megszépíti életedet. Isten jóságának derűje bearanyozza lelkedet és a szép természetben nem egyszer dal ébred szívedben!

GONDOLKOZZÁL ÉS HISZEL!

Egyik modern afrikai kutatóról mondják, hogy lenézte, lesajnálta és hamis elvekkel ki is oktatta egyszerű afrikai szolgáját, amikor imádkozni akart.

„De, uram, — mondja a néger — nézz körül a természetben, lásd a csillagokat, nézd a napot, ezt a sivatagot. Ezek maguktól nem lehettek! Valakinek kellett alkotni, elrendezni őket!”

„Oktalanság, — felelte az — majd ha annyit tanulsz, mint én, belátod, hogy ehhez nem kell Isten. Máskép is meg lehet magyarázni mindent.”

Estefelé a kutató mind sűrűbben látja az oroszlánok lábnyomait. Aggódni kezd és biztatja szolgáját, hogy idejében a szállásra érjenek.

„De, uram, miért félsz, miért vagy izgatott? Igazán nincs okod rá!”

„Hát te nem veszed észre a lábnyomokat? Nem ismered a közelgő veszélyt?”

„Uram, hiszen az előbb mondtad, hogy a nyomokból semmi sem következik. Ha a nap és a madarak, te és én nem vagyunk az Isten hatalmának nyomai, akkor ezek sem oroszlánok nyomai. Ha olyan

sokat tanultál, akkor tudnod kell ezeket a nyomokat is másképp magyarázni. Ne siessünk tehát. Szeretnék én is olyan bölcs lenni, mint te. Magyarázd meg nekem, hogy jöhetett ide ez a nyom, ha nem járt itt oroszlán. És ha a nyomokból biztosan tudod, hogy itt oroszlán járt és ezt nem tudod letagadni, akkor miért tagadod le az Istent, aki bölcseségének és hatalmának nyomait itthagya a földön?"

Igen! Ez a nagy kérdés!

Ép elméjű, gondolkozó ember a természetben a bölcs Alkotó, Isten munkáját látja. Maga a természet bizonyossága Isten létezésének, úgyhogy akik látják a nagy világmindenséget és mégis hitetlenek, azok számára nincs mentség Isten előtt. Vagy oktalanságból vagy rossz akaratból tagadják az Urat.

Több leány a nagy természetben megerősödik hitében. Egynek szép levelét közlöm is:

„Valahányszor a természetben valami nagyot, szépet látok, akaratlanul a jó Istenre kell gondolnom. Egy esetre egészen különösen emlékszem. Gyönyörű idő volt. A világoskék mennyboltról édesen kacagott le a meleg napsugár. A madárcák szebbnél-szebb énekekkel dicsőítették a természet örök Alkotóját. A virágok pompás illatukkal, a mező selymes zöldjével, a folyó ezüstös habjával mind-mind azt dicsőítette, aki gondol ránk, aki minden évben újra meghozza a tavaszt. Egyedül álltam a Tisza partján és néztem a nyugodtan hömpölygő folyót, melyen a nyári napsugár táncolt. Ez mind úgy hatott rám, hogy akaratlanul is kezdtem mondogatni Berzsenyi költeményét: „Isten, kit a bölcs lángesze föl nem ér, csak titkon érző lelke óhajtva sejt, léted világít, mint az égő nap...” Aztán önkénytelenül is imára kulcsoltam kezem, föltekintettem Atyámhoz az égbe és imádkoztam: Isten, ki ezt a sok mindent alkottad, aki így szeretsz minket és ily hatalmas vagy, dícsértessél és áldassál mindörökké! Ekkor és mindig, ha a természetben vagyok, olyan meggyőző erővel érzem a mindent alkotó Istent, hogy ha valamely

áltudós áltudománnyal be is bizonyítaná, hogy nincs Isten, vagy ha hittagadásra kényszerítenének, akkor is hinnék és kész lennék meg is halni ezért a hitemért. Mert oly világosan látom: ezt csak Isten teremthet!”

Ezt az igazságot nemcsak ez a leány állapítja meg, hanem minden mélyen gondolkozó ember, első sorban a nagy tudósok. Ma a véletlen, az ősnemzés, a darvinizmus stb. már csak az áltudomány menedéke! A legutolsó század 300 legnagyobb tudósa közül 297 hitt az Istenben. A másik háromról nem tudjuk, hogy a tudás-e vagy a szabadabb élet tette-e őket hitetlenné!

„FÖLD ILYET NEM ADHATOTT!”

„Korán reggel a szőlőnkbe indultunk hárman. A nap még alig bontakozott ki a felhőfodrok közül. Harmatcsepp csillogott a fűszálakon. Vidáman siettünk az úton. Fölértünk egy kis magaslatra és itt csodálkozva álltunk meg. A nap királyi méltósággal szórta sugarait a fák közül. Ilyen nagynak még sohasem láttam. Csodálatosan szép volt! Továbbsiettünk és énekelve értünk ki a szőlőbe. Hozzáfogtunk a munkához. Dehogy is volt munka! Ilyen jól még sohasem szórakoztam. Mindannyian szerettük a verseket és ahogy dolgoztunk, egyikünk mindig verset mondott. Néztük a hamvas, szép szőlőt, a harmatcsepp is rajta gyöngyözött még és hallottuk a gyönyörű szavakat:

„Mind föld volt s földdé lesz megint.
Honnan veszik a csuda-szint,
a különféle zamatot?
A föld ilyet nem adhatott.
Csak földből nem lesz soha málna!
Földből a málnát kiszerette
a napnak forró csókos álma...”

(Mécs L.: Kóstolgatom a földet.)

Készen lettünk a munkával, megpihentünk az aranyló fák alatt a selymes fűben. A szél és a nap játszott a levelekkel. A színek csodás harmóniában voltak. És én tovább mondogattam a verset:

„Honnan veszik a csuda-színt,
a különféle zamatot?
A föld ilyen nem adhatott!”

Elgondolkoztam, elmerengtem és egyszerre világos lett előttem minden. Ott kint a fa alatt világos lett bennem az isteni nagy gondolat. Van, kell lennie Istennek!

Azóta tudás bennem a hit. Azóta kételkedni nem tudok. Azóta mindig a fülemben cseng: a föld ilyen nem adhatott! Vagy: a véletlen ilyen nem alkothatott! Azóta, ha süt a gyümölcsöt érlelő napsugár, ha dörög az ég és villámlik, ha szép fehér hópihéek hullanak, ha madárcát röpködni látok, ha csendesen susog a szél, mindig Istenre gondolok!”

Christián Oersted, az elektromagnetizmus felfedezője belső élményeit tudományos rövidséggel így fejezte ki: „Minden alapos természetkutatás — Istenhez vezet!”

Tehát a mélyen tekintő tudós, a magasszárnyalású költő, a tiszta leányszív, a józan ész együtt vallja a Szentírással: Van Isten!

SZÉP AZ ISTEN!

„Nyáron kint lakunk a tanyán, de ha lehet, mindennap elmegyek misére. Egyik gyönyörű nyári reggelén szobám ablakán bekandikált a napsugár bíborvörös fénnel és bevilágította az egész szobát. Harangoztak és a napocska egy sugarát pont a szememre irányította, mintha mondaná: eredj, hív az édes Jézus. Kiugrottam az ágyból, felöltöztem, siettem misére. A szép reggel Isten szépségét juttatta

eszembe, és ez egész nap lefoglalt. Mise után visszakerékpároztam a tanyára, segítettam az édesanyámnak és oly boldog voltam, mert tudtam, hogy az Úr Jézus is így segített a Szűzanyának. Ebéd után édesapám kihívott a szép természetbe. Örömmel ugrottam a nyakába, hogy megköszönjem már előre az élvezetet. Elgondolkozva haladtam kint apám mellett. Előttünk a végtelen róna, mellettünk egyik oldalon legelő, másikon egy kis patak csobog. A patak szélén nádas és fűzfák susognak, hátunk mögött messzire elmaradt a tanya. Gyönyörűség fogott el. Ismét az Istenre gondoltam. Mily szép minden, milyen szép lehet Ő! Egyszerű ének eltereli figyelmemet. Hallgatók. Kik énekelnek? A patakon túl meglátom az aratókat. Mily szép kép! Elnéztem és aztán továbbmentünk. Körülöttem mindenütt az Isten keze nyomát láttam. Az isteni Művész kezét, aki ilyet alkotott. És ha ez ilyen szép, milyen szép lehet maga az Isten! Lelkem az égbe szállt, és lélekben már is gyönyörködtem az Úrban!"

„Szeretem a természetet, főképp ha egyedül vagyok. Akkor élvezem is igazán. Nem kívánok nagy természeti csodákat, az egyszerű kis virág is megragadja lelkemet. Legtöbbször kimegyek a rétre. Tiszta, napsugaras nyári délután fogad. Nincs is más célja sétánnak, mint hogy gyönyörködjem a szép természetben és a természetén át meglássam Isten szépségét. Egy alkalommal különösen megragadott a természet, pedig nem volt körülöttem semmi változatosság. Egy kis virágos rét, letarolt szántóföld és a szemhatár végénél néhány akácfa, ennyi volt az egész. Én mégis nagyon szépnek találtam. Lehevedtem a fűbe, elnéztem a kis virágokat, bogarakat, madarakat. Olyan szépek voltak! A szín, a harmónia, a szépség egészen lekötött. Közben teljesen betöltött egy érzés, nem tudom leírni, csak annyit mondhatok róla, hogy közel, egészen közel éreztem magam a jó és gyönyörű szép Istenhez. Mintha Isten lett volna mellettem. Mintha az a virág, az a színes rét az Isten

kezének szépségét tükrözte volna vissza. És valami szeretet költözött szívembe. Ez az érzés egész nap, illetve egész délután eltöltött. Olyan könnyűnek, olyan jókedvűnek éreztem magam, mint a dalos madár."

Ó, mennyire igaz mindez! Ezért szeresd az Istent és keresd fel Őt sokszor azzal a gondolattal, amellyel Szent Ágnes égbe szállt: „Hozzád megyek, akit szerettelek, akit kerestelek, és aki után mindig is vágyódtam!"

JÓ AZ ISTEN!

„Nemrég történt, hogy magammal vittem kis barátnőmet az erdei Szűzanya-szoborhoz. Csend volt a kis erdőben, még a madarak sem csicseregtek, és mi ketten rózsafüzért imádkoztunk egyik más útra tért barátnőnkért. Mikor egy tizedet elmondtunk, kis nyöszörgést hallottunk a szobortól balra eső fa tetején. Mind a ketten odanéztünk, és ereinkben szinte megfagyott a vér, amikor nagy zajjal valami vörös, de nem tudtuk mi, leesik. A pillanat ekkor órának tűnt, és nem tudtuk, mi lesz... De ekkor a vörös gomolyag a fán megállt és ámuló szemünk gyönyörű mókust pillantott meg. Éreztük mind a ketten, hogy a jó Isten küldte nekünk azért, hogy megörvendeztessen minket a kis mókus játékával. Hangulatunk még áhítatosabb lett. Elhatároztuk, hogy sokat leszünk ezután a nagy természet ölén, a jó Isten közelében, hogy mégjobban megszeressük!"

„Kirándulni voltunk többen a Dunán. Mielőtt hazaindultunk volna, kimentünk a hajóállomásra. Leültünk a lépcsőkre, egészen a vízig és ott énekelünk. Az ég tele volt csillagokkal, melyeket a Duna hullámai megtízszereztek. A jó öreg Duna azonban a sima arcú fényes csillagocskákból ráncos arcú csillagokat csinált. A dal halkán szállt a társaság ajkáról.

Én csak hallgattam a Duna morájával összevegyült hangokat, néztem a csillagos eget, éreztem és tudtam, világosan tudtam, hogy van Isten. És az Isten jó, nagyon jó. Nagyon szeret bennünket! A szemem tele lett könnyel a mély érzéstől, és nagyon sokáig nem tudtam szólni, csak hallgattam, néztem és nagyon boldog voltam. El is felejtettem már, hogy hol vagyok, mikor szomszédom megérintette kezem: Hát te miért nem énekelsz? — Összerezzenem s nagyon tudtam volna haragudni. De most nem haragudtam. Olyan boldog voltam, hogy a szívem tele volt azzal az érzéssel: az Isten jó, az Isten szeret engem. Más érzésnek nem jutott hely aznap este szívemben.”

Mikor ezeknek a leányoknak vallomását olvastam, eszembe jutott a római katekizmus gondolata: Bárhová nézünk, akármire gondolunk, mindenütt az isteni kegyesség és jóság ragyog felénk. Mi az a földön, ami nem a jó Isten kegyes adománya? Ha pedig minden Isten ajándéka, méltányos, hogy a jó Istent szeressük és neki szívből hálát adjunk!

HATALMAS AZ ISTEN!

„Nagyon szeretem a természetet. Szeretem, mert szép. Szeretem, mert ha nézem, lelkembe valami nyugaltság, valami sejtés száll. Szeretem, mert föl-emel a hatalmas, nagy Istenhez.

Ha megállok egy ponton, a sík rónán, körülöttem virágok, vetés, fák látszanak addig, míg a kék ég rá nem borul a távolban a földre. Milyen nagy a természet, hogy az emberi szem nem hatolhat át rajta! Milyen nagy lehet az Alkotója, aki ezt a hatalmas nagy mindenséget létrehozta!

Multkor a hegyek között nyaraltam. A jó Istent ott éreztem magamhoz a legközelebb. A magas hegyeken, ahonnan a tavak, völgyek, városok olyan

kicsik, mint egy játékszer, ahonnan az emberek alig-alig látszanak, leborultam Isten nagysága előtt, aki ilyen hatalmasat tudott alkotni. Itt értettem meg, hogy milyen kicsi féreg is vagyok Isten végtelen fölsége mellett!

Ó Istenem! A te nagyságodat hirdeti minden, minden. Milyen hatalmas is vagy! Te teremtettél mindent! A hatalmas hegyeket, a rengeteg virágot és a mérhetetlenül nagy csillagokat! Nagyságod lenyűgöz és én térdre hullok előtted! Uram, véd meg, segíts meg, szeresd leányodat! Amen."

"Őszi este volt. A sötét égbolton egymásután gyúltak ki a fényes csillagok. A hold is róttá már az útját. S az erős szél meg-megrezgette az útmenti, már haldokló fákat, melyeknek levelei fáradtan, susogva hullottak a földre.

Egészen elmerültem gondolataimban. Lassan lépegettem a száraz avaron s annak zizegését édesen halk, szinte bágyadt muzsikának véltem. Élveztem a halhatatlan zenét, a csillagok örült, láthatatlan száguldását. S ezen az estén a hulló levelek mindegyike hulló üzenetnek tűntek. S egyszer csak megnyíltni láttam az eget. A zene még szebb lett, a hulló levelek szinte szőnyeggé símultak, a hatalmas csillagok mintha megálltak volna. És jött az Úr! A hatalmas nagy Úr! Mindenek alkotója. Felém fordult fényes kísérettel és úgy éreztem, hogy szeret, magához ölel engem a hatalmas, nagy Isten!

Én boldogan merültem el az Isten nagy bölcsességébe és hatalmába. Elmélyedésemből lassan kibontakoztam. De Isten jóságát, hatalmát még soká éreztem."

Mivel pedig ezt sokáig érezted, ismételd sokszor a Szentírás szavát:

„Tapsoljatok mindnyájan, nemzetek,
Orvendezzetek ujjongó szóval Istennek!
Zengedezzetek Istenünknek, zengedezzetek,
Mert királya az Isten az egész földnek!"

(46. zsolt. 2, 7.)

A GONDVISELŐ, BOLCS ISTEN.

„Legnagyobb boldogságom abban találom, ha beesteledik, és én kimehetek a kertbe és nézhetem az ezer és ezer ragyogó kis csillagot az égen tündökölni mint a gyémántot. Ilyenkor olyan jóleső érzés fog el, olyan boldog vagyok. Egészen közel érzem magam az Istenhez. Kint végzem el esti imámat. Áhítatom sokkal nagyobb, mint bent a szobában. Elgyönyörködöm a csillagok járásában. Elgondolkozom, hogy mindegyik járja a maga útját, ahogy Isten rendelte. Ahogy kimérte a csillagok útját, úgy kormányozza a földet is és irányítja a mi életünket is. Ő a gondviselő, jó Isten. Minden az ő bölcs akaratától függ! Minden keze intésére hallgat.

Ahogy így elmélkedtem az Ő gondviselő nagy hatalmáról, bölcseségéről, nagy boldogság szállt a szívembe, hogy ez a jóságos Isten, az ég és föld Királya az én szívem Királya is. Ő szeret engem, én szeretem Őt és Ő vezet engem szent akarata szerint. Megnyugvás, nyugodt boldogság szállt szívembe. Kezébe helyeztem sorsomat. Bementem szobámba és boldogan elaludtam.”

„Estefelé kimentem a hegyre. Nem is sejtettem, hogy olyan látványban lesz részem, amit eddig még sohasem élveztem. A nap utolsó sugarait küldte el ide. A gyümölcsfák olyanok voltak, mint egy-egy menyasszonyi csokor. Az egész hegy tele volt árválányhajjal, mely úgy csillogott a napfényben, mint valami arany szőnyeg. A lelkem felujjongott. Ajkamon akaratlanul is felcsendült a dal. Úgy szerettem volna megölelni az egész világot! Úgy szerettem volna megcsókolni a hatalmas Alkotónak kezét, aki ilyen szépet tudott teremteni! Neki köszönhetek mindent! Neki, a teremtés Urának. Neki köszönhetem azt is, hogy élhetek. Ő gondoskodik rólam. Ő az én jó Atyám! Végtelen bölcseséggel rendezte be és kormányozza a földet. Ott kint a hegyen ezt mind átértettem! Az Ő művészete, bölcsisége felülmúl min-

den emberi bölcseséget. A legnagyobb tudósok fejtegetése előtté csak kis leckefelmondás, melyet a lángelmék is csak az Ő általa írt könyvből, a természetből tanulnak.

Isten! Milyen jó is vagy te hozzánk! Ilyen nagy vagy és így gondoskodik rólunk! Mindent betöltesz, mindenütt ott vagy! Bármerre járok, bármerre nézek, mindenhol meglátom az Istent. Ha süt a nap, az Ő szeme mosolyog rám. Ha mennydörög, Ő szól a viharban. A csillagok az Ő őrlámpái. A levegő az Ő éltető adománya. A természet az Ő művészi alkotása. Ő mindenben minden! Mindezt nekem adta, nekem és embertesvéreimnek. Táplál, gyönyörködtet, jutalmaz, a szenvedésben is jót akar. Lehet-e hát Őt nem szeretni? Atyám Ő, akit én nagyon szeretek és aki engem nagyon szeret!”

Csak szeresd is mindig, drága húgom. Figyeld továbbra is jóságát! Járd úgy a természetet, hogy mindig mindenben meglásd a szép, a jó, a hatalmas Istent, a gondviselő Teremtőt! Akkor sohasem kételkedel fönségében, jóságában! Akkor mindig szeretni fogod. Akkor Ő is szeret s egyszer színről-színre, szemtől-szembe meglátod Őt a természetnél is gyönyörűbb mennyországban!

Élvezd tehát a természetet, a jó Isten képes könyvét!

Szeresd az Istent, a minden szépség s jóság Alkotóját!

NAGYBOLDOGASSZONY.

Ha a gyönyörű természetben lelked föl is emelkedik az Istenhez, a templomot mégsem szabad elhanyagolnod. A szentmise hallgatása alól nem ment föl az a gondolat, hogy a természetben jobban tudsz imádkozni, jobb a hangulatod. Ellenkezőleg! Minél jobban megszereted a természetet Isten miatt is,

annál jobban kell megtartanod akaratát, annál inkább kell teljesítened a parancsokat.

Tehát nyáron is szorgalmasan menj a templomba. A templom és természet összhangja adja majd meg azt a lelkiületet, melyet szívedben szeretnénk látni. Egyik a másikat kiegészíti, erősíti, mélyíti.

Ha a templomról nem feledkezel meg a nyáron, akkor a Szűzanya szép ünnepe sem kerüli el figyelmedet. Augusztus 15-én üljük Máriának mennybemenetelét, mely kétségtelenül a legnagyobb boldogságot jelentette számára, a megdicsőülést, a találkozást megdicsőült szent Fiával, a mennyei Atyával, a Szentlélek Úristennel. Méltán nevezzük mi így a Szűzanyát Nagyboldogasszonynak.

Most elméltük át Isten végtelen hatalmát és nagy, gondviselő jóságát. Itt van mindjárt a nagy példa, mit tesz Isten azzal, aki egészen átadja magát imádandó akaratának!

Igaz, Isten egészen rendkívüli módon vezette a Szűzanyát, de megkívánta tőle is az ő akaratát hozzájárulását. Igaz, nagy kegyelmekkel halmazta el, de ugyanakkor rendkívül nagy szenvedést is küldött életébe. De a Szűzanya életének minden mozzanata, szinte minden lélekzétvétele ez az egy szó: Fiat! Legyen! Az Ő jelszava ez volt: „Ime az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”

Szemléld, kedves húgom, ezt a gyönyörű életstílust most, Nagyboldogasszony napján. Gondold át Mária életét attól kezdve, amikor így átadta magát az Isten akaratának. Sok dicsőség és sok szenvedés érte. A kettő mindig egymásután föl váltva kapcsolódott be a Szűzanya életébe: dicsőség és szenvedés. De a végén a dicsőség, a boldogság maradt meg számára. Mária a mennybe ment, oda, ahová a szenvedés már nem tudta követni. Igaz, sokat szenvedett, de mi lett volna Máriával szenvedés nélkül?

Ha nem követi Isten akaratát, ha nem mondja ki, „legyen”, megmenekül ugyan attól a sok szenvedéstől, melyet Jézusért elviselt, de akkor most nem

is ismerné senki, mint ahogy nem ismerjük a többi názáreti leányt sem. Akkor most nem ünnepelnők a boldog mennybemenetelt, mely egészen páratlan és egyedülálló. Akkor a Szűzanya nem lenne a te édesanyád. Nem lenne a mennyek Királynéja sem.

Elmélkedjél ezen! Örülj, hogy égi Édesanyádat ilyen nagy boldogság érte! De határozd el mindjárt, hogy ennek a nagy Istennek akaratát te is mindenben követni akarod! Bármit rendel, bármit kér, te is mindig Máriával azt válaszold: „Ime az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”

Azután kérd a Nagyboldogasszonyt, segítsen ebben az elhatározásodban, hogy te is ancilla, szolgálóleány lehess a jó Isten nagy terveiben!

EGYÜTT AZ EGYHÁZZAL.

Jelige: Hitemért, hazámért harcolok!

TARTALMAS NAPOK.

Nemcsak az egész évnek, hanem minden napnak is megvan a lendülete. Vannak leányok, akiknek az egész nap lelkileg üres, semmit sem jelent. Vannak viszont olyanok, akik belsőleg is lendületessé, tartalmassá teszik szinte minden percüket. Nézzük csak meg, hogyan lehet egy-egy napot megszentelni.

„Boldogan fogok az íráshoz. Hálátelt szívvel mondok köszönetet az édes Jézusnak, hogy sok-sok erőt és szeretetet adott nekem. Széppé, tartalmassá tudom tenni életemet, minden napomat.

Reggel, amikor fölkelek, az Úr Jézus áldását kérem az egész napra. Fölajánlok mindent Szent Szívének szándékaira, mert Jézus Szíve Szövetség-es vagyok, és egy külön szándékra is, mert a hét minden napjára más és más szándékom van. Ezekért ajánlom fel nemcsak a mosolyt és örömet, hanem a könnyeket és a szenvedést is. Oly jó ezt megtenni!

Igy az egész napom imádsággá válik és sok kegyelmet nyerek az Úrtól. Napközben, ha valami kellemetlenség ér, csak a szándéokra gondolok: „Jézusom, érted és az édesapáért” — és máris le tudom magam győzni, máris mosolygok.

Reggeli előtt, ha nem tudtam áldozni, kissé összeszedem magam. Néha csak pár pillanatnyi az időm. De mindig kis lelki áldozással megsúgom az Úr Jézusnak, hogy szeretem és úgy akarom a napot tölteni, hogy ma is a szívemben maradjon és örömét lelje bennem. Ha áldozom, akkor ezt a szentáldozáskor mondom meg neki.

A napi munkám nem rendkívüli. De iparkodom jól teljesíteni feladataimat. Csak ha valami nehéz, akkor susogom kis titkomat: Jézusom, érted és a pogányokért! Néha határtalanul boldoggá tesz, hogy én dolgozhatom valakiért, hogy nem élek hiába. És az Úr Jézus is szeret!

Az angyal üdvözlét délben azért ajánlom fel, hogy a Szűzanya segítsen délután is jól tölteni a napot, hogy sokat tehessek szándékaimért.

Ha alkalmam van és templom előtt visz el az utam, mindig beszaladok pár pillanatra. Olyan jól esik meglátogatni Jézust a magányos templomban.

Este imádkozom és lelkiismeretvizsgálást tartok. Megbánom, ha gyöngé voltam és feltételeim ellenére is hibáztam. Erős fogadást teszek, hogy megjavulok. A Szűzanya és az édes Jézus nevével ajkamon szoktam lepihenni.”

SZÉP ESZTENDŐ.

Amikor az Egyház ünnepeket tart és bennünket misére visz, akkor azt akarja, hogy mi is együtt ünnepeljünk vele, hiszen mi katolikusok együttesen alkotjuk az Egyházat. Sajnos, sokszor holt tagjai vagyunk az Egyháznak, száraz gallyak, akik szinte érdektelenül nézzük az ünnepeket.

Most azonban, amikor megismerted, milyen szép az egyházi év, most már együtt kell megülnünk a legszebb ünnepeket, engedned kell, hogy a te szívedben is felébredjenek azok a gondolatok, melyek az esztendőn végigvonulnak. Engedned kell, hogy az ünneplő, éneklő Egyházzal szíved is ünnepeljen és énekeljen. Így mindjárt vallásos leszel, mindjárt szép lesz a hitéleted, mindjárt meglátod a szentmisének, minden vallásgyakorlatnak értelmét.

Kísérelj meg tehát és szánj rá egy évet, hogy elmélyedj a legszebb gondolatkörben! A könyvet elolvastad már, most vedd elő újból és részletenként gondolkozzál az egyes fejezeteken ünnepkörök szerint úgy, ahogy alább össze is szedtem számodra.

Ezekbe az általános gondolatokba állítsd bele az egész lelki életedet. Így a szorgalmi év kezdetével mélyedj el az ünneplés gondolatába és gondolkozzál többször a jó Isten végtelen jóságáról, gondviseléséről! Adventben az Üdvözítő eljöveteléről stb.

Ebbe az általános keretbe állítsd még bele saját elgondolásaidat, imáidat, vágyaidat, lelkiségedet, ahogy már eddig is gyakoroltad hitedet. Jó volna, ha a hónapok jelentőségét sem hagynád figyelmen kívül. Márciusban különösen Szent Józsefet, májusban az édes Szűzanyát, júniusban Jézus Szent Szívét tiszteld jobban, egészen különös módon. Ne feledkezzél el az őrangyalról októberben, a szenvedő lelkéről novemberben sem!

Ha ezenkívül még a szentmisét is liturgikusan végzed vasárnaponként, vagyis a szentmise-imádságokat mondod, amint a miséző pap is; ha legalább vasárnaponként áldozol, és mondjuk, a hét minden napját Jézus Szíve általános szándékai mellett másért és másért ajánlod föl; ha végül egy-egy napot olyan bensőségesen végzel, mint azt az előbbi fejezetben olvashattad, akkor valóban gazdag lelki életet élsz; a kis mécses soká, mindig világít majd szívedben; az egyházi énekek fölcsendülésével mindig énekel majd szíved is!

Mindezért lehetőleg mindennap olvass el egy fejezetet, gondolkozzál rajta. Most azonban nem hetek szerint osztottam be az elmélkedési anyagot, hanem ünnepkörök szerint. Ha már átvetted a fejezeteket és még van üres nap a következő ünnepig, akkor vedd át újból, vagy azokat a fejezeteket gondold át, amelyeket legjobbnak látsz. Elmélkedésedet emelik még az imák! Ajkadat, szívedet dalossá varázsolják a szép egyházi énekek!

A MUNKATERV.

I. A munkaév kezdetén.

1. Bevezető. 7. — „Csakhogy fölébredtem!” 11. — Unneplő lángocska. 13. — Örök példakép. 15. — Légy te is azzá! 17. — „Hiszen oly egyszerű!” 19.
2. Tartalmas napok. 193. — Szép esztendő. 194.
3. Veni Sancte! 25. — „Oly felemelő a Gondviselés!” 27. — „Mert nagyon szeretem!” 28. — „Bízam.” — „Nem bízam.” 30. — A szenvedésben is! 32. — Siess Atyád karjaiba! 34. — Az édes megnyugvás. 36 — Mindenszentek. 38. — Halottak napja. 39.
4. „Mily boldog vagyok!” 41. — Hol a hiba? 42. — „Ures a lelkem.” 44. — Tudnod kell, ki Ő. 46. — „Könnyebb a szívem!” 48. — Uram, legyen meg! 51.

II. Advent.

1. Jézuska-várás. 55. — Miért jön Jézus? 56. — Bűnök nélkül. 59. — A Szeplőtelen. 61. — Az ünnep ereje. 63.
2. A kis ingecske. 64. — Lelkiismeretvizsgálat. 65. — Minden erőddel! 67.

3. Közeledik karácsony. 68. — December 24. 70. — Szomorú vigília. 71.
4. Szenteste. 73. — Éjféli misén. 75. — Jézuska és te. 76. — Hálaadás. 79.

III. Vízkereszt.

1. Jókívánsatok százai. 83. — Összhangban Istennel. 85. — Jézus példája. 86.
2. Légy te is csillag! 88. — Tökéletes harmónia. 90. — De hogyan? 92.
3. Mária a templomban. 94. — Farsang. 96.

IV. Nagyböjt.

1. Böjt és bűnbánat. 101. — Negyven napig. 102. — Nyilvános, zajos multság. 106.
2. Nagytakarítás. 108. — Rá akartam kiabálni, de... 110. — „Fel tudok kelni...!” 112. — Merj követelni! 113.
3. Gyónási parancs. 116. — Gyötrődött, most boldog. 117. — Miért félnél? 119. — Vagy félsz még? 120. — Az erős fogadás. 122. — „Büszkén, hófehéren!” 123.
4. Nagyböjti gondolatok. 124. — Nagyhét. 126. — A szent sír. 128.

V. Húsvét.

1. Miért mindez? 133. — Gyönyörű leszel! 135. — A föltámadás záloga. 137.
2. Várt rám. 139. — Vágyódom utána. 141. — Te mit érzel? 142. — Feléje sem néztem. 144.
3. Elsőáldozás. 146.
4. „Szem nem látta...” 147.

VI. Pünkösd.

1. Hősök lelke. 153. — Hová süllyedtem! 156. — Egy küzdelem. 158. — „Ujjongani szeretnék!” 159. — „Erősnek érzem magam!” 161.

2. Úrnapja. 163.
3. Az elfelejtett szeretet. 165. — A Szív apostola. 167.
4. Két apostol. 169. — Munkaév végére. 171.

VII. Nyár.

1. „Keresem az Istent” 175. — Gondolkozzál és hiszél! 177. — „A föld ilyet nem adhatott!” 179.
2. Szép az Isten! 181. — Jó az Isten! 183.
3. Hatalmas az Isten! 184. — A gondviselő, bölcs Isten. 186.
4. Nagyboldogasszony. 187. — Szent István király. 198. — „Én ígérem!” 201.

SZENT ISTVÁN KIRÁLY.

Augusztus 20-án van az utolsó ünnep, melyet még meg akarok veled beszélni, kedves húgom. Tudod jól, milyen ünnep ez. Tudod jól, hogy ez Magyarország legszebb nemzeti ünnepe.

Szent István királyról, a nagy magyar honalapítóról emlékezik ma mindenki. Ő adta a hazának azokat az irányelveket, melyek már ezer éve alapjai nemzeti életünknek. Ő adta a hitünket is. Sőt a katolikus hitet mindennek a középpontjába állította, jól tudván, hogy csak így lehet erős a magyar. Szent István helyesen gondolkodott. Helyesen cselekedett. Azért áldjuk is évről-évre, évszázadról-évszázadra!

Amikor Szent István király ünnepén lelkesedel és segítségét kéred, akkor ne felejtsd el azt sem, hogy Szent István téged is beállított apostoli céljainak 1000 éves távlatába. De azt se felejtsd, hogy ő minden magyart ilyen mélyenérző katolikusnak, buzgóznak akart látni. És Szent István király elgondolásának, vágyának teljesülése nagy mértékben a te és leánytestvéreid kezébe van bízva! Töletek függ, hogy a magyar haza vallásos marad-e, vagy áldozatul esik a hitetlen agitációnak és elpusztul.

Minden töletek függ!

Mert egykor ti lesztek a családi otthon őrei. Ti lesztek egy-egy férfinak támaszai, segítői. Ti lesztek a kis magyaroknak melegszívű édesanyjai! Ti csöpögtetitek be majd a jövő nemzedék fiaiba és leányaiba a hitet, a reményt, a szeretetet, a vallási buzgóságot, a magyar öntudatot! Ti szabjátok meg, hogy milyen mélyen él majd a krisztusi szeretet a jövő fiatalok szívében.

Most már tudod, hogy mit is akarok mondani.

Azt, hogy Szent István király napján jusson eszedbe a nagy felelősség is, a magyar haza szeretete is és a katolikus apostoli lendület is!

Nemcsak önmagadért, hanem a hazáért és jövő kis családotodért is buzgó katolikusnak kell lenned, sőt minden leányt rá kell vened, hogy szintén mélyen vallásos, hitből élő leány legyen. Nektek már most kell szívetekben meggyökereztetni azokat az erényeket, melyekre nagy hivatástok betöltésében majd szükségetek lesz!

Igy tehát felszólítlak ismét: állj sorompóba a küzdő apostolok közé!

Add oda ezt a könyvet is lehetőleg sok leány kezébe! Olvassák el ők is! Ha lehet, mélyítsétek a hitet, a vallásos szép életet az egyesületekben is. Legyen ez a könyv kézikönyv az egyesületek számára, hogy segítségével mélyüljön az egyházas érzés a leányok szívében az egyesületben is. Szép lenne, ha legalább hetenként a vezető megadná a könyv szerint annak a hétnek vezérgondolatát. Tűz-
zetek ki ennek megfelelően egy-egy erényt, melyről esetleg be is számoltok. Így az előbbi fejezet munkatervét az egyesületek is átvehetik.

Előre látom, kedves húgom, az apostolkodásnak sok akadálya lesz, de ne ijedj meg! Kérd Szent István király nagy bátorságát, buzgóságát és akkor te is munkatársa, igazi leánya leszel a nagy királynak az új honalapításban!

„ÉN IGÉREM!”

„Páter, kérem, én nem tudom miért, de eddig üres volt a szívem.

Eddig nem gondoltam arra, hogy csak egy napot is komolyan megszenteljek. Szinte semmit sem törődtem lelkileg az ünnepekkel. Eszembe sem jutott, hogy születésnapomon hálát adjak jó édesatyámnak, édesanyámnak, az édes Jézusnak, hogy élhetek és hogy a katolikus Anyaszentegyháznak tagja, keresztény szülők gyermeke lehetek.

Nem gondoltam arra sohasem, hogy nekem, mint jövőendő édesanyának, a vallást, a hitet mélyen a gyermekek szívébe kell csöpögtetnem, hogy tőlem függ az ő túlvilági boldogságuk is! Én sohasem apostolkodtam.

De most megváltozom.

Igérem szent ígérettel, hogy ezután mindenben a jóságos Isten kezét akarom látni! A szép természetben és a megpróbáltatásban is. Az örömben és a szenvedésben is. Élni akarom azt a gyönyörű életet, melyről írni tetszett. Élvezni akarom azt a sok lelki mélységet, mely az egyházi évből felém sugárzik. Akarom, hogy lelkem gazdagodjék lelkiségben!

Apostolkodni is akarok. Mert látom, magamon tapasztalom, milyen üres e nélkül a leányszív. Milyen szerencsétlenek is azok, akik mindezt nem ismerik. Ezért akarok apostolkodni. Egyenként és az összes leányoknál együtt is. A jövő kis családban is. A boldog, katolikus Magyarországiért! Az örök boldogságért!

Páter! Én mindezt ígérem!”

Jó, kedves húgom!

Én hiszek neked!

Azért örömmel bocsátom útjára ezt a könyvet, hogy legyen módod így is apostolkodni. Hogy sok

leány megismerje a lelki életnek ezt az oldalát. Hogy
a templomban és otthon énekeljen ajkad is, szíved is!
Légy boldog, mélyen vallásos, ünneplő lángocskal!

Lelki életedről, apostoli sikereidről szóló öröm-
hírt szeretettel várja

Bátyád

TARTALOM

Előszó	— — — — —	3
A szerző előszava	— — — — —	5
Bevezető	— — — — —	7

UNNEPLŐ LÁNGOCSKA

„Csakhogy fölébredtem!”	— — — — —	11
Unneplő lángocská	— — — — —	13
Örök példakép —	— — — — —	15
Légy te is azzál	— — — — —	17
„Hiszen oly egyszerű!”	— — — — —	19

NÁLA OLY JÓ MEGPIHENNI

Veni Sanctel	— — — — —	25
Oly felemelő a Gondviselés!	— — — — —	27
„Mert nagyon szeretem!”	— — — — —	28
„Bízam” — „Nem bízam”	— — — — —	30
A szenvedésben is!	— — — — —	32
Siess Atyád karjaiba!	— — — — —	34
Az édes megnyugvás	— — — — —	36
Mindenszentek	— — — — —	38
Halottak napja	— — — — —	39
„Mily boldog vagyok!”	— — — — —	41
Hol a hiba?	— — — — —	42
„Úres a lelkem”	— — — — —	44
Tudnod kell, ki Ő	— — — — —	46
„Könnyebb a szívem!”	— — — — —	48
Uram, legyen meg!	— — — — —	51

FEL NAGY ÖRÖMRE!

Jézuska-várás	— — — — —	55
Miért jön Jézus?	— — — — —	56

Bűnök nélkül — — — — —	59
A Szeplőtelen — — — — —	61
Az ünnep ereje — — — — —	63
A kis ingecske — — — — —	64
Lelkiismeretvizsgálat — — — — —	65
Minden erőddel! — — — — —	67
Közeledik karácsony — — — — —	68
December 24. — — — — —	70
Szomorú vigília — — — — —	71
Szenteste — — — — —	73
Éjféli misén — — — — —	75
Jézuska és te — — — — —	76
Hálaadás — — — — —	79

BOLDOG ÚJ ESZTENDŐ!

Jókíváratok százai — — — — —	83
Összhangban Istennel — — — — —	85
Jézus példája — — — — —	86
Légy te is csillag! — — — — —	88
Tökéletes harmónia — — — — —	90
De hogyan? — — — — —	92
Mária a templomban — — — — —	94
Farsang — — — — —	96

A GYÁSZOLÓ EGYHÁZ

Bőjt és bűnbánat — — — — —	101
Negyven napig — — — — —	102
Nyilvános, zajos mulatság — — — — —	106
Nagytakarítás — — — — —	108
Rá akartam kiabálni, de... — — — — —	110
„Fel tudok kelni...!” — — — — —	112
Merj követelni! — — — — —	113
Gyónási parancs — — — — —	116
Gyötrődött, most boldog — — — — —	117
Miért félnél? — — — — —	119
Vagy félsz még? — — — — —	120
Az erősfogadás — — — — —	122
„Büszkén, hófehéren!” — — — — —	123
Nagybőjti gondolatok — — — — —	124
Nagyhét — — — — —	126
A szent sír — — — — —	128

ALLELUIA! ORVENDEZZUNK!

Miért mindez? — — — — —	133
Gyönyörű leszel! — — — — —	135
A föltámadás záloga — — — — —	137
Várt rám — — — — —	139
Vágyódom utána — — — — —	141
Te mit érzel? — — — — —	142
„Feléje se néztem...” — — — — —	144
Elsőáldozás — — — — —	146

HŐSI LELKEK

Hősök lelke — — — — —	153
Hová süllyedtem! — — — — —	156
Egy küzdelem — — — — —	158
„Ujjongani szeretnék!” — — — — —	159
„Erősnek érzem magam!” — — — — —	161
Úrnapja — — — — —	163
Az elfelejtett szeretet — — — — —	165
A Szív apostola — — — — —	167
Két apostol — — — — —	169
Munkaév végére — — — — —	171

ISTEN ÉS A TERMÉSZET

„Keresem az Istent” — — — — —	175
Gondolkozzál és hiszel! — — — — —	177
„Föld ilyen nem adhatott!” — — — — —	179
Szép az Isten! — — — — —	181
Jó az Isten! — — — — —	183
Hatalmas az Isten! — — — — —	184
A gondviselő, bölcs Isten — — — — —	186
Nagyboldogasszony — — — — —	187

EGYÜTT AZ EGYHÁZZAL

Tartalmas napok — — — — —	193
Szép esztendő — — — — —	194

